

Dạ Đoạn Huyền

Contents

Dạ Đoạn Huyền	1
1. Chương 1: Dạ Huyền [thượng]	1
2. Chương 2: Dạ Huyền [hạ]	7
3. Chương 3: Thu Lý [thượng]	11
4. Chương 4: Thu Lý [hạ]	16
5. Chương 5: Kinh Thiên [thượng]	23
6. Chương 6: Kinh Thiên [hạ]	29
7. Chương 7: Hồi Mộng [thượng]	33
8. Chương 8: Hồi Mộng [hạ]	37
9. Chương 9: Liên Thành [thượng]	42
10. Chương 10: Liên Thành [hạ]	47

Dạ Đoạn Huyền

Giới thiệu

Thể loại: Nhẹ nhàng, nhất công nhất thụ, cường công cường thụ, HEBeta: Tiểu Đẳng, Mộng Hồ ĐiệpThẩm Anh Trì là T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-doan-huyen>

1. Chương 1: Dạ Huyền [thượng]

Trận mưa đầu tiên từ lúc Lập Thu(1) tới nay cứ rơi rả rích trong đêm. Cảm giác mát lạnh thấm vào người làm Dạ Huyền từ trong giấc mộng hỗn loạn giật mình tỉnh giấc, thân thể rớt cuộc cũng thấm một tầng mồ hôi. Không còn lòng dạ nào ngủ tiếp, y dứt khoát choàng y phục ngồi dậy, đốt đèn rồi quay ra ngoài cửa sổ nhìn vào bóng đêm sâu thẳm mà ngẩn ngơ.

Tin thắng trận ở ngoài biên quan truyền đến đã hơn một tháng, xem chừng chỉ còn hai ba ngày nữa là Trần Bắc tướng quân Thẩm Anh Trì sẽ dẫn đại quân chiến thắng trở về, ngược Dạ Huyền lại một trận xao động không yên, y hít một ngụm khí lạnh thật dài, đè xuống cái cảm giác hưng phấn mơ hồ trong lòng.

Nhận môn điều đệ xích thư hi, uyên bị tương tư song dải hoãn(2). Xa cách nhau đã nửa năm, nhưng y mỗi ngày đều nhớ đến hần.

Tâm tựa như lục bình trên nước, trôi nổi bất định, chợt vui chợt buồn, chiến sự nơi biên quan khi hoãn khi cấp (lúc thì trì hoãn lúc thì cấp bách), ở kinh thành chung quy vẫn nghe được tin tức của hần. Cho dù Dạ Huyền chỉ là ru rú ở trong nhà, nhưng nha hoàn thiếp thân Bảo Châu cũng sẽ miêu tả thật sinh động nhất cử nhất động của người nọ, rõ ràng chính xác như được tận mắt chứng kiến.

Kể xong nàng luôn mỉm môi cười, nháy đôi mắt to linh động nhìn y, trêu chọc một câu :”Công tử đúng là rất nhớ tướng quân đi.”

Người bên cạnh e rằng đều đã nhìn ra rồi. Dạ Huyền nhìn ánh đèn đang bập bùng cháy, nở một nụ cười nhàn nhạt, đôi con ngươi đen như mực ánh lên ánh sáng mập mờ, trong lồng ngực lại dâng lên một cảm giác vừa ngọt ngào vừa chua xót, ngay cả tứ chi bách hài(3) đều phảng phất những tưởng niệm ngọt ngào, mà trong đó còn kèm theo một điểm luống cuống hoang mang — nhớ lại khoảng thời gian y nghe nói Thẩm Anh Trì bị thương, trong lòng liền nóng như lửa đốt, thấp thỏm sốt ruột tới nỗi không thở được, ngực đau tựa như muốn vỡ ra, chỉ hận không thể chấp cánh bay đến nơi biên quan, không màng sống chết mà bồi bên người hắn.

Hai gò má bắt giác nóng lên, một cơn gió lạnh từ cửa sổ ùa vào làm y bình tĩnh khỏi những suy nghĩ xa xôi ấy. Dạ Huyền khép lại quần áo, trên người dần dần cảm nhận được cơn rét bức người nhưng trong lòng y vẫn rối loạn không ngủ được, đang muốn đứng dậy ra ngoài hành lang một lúc thì ngoài cửa liền truyền đến tiếng bước chân, là người tuần tra ban đêm sao? Vừa nghĩ như vậy, cửa phòng liền bị đẩy ra, Dạ Huyền bỗng ngẩng đầu, vừa mừng vừa sợ nhìn vị nam tử tuần lãng trước cửa, đôi môi mấp máy vài cái, nhưng một chữ cũng không nói nên lời.

Thẩm Anh Trì đóng cửa phòng lại, vài bước liền đi tới trước mặt y, nâng cằm y lên, thấp giọng hỏi: “Thế nào, vui mừng tới mức ngay cả nói cũng không nói được sao?”

Dạ Huyền trừng lớn đôi mắt, rất sợ hết thảy chỉ là một giấc mộng đẹp mà ông trời ban cho, y ngừng thở, vươn tay xoa nhẹ gương mặt xanh xao của Thẩm Anh Trì, thanh âm khàn khàn khẽ run: “Người... Người thế nào...”

“Ta rất nhớ ngươi, vì thế ra roi thúc ngựa, cấp tốc trở về.” Thẩm Anh Trì thỏa mãn mà kéo thắt lưng y, cúi đầu xuống hôn, nụ hôn bá đạo không cho y cự tuyệt, nhắm nháp cánh môi mà hắn ngày đêm mong nhớ. Dạ Huyền thở gấp một tiếng, hai tay vòng qua cổ hắn, nhu thuận mà nhiệt tình cùng hắn lời lẽ giao triền, thân thể cùng một chỗ mà dính sát vào nhau.

Nụ hôn vừa dứt, Dạ Huyền thở gấp liên tục, đành tựa vào vai Thẩm Anh Trì để bình ổn hô hấp, đôi mắt giữa đêm tràn ngập nhu tình. Nhìn y bào của hắn đã ướt sũng vì nước mưa, Dạ Huyền liền đi tới trước bàn rót cho hắn một chén trà, nói: “Ta kêu hạ nhân nấu nước cho ngươi tắm.”

Xoay người, lại bị hắn ôm vào lòng. Chén trà vừa mới rót đều bị hất ra ngoài. Thẩm Anh Trì nở một nụ cười ranh mãnh, cúi đầu cắn vào tai y một cái: “Ta không đợi được, Dạ Huyền, lẽ nào ngươi ghét bỏ ta sao?”

Dạ Huyền lắc đầu, đem mặt vùi vào cổ hắn, gần như tham lam mà ngửi mùi cổ xanh xen lẫn với mùi hương nam tính quen thuộc của đối phương, giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe được: “Ta làm sao lại có thể chê ngươi...”

Sáng sớm hôm đó, Bảo Châu mang theo hai nha đầu tới hầu hạ Dạ Huyền rời giường, thấy trước cửa phòng là áo choàng của Thẩm Anh Trì, nàng liền biết điều dừng chân, dùng tay ra hiệu với hai nha đầu kia chớ có lên tiếng, nhỏ giọng nói: “Đi nói cho quản gia biết, tướng quân đã trở về, tối hôm qua ngủ ở trong phòng Dạ công tử.”

Màn trướng không ngừng lay động, quanh quẩn trong đó là tiếng rên rỉ không thể kiềm nén được pha lẫn với tiếng thở dốc nặng nề. Dạ Huyền nằm úp sấp ở trên nệm, thắt lưng gầy mềm dẻo bị một cánh tay cứng cáp nâng lên, thuận theo những va chạm ở phía sau mà vận vẹo nghênh hợp, đôi môi sưng đỏ khó khăn phát ra từng tiếng rên rỉ, bạch trọc trong cơ thể y đã rất nhiều rồi, nhưng phía sau vì bị nhiệt tình xâm phạm lẫn nữa mà tràn ra ngoài huyết khẩu, dọc theo bắp đùi trượt xuống, thấm ướt cả đệm giường.

Các ngón tay đã trở nên trắng bệch của Dạ Huyền vẫn bấu chặt vào tấm trải giường, cố gắng duy trì một chút thanh tỉnh giữa những đợt sóng vui vẻ cuộn trào, nhưng rồi cũng phí công vô ích. Thẩm Anh Trì một tay bọc lấy phân thân đang run rẩy ở phía trước y, chậm rãi luật động, nhưng mỗi một lần hạ xuống đều chạm vào những nơi mẫn cảm nhất của y, bức y phát ra một tiếng rên dài. Dạ Huyền bị kích đến trào nước mắt, nhân thân tan rã. Thẩm Anh Trì xoay mặt y lại, cùng y hôn sâu, đem toàn bộ tiếng hét chói tai lúc động tình của đối phương nuốt xuống, cảm giác được một cổ nhiệt dịch dính ướt bàn tay, tiểu huyết non mềm ấm nóng cũng theo đó mà co rút rồi buộc chặt lấy phân thân của hắn, tiêu hồn thực cốt, hắn thỏa mãn thở dài một tiếng rồi cũng theo đó mà xuất ra. (chỗ này mình chém gió nhen =)

Nửa năm không gặp, một khi đã tương phùng thì hân cũng vô pháp kiềm nén khát cầu đối với người kia. Hai người triền miên suốt đêm, đến lúc trời hừng sáng thì mưa thu cũng đã dịu lại. Dạ Huyền cả người hư nhuyễn thở hổn hển, Thẩm Anh Trì vẫn ôm chặt thắt lưng y, đặt ở trên người hân.

Tuy rằng ép y ở trên người như thế này có hơi khó chịu, thế nhưng độ ấm quen thuộc cùng với trọng lượng này lại làm cho hân cảm thấy rất an tâm, chỉ là... Dạ Huyền giật giật thắt lưng, hậu huyệt tuy rằng bị nhiều lần xâm chiếm đến tê dại, nhưng vẫn có thể tinh tường cảm giác được dị vật vẫn còn tồn tại.

Y đỏ mặt xoay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Đem cái kia của ngươi lấy ra đi...”

“Sao?” Thẩm Anh Trì thanh âm trầm thấp khiến xương cốt của người ta đều mềm nhũn, mà đôi bàn tay to của hân lại không an phận tìm đến nơi gắn kết của hai người mà đùa giỡn, “Ngươi không thích?”

Dạ Huyền đem mặt chôn vào gối đầu, buồn bực hờn dỗi mà mở lời năn nỉ: “Anh Trì...”

Thẩm Anh Trì hôn nhẹ lên sau gáy y, tạm thời thu hồi ý niệm khi dễ người trong lòng. Chậm rãi rời khỏi thân thể Dạ Huyền, xoay người y lại rồi vươn tay ôm y vào lòng, trêu đùa: “Theo ta nhiều năm như vậy, như thế nào vẫn còn e lệ?”

Đôi mắt đen láy vẫn còn chút ẩm ướt của Dạ Huyền ngoan ngoãn nhìn hân, thuận tay quần lấy một lọn tóc dài của hân mà đùa nghịch, nói: “Ta... chính là vẫn không nhớ nổi, Anh Trì, xin lỗi...”

Ba năm trước đây, y tỉnh lại từ trong một cơn bạo bệnh, chuyện cũ trước kia đều đã quên hết, ngay cả mình là ai cũng không nhớ rõ, theo như nha đầu Bảo Châu nói thì từ nhỏ y đã theo Thẩm Anh Trì, theo người nọ từ lúc hân không có một xu dính túi cho tới lúc công thành danh toại, thủy chung không rời, cùng nhau vượt qua hoạn nạn. Thẩm Anh Trì đối với y cũng rất sủng ái, yêu thương, ngay cả thị thiếp cũng không nạp, cứ như vậy ba năm qua càng thêm cực kỳ ân cần, ngay cả khi tự thiếu lý đa(4), phần thâm tình hậu ý (tình sâu nghĩa nặng) này đây cũng đủ để cho Dạ Huyền tâm động không thôi.

“Ngốc quá.” Thẩm Anh Trì điểm một ngón tay lên môi hân, trong mắt tràn ngập muôn vàn nhu tình: “Đừng suy nghĩ tới những thứ này nữa, ngươi chỉ cần nhớ kỹ là ta sẽ thương ngươi cả đời là tốt rồi.”

Dạ Huyền gật gật đầu, cảm thấy cơn buồn ngủ đang từ từ kéo tới, y gối đầu lên cánh tay Thẩm Anh Trì, ngáp một hơi rồi dần dần chìm vào mộng đẹp. Mà nam nhân kia vẫn ôm lấy y, ngón tay nhẹ nhàng摩 trôn hình xăm con hổ rất rõ ràng sau lưng y, nhân thần say mê cưng chiều dần dần trở nên sâu thẳm khó dò, như có điều suy nghĩ mà nhìn chăm chăm y.

Dạ Huyền lần thứ hai tỉnh lại, đã gần đến buổi trưa, mưa tuy rằng đã ngừng nhưng sắc trời vẫn cứ u ám ảm đạm. Không khí ẩm ướt lạnh lạnh, lại mang theo vài phần hương thơm của hoa quế, như có như không quanh quẩn ở chóp mũi, Dạ Huyền hít sâu một hơi, nhắm mắt dựa vào đầu giường.

Đệm chăn đã được thay mới, độ ẩm đều tan hết từ lâu, trên người cũng sạch sẽ thoải mái, sự tỉnh dậy qua cứ như một giấc chiêm bao, nhưng bên hông truyền đến từng trận bủn rủn đau đớn đã nói cho Dạ Huyền biết đó là sự thật, hân thật sự đã trở về.

Chống đỡ lấy thân thể như sắp rã rời đứng lên mặc quần áo, vừa buộc y kết vừa run lên vì lạnh, từ đầu ngón tay phảng phất một cảm xúc mạnh mẽ mà ấm áp còn sót lại, làm y nhớ tới đêm qua mình như thế nào vuốt ve khắp nơi trên cơ thể rắn chắc ướt mồ hôi của đối phương. Dạ Huyền không khỏi có chút hoảng hốt. Ba năm trước đây mất đi ký ức vẫn làm cho y canh cánh trong lòng, như bị mất đi một vật trân quý, chung quy vẫn khiến người khác thấp thỏm bất an.

Thẩm Anh Trì thời niên thiếu là người như thế nào? Y rất muốn nhớ lại, mà làm bạn với y nhiều năm như vậy, hai người sao lại ở chung nhỉ?

Ở trong lòng hân, y đến tột cùng là loại thân phận nào?

Nếu nói là sủng luyện, Dạ Huyền đã qua cái thời thiếu niên non nớt mảnh khảnh rồi, mà Thẩm Anh Trì đối với y là một mảnh thật tâm, ba năm qua cũng không cưới thê nạp thiếp, cũng rất ít đặt chân tới chốn thanh lâu, một nam nhân có thân phận như hân, cho dù là kết tóc thê tử, cũng chưa chắc phải một lòng như vậy. Dạ Huyền biết rõ hân là người tốt, nhưng càng hiểu rõ thì tâm bị vui càng nhanh, vô pháp kiềm

ché, giữa những trầm mê cũng không tránh khỏi suy nghĩ lo được lo mất — hai nam nhân, làm sao có thể thiên trường địa cửu?

Tiếng mở cửa gọi những suy nghĩ của y quay về, Bảo Châu cười khanh khách nói: “Công tử cuối cùng cũng tỉnh, tướng quân còn cố ý phân phó nô tỳ quay lại hầu hạ công tử, không được chậm trễ.”

Dạ Huyền nở một nụ cười nhợt nhạt với nàng, phủ thêm ngoại bào rồi đứng dậy rửa mặt chải đầu.

Thẩm Anh Trì từ sáng đã tiến cung gặp mặt hoàng thượng, buổi trưa lại bị bắt ở lại dùng bữa trong cung. Dạ Huyền một mình đối phó với một bàn đầy thức ăn, một mỗi cực kì, tinh thần cũng không phấn chấn nổi, đành phải động đũa qua loa rồi gọi người dọn xuống. Bảo Châu thấy hần ăn uống không được, gọi nhà bếp làm một vài món ngọt bưng lên, ép y ăn vào. Mí mắt của Dạ Huyền chỉ muốn dính lại với nhau, một miếng lớn ăn hết bát canh ngọt rồi tiến vào phòng, người vừa nhào lên giường, cũng mặt kệ quần áo chưa cởi mà nhắm mắt ngủ. Bảo Châu thay hần cởi ngoại bào, cởi giày, thuận tay kéo cái chăn gấm đắp lên người Dạ Huyền, bất đắc dĩ than một tiếng, lẩm bẩm: “Tướng quân cũng thật là, như thế nào lại không biết tiết chế, làm công tử mệt đến vậy.”

Dạ Huyền nửa mê nửa tỉnh nghe được lời của nàng, da mặt hồng lên, không tự nhiên quay đầu đi, cả người chui vào trong chăn. Bảo Châu nhin cười, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Bảo Châu thu dọn chén bát xuống dưới, lúc đi đụng phải người gác cửa tên Tiểu Trì đang vội vã chạy tới, hần vái chào Bảo Châu một cái rồi nói: “Làm phiền Bảo Châu cô nương bẩm báo Dạ công tử một tiếng, sứ giả Lê quốc muốn bái kiến tướng quân, thiệp mời cũng đã đưa tới đây rồi.”

Bảo châu nhíu mày nói: “Tướng quân còn chưa hồi phủ, kiếm công tử làm gì? Công tử cũng mặc kệ, người đi kiếm quản gia đi.”

Tiểu Trì vừa xụ mặt vừa nói: “Lưu bá sáng sớm đã ra ngoài mua đồ, người có quyền làm chủ quản việc trong phủ chỉ còn lại Dạ công tử thôi. Ai mà chẳng biết công tử xem như là phu nhân của tướng quân rồi...”

“Người câm miệng lại!” Bảo Châu thấp giọng quát trách hần một tiếng, “Những lời như vậy ít nói ở trước mặt công tử biết không?! Thật không biết người là liều lĩnh hay là đại nghịch nữa!”

Địa vị của Dạ Huyền ở trong phủ rất đáng xấu hổ, thân là nam tử, thế nào cũng danh bất chính ngôn bất thuận(5), cho dù tướng quân có sủng y lên trời, danh phận “Tướng quân phu nhân” có lẽ cũng không tới lượt y.

Tiểu Trì ủy khuất mếu máo, nhìn thiệp mời trên tay, vò đầu nói: “Vậy cái này làm sao?”

“Chuyện gì xảy ra?” Một giọng nam trầm thấp vang lên, hai người bỗng nhiên ngẩng đầu, không dám nhìn vào ánh mắt dò hỏi của Thẩm Anh Trì. Bảo Châu cúi đầu thi lễ, cười nói: “Sứ giả Lê quốc đến đây bái kiến, tướng quân không gặp sao?”

“Đuổi rồi.” Thẩm Anh Trì hời hợt mà vung tay lên, hỏi: “Dạ Huyền đâu?”

“Dạ công tử vừa mới ngủ lại.” Bảo Châu chỉ vào phòng rồi kéo Tiểu Trì lúc này vẫn chưa kịp phản ứng, nhanh nhẹn cáo lui.

Bên trong phòng màn trướng rũ xuống, u trầm mờ mịt, Thẩm Anh Trì vén màn lên, lẳng lặng nhìn chăm chú gương mặt đang say ngủ của người nọ.

Dạ Huyền lúc bị mất đi trí nhớ, tinh khiết ngây thơ như tờ giấy, giống như một đứa trẻ mới sinh mà nương tựa vào mình, nếu như, y nhớ lại những ký ức năm xưa, cảnh tượng này đây, có phải hay không chỉ có thể ở trong mộng mới hồi tưởng lại được?

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của Dạ Huyền, quyến luyến hơi thở ấm áp ấy. Thẩm Anh Trì nhất thời cảm lòng không được, cúi đầu khẽ hôn lên hai gò má y, một tay tìm đến cái gáy trơn nhẵn ở sau cổ y, đè lên động mạch ấm áp ở đây, cảm nhận nhịp đập của nó.

Chỉ cần dùng một chút lực thôi, là y hoàn toàn thuộc về hần. Thẩm Anh Trì dần dần siết chặt tay, thần tình băng lãnh dữ tợn. Dạ Huyền đang ngủ say bỗng nhíu mày, bất an lẩm nhẩm một tiếng: “Anh Trì...”

Ngực đột nhiên cảm thấy từng trận đau đớn đến nghẹt thở, Thẩm Anh Trì bỗng dưng buông tay ra, nhìn chăm chăm vào vết ứ ngân như có như không trên cổ Dạ Huyền một hồi, đôi lông mày đang nhíu chặt cũng dần giãn ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ y, trong đôi mắt tràn đầy thương tiếc.

Dạ Huyền bị quấy cho tỉnh, mơ màng mở mắt, khẽ gọi một tiếng: “Anh Trì?”

“Ân.” Thẩm Anh Trì cởi giày trèo lên giường, đem Dạ Huyền ôm vào lòng, nghiêng đầu nhìn y hỏi: “Còn muốn ngủ sao?”

Dạ Huyền lắc đầu, nhắm hai mắt lại, thoải mái dựa vào lòng hắn, thấp giọng nói: “Ta vừa mơ một giấc mộng rất kì quái. Trong mộng ta và người đang giằng co trên sa trường, binh đao gặp nhau.”

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ chê cười hắn nghĩ ngợi lung tung, Thẩm Anh Trì nhưng lại không phát ra âm thanh nào, ôm y chặt hơn, đôi mắt thâm thúy dừng trên mặt y, ôn nhu chớp động cùng thương cảm. Dạ Huyền trong lòng sợ hãi, chống đỡ thân trên, nghi hoặc nhìn đối phương. Cảm giác có vật gì đó trong lòng ngực đụng trái đụng phải, chậm chạp chui ra, chỉ là dù thế nào đi nữa cũng không nhớ nổi, cứ như những hạt cát cứ tẩn mác rơi trong bụi mù.

Thẩm Anh Trì quay lại hình dáng tươi cười ôn nhu, buông y ra, đứng dậy nói: “Trong cung tối nay lại có tiệc, không thể bồi người được. Có chuyện gì thì kêu nha đầu Bảo Châu tới hầu hạ, ta sẽ sớm trở về.”

Dạ Huyền gật đầu, tự nhiên hầu hạ hắn thay y phục. Thẩm Anh Trì cau lại đôi lông mày rậm, để lại tay y, không vui mà nói: “Những việc vặt này... kêu hạ nhân tới làm là được rồi.”

Dạ Huyền ngạc nhiên hỏi: “Người... Ta hầu hạ người không phải là điều hiển nhiên sao?”

Thẩm Anh Trì nắm tay hắn, cười nói: “Người nghỉ ngơi đi, chờ ta trở lại, sẽ làm người mệt thêm đấy!”

Thanh âm khàn khàn mờ ám, ám chỉ một đêm nùng tình mật ý. Dạ Huyền rút tay về, nghi hoặc trong lòng lại tăng thêm vài phần.

Thẩm Anh Trì sau khi rời đi, sắc trời cũng dần tối lại. Dạ Huyền đứng ở hành lang nhìn cây cỏ hoa lá xanh tươi ngoài thềm cửa, gió đêm mang theo cảm giác mát lạnh thấm da. Y nghiêng người qua hái một phiến lá của cây ngô đồng ngắm nghía.

Nhìn tới ngón tay thon dài hữu lực, khớp xương rõ ràng, lòng bàn tay còn mang theo vết chai mỏng. Hai tay này đây, trước đây đến tận cùng là như thế nào, là giường cung cầm kiếm hay cầm rìu bổ củi, cũng không thể nào biết được.

“Công tử, bữa tối chuẩn bị xong rồi.” Bảo Châu mang theo một vài nha hoàn bày cơm ra, duyên dáng lướt qua lướt lại, ôn nhu nói: “Ban đêm gió mát, nhưng vẫn cứ vào trong nhà đi thôi. Nếu công tử vì lạnh mà bệnh thì ta cũng không biết nói sao với tướng quân.”

Nghe ra trong lời nói có vài phần trêu chọc, Dạ Huyền cười nói: “Ta mảnh mai như vậy sao? Tướng quân của các người chỉ sợ là khéo lo đi!”

Bảo Châu bưng bình nhắn mặt nhắn mũi, vung tay lên bảo nha hoàn lui ra trước. Nàng dựa vào lan can, một đôi mắt to đen láy nhìn Dạ Huyền nói: “Tướng quân lần này xuất chinh dẹp loạn, lại lập chiến công. Người đoán hoàng thượng sẽ thưởng người cái gì?”

Dạ Huyền đạm nhiên cười, thờ ơ nói: “Không phải là hoàng kim mỹ nhân, thì cũng là bảo kiếm danh câu(ngựa chiến) mà thôi.”

Bảo Châu đứng sát vào y, hạ giọng thần bí cười nói: “Ta nghe Lưu thúc nói, hoàng thượng tựa hồ có ý định đem Vinh Ngọc trưởng công chúa gả cho tướng quân đấy.”

Dạ Huyền ngực căng thẳng một chút, nhưng trong mắt vẫn không sợ hãi, nhàn nhạt nói: “Ta đây ngược lại phải chúc mừng hắn.”

Trường Tiêu điện. Hương khí lượn lờ. Các mỹ nữ mắt ngọc mày ngài giữa buổi yến tiệc vẫn lượn qua lượn lại, ân cần nâng chén, nói cười thần nhiên, thật muốn làm cho người ta nảy sinh cảm giác say mê mà chìm vào mùi hương dịu dàng ấy. (câu này chém T_T)

Vị Thiên tử trẻ tuổi ôm một vũ cơ nổi tiếng xinh đẹp, mặt mày mỉm cười hướng Thẩm Anh Trì hỏi: “Thẩm ái khanh không cần giữ lễ tiết, mỹ nhân trong hậu cung của Trẫm đây cũng không bị được với trong lòng người giấu ở trong phủ sao?”

Trần Bắc tướng quân Thẩm Anh Trì vì trầm mê một gã nam sủng mà không cưới thê cũng không nạp thiếp là bí mật đã được công khai từ lâu, vô luận là đại thần trong triều thì thậm to nhỏ hay là tin tức nơi đầu đường xó chợ trong dân gian, đều bị coi là trò cười. Mấy vị đại thần trong triều từng nghĩ tới chuyện đem nữ nhi gả cho hắn, lại bị hắn một mực từ chối. Hoàng thượng thưởng cho hắn biết bao nhiêu là mỹ nhân, đều bị quản gia của Thẩm Anh Trì an bài gia thất, nghe nói tướng quân phủ còn tặng không ít của hồi môn, làm vị quản gia keo kiệt kia oán giận không thôi.

Chu Cẩm Hằng tuy rằng đối với việc nhà của triều thần không có gì hứng thú, bất quá tên nam sủng hay ru rú trong nhà, rất ít khi lộ mặt ra ngoài kia cũng làm cho hắn nổi lên lòng hiếu kỳ. Triệu kiến một hồi, không ngờ y so với nguyên bản hắn tưởng tượng đều khác xa. Người nọ khuôn mặt tuấn mỹ hơn người nhưng không mị hoặc, từ trong lời nói cử chỉ toát ra một loại phong thái cao quý, trầm ổn điềm đạm, không phân thiết hơn, làm cho một người luôn hà khắc như Chu Cẩm Hằng cũng không khỏi mắc phải sai lầm. Thái độ có chút ôn hòa tự nhiên, kết quả chưa nói được mấy câu, đã bị tên Thẩm Anh Trì keo kiệt kia dùng ánh mắt như muốn ăn thịt người trợn mắt với mình, chỉ sợ người trong lòng bị cướp đi, làm ngôi cửu ngũ như hắn cũng không còn tư vị mà trò chuyện tiếp.

Đời người phải có một người tri âm tri kỷ chứ, hơn nữa còn là một mỹ nam tử xinh đẹp như ngọc như vậy, Chu Cẩm Hằng cuối cùng cũng hiểu Thẩm Anh Trì một lòng chung thủy là vì nguyên do gì, không khỏi vừa ham muốn vừa ghen tỵ. Tuy rằng thân là hoàng đế, nhưng vẫn không tiện tức giận thái quá, bèn âm thầm sai vài người ngăn cản Thẩm Anh Trì nhưng rốt cuộc cũng chẳng có ảnh hưởng gì. Sở dĩ hắn thường xuyên nhân cơ hội ban mỹ nhân cho phủ tướng quân, cũng chỉ vì không có việc gì làm nên đành đi phá người khác — mà tiếng oán giận của vị quản gia keo kiệt nhà nọ chỉ sợ là đã lên tới trên trời rồi đi.

Về chuyện của Vinh Ngọc công chúa, tuy rằng chỉ là một chuyện cỏn con, nhưng hắn cũng không có ý định buông tha, nói chung hắn muốn cho cái vị đại tướng quân đánh đầu trắng đó, không gì cản nổi này một phen hao tổn tâm trí mới được.

Thẩm Anh Trì như cười như không liếc mắt qua đám vũ cơ kia, nhẹ giọng nói: “Trong vạn vạn chúng sinh, thần chỉ cần một người mà thôi.” Huống chi người này là hắn thiên tân vạn khổ (trăm cay nghìn đắng) mới bắt được, làm sao có thể không quý trọng?

“Người nghe thấy không?” Chu Cẩm Hằng quay qua vũ cơ bên người trêu đùa, “Trần Bắc tướng quân của chúng ta thế nhưng lại là một tình lang cực kỳ xuất sắc đấy!”

“Bệ hạ quá khen, thần không dám nhận.” Thẩm Anh Trì nhanh chóng gạt chuyện này qua một bên — vấn đề này dù sao cũng chỉ nói đi nói lại. Hoàng thượng mặc dù nắm giữ hậu cung ba nghìn mỹ nữ, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy thiếu vắng một người, vì thế không quen nhìn kẻ khác tay trong tay, chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên(6) mà thôi.

Chu Cẩm Hằng bị làm cho mất hứng, nhẹ nhàng đẩy mỹ nhân trong lòng ra, nhấp một ngụm rượu, lại nghĩ ra một chủ ý xấu trên người, hắn nở nụ cười hồ ly nói: “Ái khanh đã có ý định cùng người trong lòng bạch đầu giai lão, không bằng để Trẫm làm chủ, tứ hôn cho các người, thế nào?”

Lông tơ phía sau lưng Thẩm Anh Trì đều dựng lên, cười khổ nói: “Hoàng ân của bệ hạ quá lớn, thần vô cùng cảm kích, cũng thẹn không dám nhận, chỉ sợ làm tổn hại đến danh tiếng của bệ hạ thôi.”

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng đã muốn tìm cớ chuồn đi. Hoàng thượng tất nhiên đã nhìn ra tâm tư của hắn, thỏa mãn thu hồi lại trò đùa của mình, vui vẻ uống rượu một hồi, cuối cùng vẫn ban thưởng cho hắn một ca kỹ được Lê quốc dâng lên: Thụy Tuyết.

Nàng quả thực là một Lê quốc mỹ nhân tài sắc vẹn toàn, chỉ là, Thẩm Anh Trì lại bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Hoàng thượng này, làm vậy là muốn nhìn phủ tướng quân của hắn gà bay chó sủa hay sao?

Dùng xong bữa tối, Dạ Huyền liền đi ra ngoài hậu viên dạo chơi. Bảo Châu đốt đèn lồng, cứ như là kẹo dẻo mà bám dính bên cạnh y, muốn lừa nàng đi cũng không được.

“Nếu không cho nô tỳ theo, công tử bị quỷ bắt thì biết làm sao?” Bảo Châu nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, vẻ mặt kiên quyết thề sống chết hộ chủ làm Dạ Huyền thiếu chút nữa là té xuống bậc thang, dở khóc dở cười nhìn nàng một cái, đối với nha đầu này thiệt là không có biện pháp.

Cũng may Bảo Châu có chút biết điều, cảm thấy được tâm trạng y không vui nên dọc đường đi chỉ yên lặng theo sát, ngay cả cước bộ cũng nhẹ nhàng như mèo.

=oOo=

(1) Lập thu: là một trong 24 tiết khí của của các lịch Trung Quốc. Thường bắt đầu vào ngày 7 hay 8 tháng 8. Lập thu = Bắt đầu mùa thu.

(2) Nhận môn điều đệ xích thư hi, uyên bị tương tư song ái hoãn: .

Tạm dịch: Nhận môn xa xôi hiếm có thư tới, áo gấm (áo ngủ thêu hình uyên ương) mang theo nỗi trường tương tư.

Hai câu thơ này được trích trong – Tòng quân trung hành lộ nan của Lạc Tân Vương – (ông này có bài Dịch Thủy Tống Biệt khá nổi tiếng). Nhận môn xa xôi hiếm có thư tới, áo gấm (áo ngủ thêu hình uyên ương) mang theo nỗi trường tương tư,

(3) tứ chi bách hài: tứ chi thì biết rồi ^^~ bách hài = trăm xương

(4) Tụ thiếu ly đa: – cùng nhau thì ít mà xa cách thì nhiều

(5) Danh bất chính ngôn bất thuận: danh phận không có thì nói cũng không ai thuận theo

(6) Chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên: Chỉ nguyện làm uyên ương cũng không nguyện làm thần tiên

2. Chương 2: Dạ Huyền [hạ]

Mưa thu rồi cuộc cũng qua đi, để lại trong hồ là những đóa sen đã lụi tàn, ủ rũ thu lại mùi hương thơm ngát. Ánh trăng lộ vẻ thê lương, nhợt nhạt như tờ giấy. Một khối đài sen sung mãn rũ xuống, ẩn nấp trong đây là những hạt sen nhỏ nhỏ thanh ngọt mà đáng ghét.

Thu ý nồng đượm. Tiếng côn trùng rền rĩ, vắng vắng suốt đêm thâu. Dạ Huyền đứng cạnh hồ sen, nét mặt suy nghĩ dăm chiêu. Bảo Châu vừa nhin vừa nhẩn, thực sự không khống chế nổi lòng hiếu kỳ của mình, thận trọng hỏi: “Công tử phải chăng đang phiền não chuyện của Vinh Ngọc công chúa?”

Dạ Huyền bị nói trúng tâm sự, trên mặt lộ vẻ lúng túng, nói: “Phiền não cũng có ích gì? Chỉ tự chuốc lấy phiền toái mà thôi. Dù sao lệnh vua không thể không theo, nếu thánh chỉ đã ban xuống, hấn làm chức phò mã của hấn, ta...”

Thanh âm từ từ trầm xuống rồi dừng lại, Dạ Huyền nhú mày — người đi Dương Quan đạo của người, ta đi cầu độc mộc của ta (1). Lời này nói thì dễ, chỉ là y đã quên hết chuyện trước đây, cuộc sống chỉ còn lại Thảm Anh Trì, nếu phải dứt bỏ phần quyền luyến này thì y biết phải đi đâu đây?

“Nếu thật sự có một ngày như vậy, đó cũng là duyên phận...” y thấp giọng nói, ánh mắt mờ mịt. Bảo Châu thương tiếc nhìn y, nói: “Cũng không nhất định phải ly khai, nghe nói Vinh Ngọc công chúa ôn nhu đôn hậu, có thể...”

“Bảo Châu.” Dạ Huyền cắt lời, mỉm cười nhìn nàng, nói: “Vì có gì phải miễn cưỡng như vậy? Ta không cam lòng cùng người khác chia sẻ đồ vật mình yêu thích. Nếu không thể độc chiếm, đành phải nhường lại thôi.”

Bảo Châu cắn môi, cúi đầu, thanh âm như muỗi kêu: “Tướng quân mấy năm qua chỉ có mình công tử, ngay cả mỹ nhân mà Hoàng thượng ban thưởng cũng không chạm tới...”

“Ta biết.” Dạ Huyền thở dài nói, “Nhưng liệu ta có phải chỉ có một mình hấn?”

Bảo Châu muốn nói lại thôi, chớp đôi mắt to nhìn y. Nàng vào phủ tướng quân đã ba năm, theo hầu Dạ Huyền khi y tỉnh dậy sau cơn bạo bệnh. Vốn tưởng rằng y giống như những nam sủng khác, kính cẩn nhu thuận, chỉ là công cụ tiết dục của chủ nhân. Thế nhưng sau một thời gian, nàng phát hiện Thẩm Anh Trì đối đãi với Dạ Huyền như đối với kết tóc thê tử của chính mình, một lòng một dạ với y, sủng ái hết mực. Mà Dạ Huyền cũng không như những tiểu quan tướng công kiêu mị diễm lệ khác, y trước sau đều đằm đằm, vẻ ngoài trầm tĩnh, ôn hòa tự nhiên mang theo khí chất tôn quý cùng ngạo khí, thậm chí có đôi lúc lộ ra vẻ sắc bén, lạnh lùng. Chỉ những lúc ở trước mặt tướng quân, sẽ có chút ngượng ngùng e thẹn, làm cho một người xưa nay luôn mang theo thần thái ưu nhã đằm đằm như y cũng phải lộ ra vài phần ngây thơ trẻ con.

Bảo Châu không khỏi cảm thấy lòng chua xót, cảm thấy Dạ Huyền tựa như chú chim hoàng yến bị giam trong lồng. Vì tình yêu của Thẩm Anh Trì mà thu lại ánh hào quang rực rỡ của bản thân, cam nguyện làm một tên nam sủng, bất ly bất khí theo sát hần.

Đến tận cùng là tình cảm nồng ấm sâu nặng như thế nào? Bảo Châu chẳng thể hiểu được nguyên nhân của bọn họ, cũng chưa từng hoài nghi lý do thoái thác lời hứa hẹn chung thân thanh mai trúc mã của tướng quân, nàng chỉ đơn thuần muốn Dạ Huyền mau khôi phục trí nhớ, bù đắp vào khoảng ký ức trống rỗng luôn làm y hoang mang không ngừng.

Biết đâu đến lúc nhớ lại được chuyện xưa, y có thể bỏ được khúc mắc trong lòng, cùng tướng quân tay ấp mắt kề.

Tiểu nha đầu đa sầu đa cảm rơi vào u sầu khó có thể kiềm chế được. Trên gương mặt thanh tú lộ ra vẻ bi thương nhàn nhạt, Dạ Huyền tươi cười trấn an tiểu nha đầu, nói: “Ta không lo, người lo cái gì? Trở về thôi, trời không còn sớm nữa.”

Bảo Châu hít hít mũi, gật đầu, đốt đèn soi đường. Dạ Huyền xoay người, đột nhiên dừng bước, cất cao giọng nói: “Người nào?”

Bảo Châu lại càng hoảng sợ, theo bản năng che trước người Dạ Huyền, nhìn theo ánh mắt của y, phát hiện dưới lớp bóng cây quả nhiên có một cái bóng đen mờ nhạt, nàng trừng lớn mắt, quát to: “Người là người hay là quỷ?! Đi ra!”

Người kia chần chừ trong chốc lát, chậm rãi đi tới, lẳng lặng đứng trước mặt hai người họ. Lúc này mây đen đã tan hết, trăng sáng nhô cao, ánh trăng trắng như tuyết, hơn nữa đèn lồng trong tay Bảo Châu cũng đủ để nhìn rõ gương mặt của người này.

Bảo Châu sau khi nhìn thấy tướng mạo của hần, con mắt tròn càng lớn, Dạ Huyền trong lòng cũng khen ngợi không ngớt.

Một thiếu niên thật xinh đẹp! Khuôn mặt tuyệt mỹ diễm lệ tựa minh nguyệt, câu hồn đoạt phách, mỗi một phân một tấc đều hoàn mỹ không tỳ vết, mà cặp mắt đen láy như thủy tinh kia, lạnh lùng mà sắc bén nhìn chằm chằm vào Dạ Huyền, nhưng thái độ cảm giận trong đó, Bảo Châu đều thấy được. Nàng tiến lên một bước, nhìn thiếu niên từ trên xuống dưới mà đánh giá, thấy đối phương mặc y phục của người hầu, liền hỏi: “Người là người mà Lưu thúc mới mang về sao?”. Quấn quai mấy ngày trước hình như có đề cập chuyện mua thêm đầy tớ, người này nhìn rất lạ mặt, thần sắc lại không có quy củ, chắc chắn là người mới.

Thiếu niên cảm giận trừng mắt liếc nàng, miễn cưỡng gật đầu, vẻ mặt rất không cam lòng, lại hung tợn nhìn qua phía Dạ Huyền, thần thái quật cường kiêu ngạo tựa như một con mèo bị bắt nạt làm Dạ Huyền không khỏi hoài nghi có phải lúc trước mình đi quật mộ tổ tiên nhà người ta hay không, mới làm cho hài tử này hận y như thế. Hơn nữa, thần thái này, dường như đã từng gặp qua. Không biết vì sao, tuy có thể cảm nhận được lòng căm hận của thiếu niên, y lại sinh ra cảm giác muốn cưng chiều sủng nịch, ôn nhu hỏi: “Người tên là gì?”

“Tại sao ta phải nói cho người biết?!” thanh âm của thiếu niên trong suốt thẳng thắn, hung hăng dọa người, ngực phập phồng kịch liệt, vành mắt phấp phồng, hình dáng buồn bực. Dạ Huyền nhún nhún mày, không rõ chọc hần chỗ nào. Bảo Châu nhìn ra được, nổi giận nói: “Làm càn! Ở trước mặt chủ tử mà dám dương oai?!”

Thoáng chốc, nhân thần thiếu niên trở nên đờ đờ sát khí, hít sâu vài hơi, lại liếc mắt trừng Dạ Huyền, không nói một lời liền xoay người bỏ chạy.

“Này!” Bảo Châu tức giận đến bốc hơi, nhấc váy muốn đuổi theo, liền bị Dạ Huyền ngăn lại: “Không cần chấp nhất với tiểu hài tử.”

“Vâng.” Bảo Châu phần nộ dừng bước lại, lo lắng nhìn Dạ Huyền, không dám đem suy nghĩ trong lòng nói ra.

Thiếu niên ngang ngược như vậy, tất có dụng ý. Hắn dám vô lễ với Dạ Huyền, trừ phi có tướng quân làm chỗ dựa vững chắc còn có thể có nguyên do khác sao?

Mà hận ý của người nọ đối với Dạ Huyền, càng làm cho suy đoán của nàng chắc chắn hơn — là vì tranh giành tình nhân.

Chỉ thấy người mới cười, nào thấy người cũ khóc... Nàng lại lâm vào những tưởng tượng tràn trề bi thương, Dạ Huyền thấy vậy liền gõ lên trán nàng, nói: “Về thôi, người không lạnh à?”

Đêm càng sâu, càng lạnh thấu xương, Bảo Châu sợ run cả người, ngoan ngoãn theo hắn về Đình Huyền Lâu.

Trăng sáng theo người, hữu tình thâm lặng, dọc đường đi, sương đêm thấm ướt theo từng bước chân.

Quản gia ở trước cổng nghênh đón Thẩm Anh Trì xuống ngựa, nghe nói Hoàng thượng chỉ ban một vị mỹ nhân mà thôi, trái tim vốn nhảy lên tận cổ họng cuối cùng cũng về chỗ cũ, lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm — ngày trước mỗi lần tướng quân trở về đều được ban cho mười mấy người, tốn không biết bao nhiêu là tiền bạc của cải, làm cho một người luôn tiết kiệm như Lưu quản gia nghĩ tới lại đau lòng.

Phần thưởng lần này cũng là một mỹ nhân thiên kiều bá mị, Lưu quản gia ra hiệu cho một tiểu nha đầu mang nàng đi nghỉ ngơi. Vẫn tưởng rằng sẽ như mọi khi, an bài cho nàng lập gia đình, thế nhưng Thẩm Anh Trì nói một câu, làm hắn cười không nổi —

“Nàng là người Lê quốc.”

Lưu quản gia ở trong phủ lâu nhất, bản lĩnh sát ngôn quan sắc (đoán ý qua lời nói và sắc mặt) đã vô cùng thuần thực, hắn khom người hỏi: “Vậy theo ý tướng quân...giết sao?” nhỏ giọng nói hai chữ cuối cùng, đồng thời dùng tay ra hiệu.

“Không, giữ lại.” Thẩm Anh Trì ra lệnh ngắn gọn, “Theo sát một chút, để xem bọn chúng muốn diễn trò gì.”

“Vâng” Lưu tổng quản lên tiếng, Thẩm Anh Trì gật đầu thỏa mãn, bước nhanh tới Đình Huyền Lâu. Đèn trong lầu vẫn chưa tắt, Dạ Huyền đang đợi hắn sao? Tâm tình Thẩm Anh Trì tốt lên nhiều, cước bộ cũng vì vậy mà nhẹ nhàng hơn, mang theo vài phần vội vã cứ như tiểu biệt thắng tân hôn (2). Quản gia thức thời lui xuống, quyết định ngày mai sẽ nói cho tướng quân chuyện mua nô bộc mới.

Sau khi tẩy xong mùi rượu trên người, Thẩm Anh Trì tinh thần thoải mái trở về phòng ngủ. Dạ Huyền đặt xuống một quân cờ trắng, ngẩng đầu mỉm cười nói: “Người đã trở về.”

Thẩm Anh Trì ngồi xuống cạnh y, nhìn trên bàn cờ mới có hơn ba mươi mấy con, nếu đợi y phân ra thắng bại, chỉ sợ là đến sáng còn chưa xong, đêm xuân ngắn ngủi, sao có thể lãng phí? Hắn nghiêng mình ôm lấy eo Dạ Huyền, đôi bàn tay không đứng đắn tham nhập vạt áo y, vuốt ve thân thể ấm áp rắn chắc kia. Dạ Huyền thấy nhột bèn rụt người lại, cười nói: “Người không thể đợi ta phá một ván cờ hay sao?”

“Không thể” Thẩm Anh Trì vung ống tay áo, ba mươi mấy quân cờ liền rơi hết xuống đất. Hai người đây đưa chẳng phân biệt được ai với ai, thuận thế ngã lên giường.

Không còn là vị tướng quân mang áo giáp oai phong mà xuyên qua màn đêm nơi quan ải, cũng không còn vị quân thần chờ vào châu giữa cái lạnh của canh năm, vì công danh mà cô phụ uyên ương chằm(3), vì phú quý mà quên mất ngày tươi đẹp. Trên sa trường vào sinh ra tử, rốt cuộc hắn cũng trở về bên y, sao có thể không cùng nhau đến nơi vu sơn, khê nói biệt tình?

Từng kiện xiêm y rơi xuống đất, tiếng thở dốc trầm thấp ngày càng vang vọng khắp phòng, theo sau đó là tiếng rên rỉ không kiềm nén được. Tình trong sâu thẳm, mây mưa không dứt. Cả hai người đều cuồng loạn mà chia sẻ nhiệt tình của nhau, mỗi một lần đều sâu sắc mà kết hợp, vui thích đến tận xương tủy, chỉ hận không thể cùng người kia hòa làm một, đời đời kiếp kiếp cũng không rời.

Ngày hôm sau trời trong xanh ẩm áp, phong thanh vân đậm. Lúc Thẩm Anh Trì lâm triều trở về, Dạ Huyền vẫn còn ngủ say.

Khuôn mặt trắng thuần lộ vẻ tiêu tụy, dưới đôi mắt còn nổi lên quầng thâm nhân nhợt, rõ ràng là đêm qua đã làm y mệt thê thảm.

“Thật muốn đem người nuốt vào bụng...” Thẩm Anh Trì cười có phần bất đắc dĩ, thì thào nói nhỏ: “Như vậy người sẽ không bao giờ rời ta nữa.”

Trên hành lang truyền đến tiếng bước chân gọi thần trí hẩn quay về, Bảo Châu gõ cửa phòng vài cái, nói: “Tướng quân, Lưu quản gia mang theo ba nam nhân và hai nha đầu ngày hôm qua mua được, đang chờ thỉnh an tướng quân ở đại sảnh.”

Thẩm Anh Trì giúp người đang ngủ say trên giường chỉnh lại góc chăn, đứng dậy mở cửa, phân phó: “Người lưu lại đây chờ Dạ Huyền tỉnh lại, không được cho người khác tới quấy rầy.”

“Nô tỳ đã rõ.” Bảo Châu liếc mắt nhìn lên vẻ mặt không chút thay đổi của Thẩm Anh Trì, đưa mắt nhìn theo bóng lưng hẩn rời đi, nàng lập tức chạy như gió vào phòng, vội vàng gọi Dạ Huyền: “Công tử, công tử, tỉnh dậy!”

Dạ Huyền đang say sưa mộng đẹp, bị lay đến trời rung đất động, mở đôi mí mắt nặng trĩu nhìn nàng một cái, uể oải trở mình, hừ nhẹ nói: “Đừng làm ồn...”

“Dạ Huyền công tử!” Bảo Châu vẫn không từ bỏ ý định, vội kêu lên: “Việc lớn không tốt!”

“Có chuyện gì?” Dạ Huyền cố gắng chống đỡ tinh thần, ngáp liên tục rồi ra hiệu cho nàng kể tiếp. Bảo Châu cắn cắn môi, nói: “Sáng sớm nay ta thấy mấy tên nô dịch mà Lưu phó mới mua, nhưng lại không thấy cái người mà chúng ta tình cờ gặp hôm qua!”

Năm người nàng đều đã nhìn kỹ, thân hình đều giống nhau, khuôn mặt bình thường làm cho người ta chẳng muốn nhìn, so với thiếu niên có dung mạo diễm lệ đêm qua quả thực là khác nhau một trời một vực.

Dạ Huyền yên lặng trong chốc lát mới kịp phản ứng lại lời nàng nói, lập tức ngã trở về chăm gắm, không nhận được phát tay nói: “Không có thì không có, có gì đáng ngạc nhiên sao?” Huống hồ cũng đâu có liên quan gì tới y. Vì có gì mới sáng sớm đã quấy nhiễu mộng đẹp của người ta?!

Bảo Châu tức giận giậm chân, lay mạnh vai Dạ Huyền, nói: “Lưu thúc nói trong phủ không có người nào như vậy, vậy hẩn không phải là người mà là quỷ! Chúng ta gặp quỷ rồi!”

Dạ Huyền bị lay đến nổi cơn buồn ngủ cũng mất hết một nửa, miễn cưỡng ngồi dậy, nói: “Người nghĩ tướng quân Kim ốc tàng kiều(4) sao? Không đâu, hẩn nếu có người mới nhất định sẽ nói cho ta.”

Người kia tuy không phải là quân tử, nhưng là người thẳng thắn vô tư, chuyện trốn trốn tránh tránh hẩn sẽ không làm.

Bảo Châu bị thần tình bình tĩnh cùng tín nhiệm của y làm cho kinh ngạc. Nàng đứng bên giường, nghĩ xem có phải hay không đã gặp được diễm quỷ? Hồ nước phía sau hoa viên đã từng có người chết đuối sao?

Dạ Huyền phen này bị nàng làm khổ, toàn bộ cơn buồn ngủ đều mất hết, bất đắc dĩ thở dài, đứng dậy sơ tẩy thay y phục.

Thẩm Anh Trì một lòng nhớ mong Dạ Huyền, thờ ơ nhìn lướt qua đám hạ nhân mới, ánh mắt dừng ở người lùn nhất trong số đó.

Đó là một thiếu niên có thân hình thon gầy, khuôn mặt tái nhợt, vành mắt đỏ mọng, sưng lên như quả hạch đào, trong mắt đầy tơ máu, bộ dạng rất đáng thương.

“Đây là có chuyện gì?” Hẩn hướng tới người thiếu niên, hắt cằm, ánh mắt lạnh lùng ngưng lại trên mặt thiếu niên. Thiếu niên ngay cả đầu cũng không dám ngẩng, run run trả lời: “...Nhớ nhà... khóc một đêm...”

Lưu quản gia cung kính khom người, giải thích: “Hẩn vốn là Đỗ gia công tử ở thành Bắc, gọi là Đỗ Nguyệt. Đỗ lão gia phạm tội chết, nhà tan cửa nát, nên hẩn bất đắc dĩ phải bán mình làm nô.”

“Nga?” Ánh mắt thăm dò của người nọ dừng ở trên tay thiếu niên. Quả nhiên là thịt mềm da mỏng, mới làm việc nặng một hôm mà đã để lại vết tích. Thẩm Anh Trì nâng chung trà lên, nhẹ nhàng thổi. Lưu tổng quản cẩn thận đoán tâm tư chủ tử nhà mình, đề nghị: “Ta thấy hần cũng là người lễ độ, coi như là thông minh, không bằng cấp cho Dạ Huyền công tử làm tiểu tư cũng tốt.”

Lời còn chưa dứt, thiếu niên ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt tỏ vẻ hồ nghi nhìn lên thần sắc khó đoán, lên nhìn Thẩm Anh Trì, lại sợ hãi cúi đầu.

Thẩm Anh Trì nổi lên hứng thú theo dõi hần, chậm chạp lên tiếng: “Toàn bộ đều sắp xếp đến nhà bếp làm sai vặt đi. Người bên cạnh Dạ Huyền ta tự có sắp xếp.”

Lại một lần nữa khi đối phương nghe được hai chữ Dạ Huyền, đáy mắt liền dao động trong chớp lát nhưng vẫn không tránh được ánh mắt sắc bén của Thẩm Anh Trì.

Tiểu quý này toàn thân đều lộ ra vẻ non nớt, tính vọng tưởng ở phủ tướng quân làm mưa làm gió sao? Thẩm Anh Trì cười lạnh một tiếng, chén trà sứ tinh xảo trong tay hần phát ra một tiếng giòn tan, hóa thành bột mịn.

==oOo==

(1) Dương Quan Đạo: chỉ con đường qua Dương Quan – nay thuộc phía tây nam huyện Đôn Hoàng tỉnh CamTúc – đi Tây Vực, sau này ví với tiền đồ sáng lạn thênh thang — Cầu độc mộc: cầu khỉ – ví với con đường gian nan hiểm trở.

(2)Tiểu biệt thắng tân hôn: câu này quá quen thuộc rồi nhĩ ^^ . Đại khái là đêm gặp gỡ sau ít ngày xa cách còn hơn cả đêm tân hôn.

(3)Cô phụ uyên ương chằm: ý nói ở đây đã làm phụ lòng tình nhân.

(4)Kim ốc tàng kiều: nghĩa là nhà vàng giấu người đẹp (nàng Kiều).

Sự tích Kim ốc tàng kiều xuất xứ từ chí quái tiểu thuyết (tiểu thuyết ghi chép việc kỳ quái) “Hán Vũ Đế cổ sự”. Thời Hán Cảnh Đế, Quán Đào Lưu Phiêu vốn định đem gã A Kiều cho thái tử Lưu Vĩnh , bị mẹ của Lưu Vĩnh là Lật Cơ cự tuyệt , mới đem A Kiều gả cho Lưu Triệt là con của Vương Mỹ Nhân (sau là Hán Vũ Đế) . Một hôm Vương mỹ nhân đem Lưu Triệt đến thỉnh an Quán Đào công chúa , công chúa ôm Lưu Triệt vào lòng hỏi : “gả A Kiều cho người làm vợ có được không ?” Lưu Triệt cười đáp: “Được! Nếu có thể lấy A Kiều làm thê tử, ta sẽ cho làm một gian nhà bằng vàng cho nàng ở” Trưởng công chúa hết sức cao hứng, vì vậy mấy lần thỉnh cầu Hán Cảnh Đế, cuối cùng định ra hôn sự này.

Kim ốc tàng kiều còn ý chỉ nạp thiếp, hiện nay được dùng với ý chỉ bao dưỡng tình nhân bên ngoài.

3. Chương 3: Thu Lý [thượng]

Dùng xong ngọc thiện, Dạ Huyền lại tiếp tục giải vấn đề bị cắt ngang đêm qua, suy tư một lúc lâu, nhưng vẫn chưa giải được thể cớ phức tạp này. Nó như một loại ma chướng (1), rơi vào rồi sẽ không có cách nào dứt ra được, ngay cả lúc Thẩm Anh Trì vào phòng, y cũng không hay biết, làm người kia không khỏi oán giận. Đứng ở bên cạnh nhìn y một lúc lâu, rốt cuộc nhận không được mà ngửa tay muốn phá rối một phen. May là Dạ Huyền phát hiện đúng lúc, ngăn trở tay hần lại, nói: “Anh Trì, đừng giở trò xấu.”

Thẩm Anh Trì bất mãn hừ một tiếng, lười biếng ngồi bên cạnh y, cầm gác lên vai Dạ Huyền, nói: “Phá được thể cớ này thì như thế nào? Con cờ trên bàn cũng không chém giết nhau được, dù sao cũng chỉ là trò tiêu khiển của bọn văn nhân, chỉ làm hao tổn tâm lực, không bằng ra chiến trường thống khoái một phen.”

Dạ Huyền bị quấy, không thể tập trung được nữa, tựa tiểu phi tiểu nhìn hần, nói: “Nếu chỉ biết cười ngửa cằm thương ra sa trường đánh giặc, mà không biết dùng lúc rảnh rỗi để hưởng thụ cảm kỳ chi thú (2), cho dù là kim mã ngọc đường (3), bất quá cũng chỉ là bụi cỏ thô mà thôi.”

Thẩm Anh Trì nghe ra đối phương đang quanh co mắng mình, không buồn bực mà còn cười, lộ ra bộ mặt gian xảo, ôm Dạ Huyền vào lòng, vui cười nói: “Ta là kẻ thô kệch hay không, người không phải rõ nhất sao?”

Lời nói mang theo ý đùa bỡn của hắn làm mặt mày Dạ Huyền đỏ bừng, nhất thời ngượng ngùng, không biết nói gì. Thẩm Anh Trì hôn nhẹ lên vành tai đỏ hồng của y, nói: “Hoàng thượng có ý muốn thiết lập Đô hộ phủ tại Lũng Hữu Y Châu, phải ta làm Tiết Độ Sứ mang binh đến đó đóng quân lâu dài, ta muốn đưa người theo cùng.”

Dạ Huyền bỗng dưng quay đầu lại, đôi mắt đen láy toát ra vài phần sợ hãi lẫn vui mừng, vội hỏi: “Thật sao? Khi nào thì xuất phát?”

Cho dù chỉ là khoảng ký ức ngắn ngủi, gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, còn nếm đủ cả nỗi khổ tương tư, y vẫn tình nguyện theo hắn thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, dù sao vẫn dễ chịu hơn phải một mình lằng phí thời gian chờ đợi trong nỗi lo sợ bất an.

Dạ Huyền rất hiếm khi bộc lộ chân tình như lúc này, làm Thẩm Anh Trì yêu thương không thôi. Tuy rằng phía Tây Bắc đầy gió bụi cũng không bằng chốn phồn hoa nơi kinh thành, khí hậu cũng lạnh hơn rất nhiều, nhưng nếu để Dạ Huyền ở kinh thành, y sẽ giống như một chú chim bị giam trong lồng, không thể vỗ cánh bay cao. Con người hăng hái đã từng khiến hắn trầm mê sâu sắc, khí khái phiêu nhược kinh hồng (chỉ đáng về uẩn chuyển), giờ chỉ còn lại sự ôn hòa nho nhã của người văn nhân, loại ánh sáng rực rỡ chói mắt này, gần như khiến người ta tổn thương, cũng không thể bắt gặp lần nữa.

Dạ Huyền như vậy cũng không được toàn vẹn, cho dù sung ái không giảm nửa phần, nhưng trong lòng Thẩm Anh Trì lúc nào cũng day dứt. Hắn muốn gặp lại con người từng cùng hắn giao tương huy ánh (4) kia, một Dạ Huyền kỳ phùng địch thủ, chứ không phải là một người ôn nhu nhu thuận, ngoan ngoãn phục tùng hắn.

Tuy rằng tất cả mọi chuyện đều là hậu quả mà hắn gây nên.

Thẩm Anh Trì nhắm mắt lại, giấu đi vẻ bi thương nơi đáy mắt, ôm Dạ Huyền chặt hơn nữa, nói nhỏ: “Đáp ứng ta, Dạ Huyền, vô luận có chuyện gì xảy ra đi nữa cũng đừng rời bỏ ta...”

Âm thanh khăn khăn đau xót làm lòng người mê muội. Dạ Huyền phủ lấy tay hắn, lòng tràn đầy yêu thương nhưng không biết nên làm sao biểu đạt, y múm môi, nhẹ giọng nhưng kiên định đáp: “Ta đáp ứng người.”

Thẩm Anh Trì thở phào nhẹ nhõm, nở ra một nụ cười đầy thỏa mãn.

Nếu như việc này đã được Hoàng thượng xét duyệt, đầu xuân năm sau bọn họ có thể khởi hành. Đông Đô hộ phủ hoàng đế ban thưởng cho hắn, ở ngay bên bờ Biển Đông, khí hậu so với Y Châu tốt hơn nhiều, chỉ là chỗ này quá gần Lê quốc, làm Thẩm Anh Trì đứng ngồi không yên.

Hắn không cần bất cứ thứ gì, chỉ cần có người này trong vòng tay, vô luận phải trả giá thế nào, hắn cũng muốn giữ thật chặt.

Lại là giấc mộng ấy, chỉ là so với lần trước rõ hơn một chút. Kỵ binh lướt mác tung hoành nơi sa trường, gió tuyết ngập trời, soái kỳ phấp phới bay lượn, mãnh hổ cường tráng trên lá cờ như muốn gào thét nhảy ra, tên bắn như mưa, tiếng chém giết rung trời, móng ngựa trong tuyết đều đọng thành màu đỏ thẫm. Tuyết nơi phương Bắc nhỏ vun, lạnh buốt, ướt đẫm một thân áo giáp, phủ trên mặt nạ dầu hổ càng toát ra vẻ lạnh lẽo, ngay cả bầu nhiệt huyết trào dâng đều không thể sưởi ấm được nó. Trên môi nổi lên một nụ cười hưng phấn, y giục ngựa giương roi, mở một đường máu, xông vào giữa trận địa, một thương hướng vào ngực tên chủ tướng của địch mà đâm tới, mà nam nhân cao to kia cũng tiến quân mãnh liệt nghênh đón, hàn quang chớp động, đôi mắt thâm thúy quen thuộc kia làm cho lòng người hoảng sợ...

Đột nhiên từ trong mơ giật mình tỉnh giấc, Dạ Huyền thở hổn hển, phát hiện mình đang bị Thẩm Anh Trì ôm thật chặt vào người, cho dù hắn đã ngủ say cũng không chịu thả lỏng chút nào, làm người ta thở không nổi. Dạ Huyền cố gắng di chuyển, muốn đẩy cánh tay trước ngực mình ra, nhưng mà nam nhân bá đạo này không chỉ không chịu buông tay, hai đùi bắt đầu quần lấy y, đem y ôm thật chặt vào trong ngực.

Sau cơn ác mộng, cả người đều vô lực, Dạ Huyền thở dài một tiếng, trở mình một cái, quay lại ôm lấy thắt lưng Thẩm Anh Trì, cùng hắn mặt đối mặt nằm nghiêng, lòng ngực cảm thấy thư thả không ít. Y lẳng lặng chăm chú nhìn khuôn mặt tuần láng của đối phương, cảm giác được hơi thở ấm áp cùng tiếng tim đập trầm ổn của hắn, nhưng lòng vẫn còn sợ hãi, không ngủ được. Y sợ một khi nhắm mắt, sẽ lại quay về giấc mộng thể lương buồn bã, như thật như không kia.

Thẩm Anh Trì chuyển động một chút, vỗ nhẹ lưng y trấn an, thanh âm buồn ngủ, nói: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Dạ Huyền lại càng kề sát hần, tham lam hấp thụ hơi thở của hần. Thẩm Anh Trì như phát hiện ra điều gì đó, cúi đầu cho y một nụ hôn nhiệt liệt triền miên, như gió xuân thổi bay hết những nghi hoặc bất an trong lòng Dạ Huyền. Tình cảm ấm áp nhẹ nhàng thấm sâu vào da thịt, bao bọc lấy y. Dạ Huyền thỏa mãn thở dài, dựa vào vai Thẩm Anh Trì, mơ mơ màng màng ngủ say.

Vạn quốc sinh ca túy thái bình, ý thiên lâu điện nguyệt phân minh (5), dưới chân thiên tử, phồn hoa như mộng, thịnh cảnh như khói. Nhiều năm đánh Đông dẹp Bắc, trong mắt Thẩm Anh Trì, kinh thành tựa như một bức bình phong bằng ngọc lưu ly đầy tinh xảo, mỹ lệ xa hoa, lung linh đầy màu sắc, nhưng yếu đuối dễ vỡ, chống đỡ không nổi bão cát phía sau trường thành.

San bằng hết con đường dòng người qua lại như thoi đưa, dù sao so ra cũng kém với bãi đất rộng lớn nơi thảo nguyên cùng quan ngoại, có thể để hần thỏa thích rong ruổi, mặc cho gió thổi trước mặt, y bào tung bay.

Từ sau khi Thẩm Anh Trì hồi phủ, tướng quân phủ vốn luôn an tĩnh nay khách lại tới đông như trẩy hội. Thẩm Anh Trì vốn không chịu nổi phiền nhiễu, lại phải nhần nhện mấy vị quý nhân quan to mặt lớn đến thăm lấy lệ. Hần xuất thân từ quân ngũ, hôm nay một bước lên mây, cũng không giấu được khí thế hoang dã trong thân thể cường tráng phóng khoáng. Không những khinh thường những thứ lễ nghi phiền phức này, mà nhìn đâu đâu cũng thấy cảnh người ta giả vờ cười nói thích thú liên chán nản, vài ngày sau liền nổi cáu, dứt khoát cáo bệnh xin nghỉ ngơi, đóng cửa từ chối tiếp khách, ngoại trừ hai ba người bạn tri giao tới chơi, còn lại đều không gặp.

Phải tốn tâm tư ứng phó với những người đó, hần chẳng thà tình nguyện cùng Dạ Huyền nghiên cứu văn cờ vô vị nhàm chán này.

Huống chi trong tình thế rối rắm nghiêm trọng, cứ nhìn thấy bộ dạng ảo não không biết phải làm gì của đối phương, tính tình thú vị như vậy đúng là quý giá hơn vàng, thường hay nhóm lên dục hỏa trong người hần, lúc đó chỉ việc trực tiếp đem y ăn sạch sẽ.

Cuộc sống này chính là như một hồi túy sinh mộng tử (6), khoái hoạt như thần tiên.

Nếu như không có lần viếng thăm của Hồi tộc hôm ấy, tuy bị người trong phủ lạnh nhạt đuổi đi nhưng vẫn ráng kiên nhẫn, sứ giả Lê quốc Nhạc Thừa Lãm vẫn là bất đáo Hoàng Hà tâm bất tử (7), thì từng ngày của Thẩm Anh Trì rốt cuộc cũng có thể hợp lòng vừa ý, thập toàn thập mỹ rồi.

Hần đối với người nọ vốn không có thiện cảm, năm đó khi hai nước giao chiến, Nhạc Thừa Lãm tuy là đi sứ, nhưng ngạo khí cao ngất trời. Thái độ cao ngạo xa hoa khiến Thẩm Anh Trì hết lần này đến lần khác nảy sinh ý muốn đem hần phanh thây xé xác rồi ném ra ngoài cửa thành, hiện giờ thế cục đã thay đổi, Lê quốc đã hướng Thiên triều cúi đầu xưng thần, Nhạc Thừa Lãm thân là thừa tướng Lê quốc, đến bái kiến tướng quân như hần thì cũng không tránh khỏi bị đuổi như ruồi nhặng.

Vừa nghĩ tới Nhạc Thừa Lãm nhiều lần bị từ chối như vậy không biết sẽ có bộ dạng gì, tâm trạng hần liền thấy thoải mái vài phần. Khóe môi Thẩm Anh Trì nở một nụ cười sâu xa không rõ hàm ý, hướng về phía Dạ Huyền rồi gối đầu lên đùi y, lơ đãng cầm một quyển binh thư, lười biếng nói: “Dạ Huyền, người lúc nào cũng ở trong phủ, không thấy buồn sao?”

“Ta quen rồi.” Dạ Huyền điều chỉnh tư thế một chút để hần có thể gối đầu thoải mái hơn. Thẩm Anh Trì đưa tay sờ sờ gương mặt y, nói: “Như thế nào lại gầy như vậy?”

Dạ Huyền đẩy tay hần ra, tức giận đáp: “Không phải là vì người?”

Về chuyện chăn gối, mặc dù rất khoái hoạt, nhưng vẫn làm y cực kỳ hao tổn thể lực, hơn nữa y và hần đã xa cách gần nửa năm, bây giờ gặp lại làm sao có thể kiềm chế? Đương nhiên đêm nào cũng là đêm xuân. Có đôi lúc vào ban ngày, dục hỏa nổi lên cũng không thèm quan tâm mà cùng nhau triền miên lưu luyến, làm hại tinh thần Dạ Huyền mỗi ngày đều không tốt, cước bộ phù phiếm, mặc dù trong lòng đã nhiều lần cự tuyệt, thế nhưng Thẩm Anh Trì mỗi lần thỏa hiệp, vừa đắm vừa xoa, vừa vô lại vừa ôn nhu mà dụ dỗ y, đến khi cơm gạo đã thành, y sớm đã quên mình đang ở phương nào, chỉ có thể mặc hần muốn làm gì thì làm.

Thẩm Anh Trì nở một nụ cười cáo già, vút cuốn binh thư trên tay xuống, xoay người áp đảo Dạ Huyền, nói: “Thực tủy tri vị (8), sợ là không phải chỉ có một mình ta?”

Dạ Huyền thở gấp một tiếng, nắm lấy bờ vai hắn, vừa oán giận vừa xấu hổ, chế giễu: “Trần Bắc tướng quân không chết trận sa trường, ngược lại vì miệt mài quá độ mà chết ở trên giường sao?”

Thẩm Anh Trì cắn lên môi y một cái, vừa nở một nụ cười phóng túng vừa cời y phục y, nói: “Ta tình nguyện chết trong thân thể người, làm quỷ phong lưu, còn hơn là da ngựa bọc thây, du hồn không chỗ về.”

Dạ Huyền bị những lời hạ lưu của hắn làm cho mặt mày đỏ bừng, cơ thể vốn đã không có khí lực nay càng hư nhược, trong nháy mắt y phục đều bị lột sạch, hai tay cũng tự động ôm lấy cổ đối phương, thân thể theo bản năng cũng nóng lên dưới sự chăm sóc của nam nhân mà chống cự lại cái rét lạnh mùa thu từ cửa sổ tràn vào. Thẩm Anh Trì thưởng cho y một cái hôn nồng nhiệt, bàn tay to thô ráp ở trên người y dao động không thôi. Nụ hôn nóng bỏng di chuyển từ cổ xuống ngực, lại đến nơi tiểu phúc bằng phẳng, lưu lại một chuỗi hồng ngân. Dạ Huyền mím môi, nén xuống tiếng rên rỉ động tình, ngón tay co quắp lại chế trụ bờ vai của hắn, thân thể không ngừng run rẩy. Dưới sự âu yếm của Thẩm Anh Trì, y cũng khó mà nhẫn nại được, hai chân tự giác mở ra, im lặng mà thỉnh cầu càng nhiều hoan ái.

Thẩm Anh Trì dọc theo bắp đùi của y mà hôn xuống, dùng tay tách cặp mông căng tròn của y ra, vươn đầu lưỡi khẽ liếm cái huyết khẩu khép kín mà ngượng ngùng kia. Dạ Huyền hít một hơi lạnh khí, thất thanh kêu lên: “A... đừng... đừng đụng nơi đó!”

Vội vàng muốn khép lại hai chân, lại bị hắn dùng tay giữ lại. Dạ Huyền thở gấp liên tục, mặt đỏ muốn xung huyết, đôi tay quơ loạn xạ, vô lực mà đẩy nam nhân kia ra. Đôi mắt đen láy phủ một tầng hơi nước, xấu hổ buồn bực còn mang theo vài phần lo lắng cùng ủy khuất, càng khiến người ta muốn hung hăng xâm phạm một phen.

Ngay cả chính mình trước đây còn chưa từng nhìn qua nơi đó, vậy mà bây giờ lại mở rộng cửa, có bao nhiêu đều bày ra trước mặt tình nhân. May là hai người đã từng nhiều lần hoan ái, mà y cũng không thể bỏ qua ánh mắt rực lửa của đối phương quyến luyến ở cái nơi đáng xấu hổ kia.

“Thả lỏng nào, trên người của người có nơi nào mà ta chưa thấy qua?” Hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua cổ y, dẫn tới từng đợt co rút, Thẩm Anh Trì nói với giọng khàn khàn: “Phải biết rằng, nơi này của người rất câu hồn...”

“Anh Trì...” Dạ Huyền bắt lực giấy dựa, thân thể muốn thoát đi không chế của hắn, thế nhưng hai chân bị ấn trên giường, không thể động đậy. Thẩm Anh Trì cúi đầu, lúc nặng lúc nhẹ mà liếm lộng huyết khẩu của y. Tiếng nước khe khẽ vang lên, nghe được rất rõ ràng, Dạ Huyền chỉ cảm thấy thân thể đã không còn là của chính mình nữa, trước sự khiêu khích của người kia mà trở nên phóng túng không gì sánh được, hậu huyết vốn vẫn đóng chặt, nay lại hết sức trơn tru, bắt đầu hé ra khép lại, động đậy không thôi. Cảm giác thiêu đốt trống rỗng chạy dọc theo sống lưng, cuốn trôi hết tất cả lý trí còn sót lại của y. Dạ Huyền không kiềm nén được nữa, cổ họng bật ra tiếng nức nở cùng rên rỉ, thanh âm mị hoặc mê người. Thẩm Anh Trì vội vàng cời y phục trên người, trần trụi mà phủ lấy thân thể mềm dẻo của y, đem dục vọng nóng hổi đã cương cứng từ lâu đặt tại huyết khẩu mềm mại ấm áp kia, găm nhẹ một tiếng, mạnh mẽ đi sâu vào.

“A!” Dạ Huyền sợ hãi kêu lên, nước mắt đều trào ra, bạch trọc vẩy lên ngực và bụng của Thẩm Anh Trì, khoảnh khắc sung sướng đến cực hạn kia khiến cho nhân thân của y đều tan rã, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, lập tức hận không thể đào một cái lỗ để chui vào!

Thật rất mất mặt mà! Y cư nhiên nhanh như vậy liền tiết ra, Thẩm Anh Trì thậm chí còn chưa động... Dạ Huyền than nhẹ một tiếng, rất muốn ngắt xiu luôn cho xong chuyện, phát tiết hết lần này tới lần khác như vậy làm cho cơ thể ngày càng mất cảm, hạ thể có thể cảm giác được rõ ràng cái thứ cứng rắn nóng bỏng, không ngừng rung động kia. Y mở mắt, nhìn vào cặp mắt bị dục hỏa thiêu đốt của hắn, lắp bắp hỏi: “Người... người thế nào... thế nào không động?”

Một cánh tay cứng cáp khỏe mạnh nâng thất lưng y lên, Thẩm Anh Trì cúi đầu khẽ hôn lên môi y, hạ thân bắt đầu chậm rãi luật động, càng lúc càng nhanh, hắn thở gấp, thanh âm mang theo tiếng thở dài đầy thỏa mãn: “Dạ Huyền... tâm can của ta...”

Từng đợt sóng khoái cảm cuồng dã lại trỗi dậy, kích thích sự nhiệt tình vô hạn của cả hai. Dạ Huyền bám vào vai Thẩm Anh Trì, tha hồ chìm đắm giữa niềm vui sướng dục tiên dục tử này.

Hai người cứ như vậy mà triền miên tới lúc mặt trời xuống núi, trăng đã lên cao. Dạ Huyền cả người mệt mỏi, ngay cả tay cũng không động dậy được, cổ họng khàn khàn khô rát, hạ thân lại như bị đốt cháy, đau đến mức làm y muốn đánh người.

Thẩm Anh Trì cũng biết điều, ôm y nghỉ ngơi một lúc, liền tự giác đứng dậy thu dọn tàn cục, giúp y rửa sạch vết bẩn trên người, ra giường cùng chăn đệm đều được thay mới, cuối cùng lấy ra hộp thuốc mỡ giảm đau.

Dạ Huyền không còn chút sức lực nào, cứ mặc cho hấn an bài, dù sao cũng đã mất hết mặt mũi, cả lời nói nồng nhiệt mất mặt đều nói hết, bây giờ cũng không có gì phải xấu hổ nữa.

Thay xiêm y sạch sẽ xong, mí mắt y đều muốn dính lại, làm gì có tâm trạng ăn uống? Miễn cưỡng uống một chén canh mật mai nhuận cổ họng, liền rụt người vào chăn, đem mình quấn lại như cái kén tằm, ngủ thật say, mặc cho Thẩm Anh Trì có kêu gọi thế nào đi nữa cũng không quan tâm.

0=0=o

(1) Ma chướng: chướng ngại do quỷ gây ra.

(2) Cầm kỳ chi thú: thú vui chơi cờ, đánh đàn.

(3) Cửa Kim Mã và Điện Ngọc Đường : Cửa Kim Mã thời Hán, thường là nơi các học sĩ đợi chiếu chỉ. Điện Ngọc Đường là nơi các học sĩ nghĩ sự. Kim Mã Ngọc Đường có ý chỉ người có chức tước, địa vị trong triều đình.

(4) Giao tương huy ánh: Các loại ánh sáng màu sắc đan xen vào nhau, thường dùng ám chỉ cảnh tượng tốt đẹp

(5) Vạn quốc sinh ca tụy thái bình, ý thiên lâu điện nguyệt phân minh :

Hai câu này được trích trong hai câu đầu của bài thơ Quá Hoa Thanh Cung của nhà thơ Đỗ Mục miêu tả cảnh người người ca múa mừng thái bình, ánh trăng sáng tỏ treo ở nơi lầu cao và thời vua Đường Huyền Tông.

Trung:

Dịch nghĩa:

Vạn quốc sinh ca tụy thái bình,

Ý thiên lâu điện nguyệt phân minh.

Vân trung loạn phách Lộc Sơn vũ,

Phong quá trùng loạn hạ tiểu thanh.

Dịch Thơ:

Khắp nước vui say cảnh thái bình

Điện lầu cao vút trăng lung linh

Trong mây loạn múa Lộc Sơn vũ

Gió thổi ngàn non tiếng cười tình

- (6) Túy sinh mộng tử: Sống trong cơn say, chết trong giấc mộng :)
- (7) Bất đáo Hoàng Hà tâm bất tử: chưa đến Hoàng Hà chưa cam lòng, ý chỉ người có quyết tâm cao độ, dứt khoát thực hiện mục tiêu bằng được mới thôi
- (8) Thực tủy tri vị: đại khái là lần đầu tiên nếm thử thì cảm thấy rất thỏa mãn, sau đó thành thói quen, cứ muốn tiếp tục, không ngừng.
- (*) Thu lý: còn có nghĩa là cá chép thu.

4. Chương 4: Thu Lý [hạ]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngủ say không mộng寐, mãi cho đến nửa đêm canh ba, y mới mơ màng tỉnh giấc.

Ngọn nến trong phòng vẫn chưa tắt hẳn, ánh sáng ảm áp chập chờn lay động trên màn trướng, thế nhưng bên cạnh lại trống không, người cùng theo mình vào giấc ngủ kia cũng không thấy hình bóng đâu nữa.

Sờ sờ chăn đệm bên cạnh đã lạnh từ lâu, rõ ràng là Thẩm Anh Trì đã rời khỏi từ sớm. Dạ Huyền cau mày, tuy xương cốt đã muốn rã rời nhưng y vẫn ráng chống đỡ thân thể bước xuống giường. May mà trước khi ngủ y đã thay áo, chỉ cần mặc thêm một cái áo khoác là có thể ra ngoài, nếu không thì bảo y mặc từng lớp từng lớp y phục này lên, không bằng để y tiếp tục nằm ngủ.

Trắng sáng treo cao, soi sáng lầu gác rõ ràng như ban ngày. Dạ Huyền không có ý định đánh thức Bảo Châu đang ngủ ở phòng bên, chỉnh lại y bào, chậm rãi đi xuống lầu.

Thẩm Anh Trì đã đi đâu nhỉ? Nếu theo lời của Bảo Châu thì đi đêm nhiều sẽ có tân hoan, từ tận đáy lòng, y thật sự khâm phục tinh lực dồi dào của người nọ.

Đêm lặng như nước, mang theo một chút gió se lạnh trộn lẫn với mùi hương hoa quế nhàn nhạt, làm cho người ta tinh thần sảng khoái, Dạ Huyền hít một hơi thật sâu, từng bước hướng về phía sau hoa viên.

Thân thể mặc dù mệt mỏi, nhưng lại không thấy buồn ngủ. Dạ Huyền đi qua cổng vòm, chậm rãi bước dọc theo con đường nhỏ rải đầy đá cuội đến cạnh hồ sen, khước mũi không nhìn được mà hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Dưới ánh trăng, thân hình mảnh khảnh của thiếu niên đang gồng sức chèo chiếc thuyền nhỏ xuyên qua đám lá sen úa tàn, hái xuống những khối đài sen đã chín muồi từ bao giờ, vừa hái vừa nhỏ giọng oán giận, gương mặt tinh xảo quyến lệ mang theo một chút bụi trần, nhưng vẫn không che giấu nổi dung mạo hơn người. Dạ Huyền lặng lẽ đứng ở cạnh hồ, ánh mắt dõi theo thân ảnh bận rộn của đối phương, ngay cả chính y cũng không biết tại sao mình lại sinh ra cảm giác thương tiếc, dường như đã quen thiếu niên từ lâu, không nỡ để hắn nếm đủ chỉ là một chút khổ cực.

Thiếu niên cũng phát giác ra có người đứng bên bờ, hắn sửng sốt một chút, lấy tay dụi dụi mắt, khẳng định rằng mình không bị hoa mắt, rồi lại dùng sức chèo thuyền nhỏ cập vào bờ, lão đảo đứng lên, cùng với Dạ Huyền mất to trừng mắt nhỏ, trong tay còn cầm một khối đài sen.

Dạ Huyền nhìn hắn mỉm cười, nói: “Đến đây nghỉ một chút đi, cẩn thận kéo cảm lạnh.”

Thiếu niên lau mồ hôi trên trán, nhắc chân bước lên bờ, nhưng thuyền nhỏ ở trong nước đọng đưa vài cái, suýt nữa bị lật, thiếu niên đứng không vững, lão đảo một cái ngã ra phía sau, Dạ Huyền nhanh nhẹn bắt lấy cổ tay hắn: “Cẩn thận!”

Thiếu niên được y kéo lên bờ, chưa kịp thu người lại liền ngã vào người Dạ Huyền. Nếu là bình thường thì y có thể vững vàng trụ lại, chỉ là tối nay vừa mới mưa hoán ái, xương sống thất lực đều nhuyễn, vừa bị thiếu niên va vào người liền ngã lên cỏ.

Quả thực là họa vô đơn chí (liên tiếp gặp nạn), Dạ Huyền bị đem ra làm đệm lót dành cần răng nuốt xuống tiếng kêu đau nhức, hít một hơi sâu. Thiếu niên kia lại ngẩn ngơ ôm chặt lấy thất lưỡng y, nhìn y chăm chăm, vành mắt phấp phồng.

“Làm sao thế? Bị dọa rồi sao?” Dạ Huyền xoa xoa đầu hắn, ôn nhu hỏi. Thiếu niên liền nhảy dựng lên như con mèo bị đập vào đuôi, nhanh nhẹn rút người về phía sau, cách xa một khoảng, nhìn y đề phòng, khuôn mặt vừa buồn bực vừa ủy khuất. Dạ Huyền bị lờm đến mức toát mồ hôi hột, ngồi dậy nói: “Người nhận ra ta sao?”. Làm sao lúc nào cũng vừa thấy mình là trùng mắt, cứ như là đang đấu trâu vậy?

Thiếu niên cắn môi, không nói được lời nào, dùng ống tay áo dụi dụi mắt, đài sen trong tay đã bị bóp nát từ bao giờ, hạt sen tròn tròn rơi vãi trên mặt đất, hắn cúi đầu, nhặt lên từng hạt, ngón tay run rẩy như cành liễu trong gió.

Dạ Huyền thở dài, nắm lấy tay hắn, nương theo ánh trăng sáng tinh tế quan sát, nói: “Người làm việc nặng không được, ngày mai ta sẽ xin tổng quản thu nhận người.”

Một đôi bàn tay non mịn, trắng nõn, mềm như bị ngấm không ít nước, lại bị ma sát đến đỏ bừng, ngón tay thon dài mang theo rất nhiều vết thương nho nhỏ, móng tay cũng đã muốn nứt ra rồi, làm người ta xem mà thương tiếc biết bao.

Thiếu niên này tất nhiên đã từng sống an nhàn sung sướng nhiều năm, quần áo đến tay, cơm dâng đến miệng, đột nhiên phải đi làm nô dịch, làm sao chịu được những việc nặng nhọc này? Dạ Huyền lại nói: “Thư phòng của ta còn thiếu một tiểu tư (gã sai vặt), việc đấy so với việc này còn thoải mái hơn.”

Thiếu niên vẻ mặt buồn bã, nhưng vẫn không rút tay về, mặc y nắm chặt không buông, cái miệng nhỏ nhắn bị cắn đến đỏ tươi khế nhếch, nhưng nửa chữ cũng không chịu nói, dường như sợ rằng nếu mở miệng sẽ nghẹn ngào mà khóc rống lên.

Dạ Huyền cũng không miễn cưỡng hắn, lấy ra một cái khăn, cẩn thận lau khô vết bẩn trên tay hắn, nhẹ giọng nói: “Quay về nhớ phải bôi thuốc.”

Thiếu niên nhìn y, đôi mắt to trong suốt ngấn nước mắt, vẻ mặt phức tạp rút tay về. Một cơn gió lạnh thổi bay mái tóc dài chưa cột lên của Dạ Huyền, nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của thiếu niên. Hắn đưa tay gạt tóc Dạ Huyền ra, tiện thể dụi dụi mắt, im lặng rầu rĩ mà lột vỏ hạt sen.

Thật là một tên tiểu quý kỳ lạ! Dạ Huyền thích thú nhìn hắn, kiêu ngạo mà khó thân cận, không hiểu vì nguyên nhân gì mà để cho hài tử này bài xích mình.

Ánh mắt ôn nhu liền chuyển thành buồn bã, mặc dù rất muốn nhớ lại chuyện xưa, nhưng lúc nào cũng lực bất tòng tâm, tựa như ván cờ nan giải kia, ngăn trở ký ức của y.

Hai người ngồi đối diện nhau, lặng lẽ không tiếng động, sương đêm ẩm ướt lạnh thấu xương, thiếu niên quần áo đơn bạc không tự chủ được mà nép vào người y, run rẩy dựa vào người y sưởi ấm, đôi mắt sáng ngời hiện lên một tia cô đơn, cầm một nắm hạt sen đã được lột sạch lẳng lẳng đưa cho y, tự mình cũng lấy một viên bỏ vào miệng.

Dạ Huyền kinh ngạc nhận lấy, liền nở nụ cười, nói: “Không lấy tim sen ra, ăn vào sẽ đắng.”

Thiếu niên cười đến bị thương, thanh âm khàn khàn mang theo điểm thâm lương, nói: “Có tâm(0), đương nhiên sẽ thông khổ, nhưng chung quy sống vẫn dễ chịu hơn những kẻ vô tâm vô phế bội bạc người.”

Tâm Dạ Huyền như bị một cây kim đâm đến đau nhức, đang định truy vấn thì thanh âm của Thẩm Anh Trì từ chỗ cổng vòm truyền đến: “Dạ Huyền? Người ở bên kia sao?”

Dạ Huyền vội vàng đứng dậy đáp lại, trong nháy mắt, đối phương như một trận gió vút tới trước mặt y, ôm chặt lấy y, nói: “Nửa đêm ngắm trăng sao? Người phong nhã thật đấy, nhưng lại không biết xem chút nữa hủ chết ta rồi!” Lời còn chưa dứt, môi liền sát đến gần y, Dạ Huyền vội vàng né tránh, thấp giọng nói: “Đừng làm trò trước mặt người khác chứ.”

Thẩm Anh Trì nhú mày, một tay đỡ lấy cái ót của y, không nói không rằng mà hôn xuống, nhắm nháp bờ môi của y, cười nói: “Có người ngoài sao? Dạ Huyền, không phải người gặp quý chứ?”

Dạ Huyền đối với sự bá đạo của hắn đến tột cùng cũng không biết làm sao, quay đầu lại tìm thiếu niên kia, nhưng phát hiện phía sau không có một bóng người, chiếc thuyền nhỏ vẫn như trước tựa ở bên bờ, trên mặt nước lặn tẩn gọn sóng, y ngây ngẩn cả người, siết nắm hạt sen trong tay, người đầu mất rồi?

Thẩm Anh Trì ôm thắt lưng y, nói: “Sợ là có quỷ thật, hôm nào kêu đạo sĩ tới xem qua mới được.”

Dạ Huyền vẻ mặt hoảng hốt, muốn cãi lại nhưng không biết nói sao, đành không thể làm gì khác hơn là hậm hực gật đầu. Thẩm Anh Trì như suy nghĩ gì đó mà nhìn y, khóe mắt liếc thấy một bóng ảnh trong mặt nước, hắn không nói gì, đột nhiên bế Dạ Huyền lên, nói: “Mau trở về đi thôi, tối nay tạm thời tha cho người một mạng.”

“Sao?” Dạ Huyền thuận thế ôm lấy cổ hắn, nhẹ buông tay, hạt sen rơi đầy đất, y khó hiểu nhìn Thẩm Anh Trì, hỏi: “Cái gì tha cho ta một mạng? Làm sao không nói rõ đầu đuôi thế này?”

“Ngoan, về thôi.” Thẩm Anh Trì đối với phản ứng ngoan ngoãn của y phi thường hài lòng, đem y ôm sát hơn, sải bước qua cửa hậu hoa viên, không biết nói gì với Dạ Huyền, hai người cứ như vậy thân thân mật mật, tiếng cười vang vọng dọc đường đi.

Thiếu niên sắc mặt tái nhợt như trăng rằm từ trong nước ló đầu ra, nhìn bóng lưng đã đi xa của bọn họ, đem cổ tay lạnh lẽo cắn chặt, cả người run lên, dùng hết sức lực của mình nhịn xuống tiếng nước nổ từ yết hầu phát ra, nước mắt như mưa, lặng lẽ mà khóc.

“Người vừa đi đâu vậy?” Dạ Huyền lười biếng tựa vào Thẩm Anh Trì, động thân thể một chút, trong giọng nói dẫn theo vài phần dọa dẫm. Thẩm Anh Trì cười ha hả, tiện tay xoa đầu y, nói: “Có mấy tên chuột nhắt xông vào phủ, bị hộ vệ của ta bắt được nên ta tới xem một chút.”

“Cái gì?” Dạ Huyền giật mình, hỏi: “Sao không gọi ta dậy?”

Thẩm Anh Trì yêu thương điểm điểm trán y, nói: “Cần gì phải đánh thức người? Hơn nữa cũng không có gì đáng lo, mấy tên tiểu tặc kia ngay cả nội viện còn không vào được. Hộ vệ của phủ tướng quân đâu phải chỉ để làm cảnh.”

Tuy rằng trong lúc giao đấu đã để cho tên đầu đàn chạy thoát, bắt quá tên đó đã trúng một chiêu, chắc chắn hiện giờ đang bị nội thương mà thổ huyết, mà hắn đã phải gia đình đuổi theo, cũng vội vàng quay về nội viện, rất sợ có chuyện gì sơ xuất — tuy rằng Đình Huyền lâu bốn phía đều có thủ vệ canh giữ nghiêm ngặt, so với đại nội hoàng cung cũng không hơn không kém.

Đến khi phát giác trong phòng không một bóng người, tìm Thẩm Anh Trì như muốn nhảy ra, lúc sau mới nghe tuần vệ nói rằng Dạ Huyền đang ở hậu hoa viên, hắn vô cùng lo lắng, lập tức hướng về hậu hoa viên, một tay đem tình nhân ôm vào lòng, tâm tình tốt cuộc cũng yên lại.

Dạ Huyền là của hắn, dù là Thiên Vương lão tử cũng không được mang đi!

Đôi mắt sâu thẳm nheo lại ẩn hiện một tia sáng âm lệ, đôi tay ôm Dạ Huyền hết sức ôn nhu, nhẹ nhàng vuốt ve hình xăm con hổ trông rất sống động phía sau lưng y, chủ nhân của hình xăm khó hiểu nhìn hắn một cái rồi ngáp dài, tựa đầu lên vai hắn, lẩm bẩm nói: “Lần sau... tiết chế lại một chút cho ta...”

Thẩm Anh Trì đương nhiên đáp ứng, dù sao thì lần sau cũng sẽ còn lần sau nữa, hắn đem chăn gấm đắp lại cho ngay ngắn, vui vẻ ấm áp ôm người trong lòng, thỏa mãn chìm vào mộng đẹp.

Tam vương gia Chu Cẩm Văn được xem như là một trong những bằng hữu tốt của Thẩm Anh Trì ở kinh thành, hắn mặc dù là hoàng tử cao quý, nhưng lại thích nghịch ngợm với đồ dùng bằng gỗ trong binh mã, chiến xa trong quân đội của Thẩm Anh Trì đều do hắn một tay chế tạo, địa hình có trắc trở tới đâu thì vẫn như đi trên đất bằng, rắn chắc mà nhẹ nhàng. Hai người thường gặp nhau thảo luận cách bày binh bố trận, tính cách càng hợp nhau, tình bằng hữu càng sâu nặng.

Vì vậy mỗi khi Chu Cẩm Văn tới chơi, Thẩm Anh Trì cũng không cần phải giả bệnh từ chối, tuy rằng hắn rất muốn làm vậy.

Nhìn lướt qua Nhạc Thừa Lãm cúi đầu đi theo phía sau Chu Cẩm Văn, chỉ thấy sắc mặt của người nọ đã mệt mỏi suy sụp, sống lưng cũng không còn ngay thẳng như ngày xưa nữa. Thẩm Anh Trì ngoài cười nhưng

trong không cười, nói: “Nhạc thừa tướng, đã lâu không gặp, tinh thần như thế nào lại kém như thế? Có phải hay không là vì quốc sự nặng nề, trằn trọc suốt đêm?”

Vì muốn giữ lại cho người một mạng, một chưởng kia chỉ dùng bảy thành công lực, tuy rằng may mắn trốn được nhưng cũng đủ lấy nửa cái mạng của người.

Không nghĩ tới tiểu tử này lại cố gắng dựa dẫm, tìm đến Chu Cẩm Văn làm nước cờ đầu tiên.

Nhạc Thừa Lãm sắc mặt càng khó coi, gắng gượng thi lễ một cái, thanh âm khàn khàn nói: “Tướng quân thật biết đùa, Thừa Lãm chỉ là một viên quan nhỏ bé, nào dám tranh công? Tất nhiên là còn thua kém ‘khổ cực’ của tướng quân.”

Hai chữ ‘khổ cực’ cố ý nhấn mạnh, bốn mắt giao nhau, tràn ngập sát khí. Chu Cẩm Văn buông chén trà trong tay xuống, giảng hòa nói: “Trước đây hai nước giao chiến, các người kết thành đôi oan gia đối đầu cũng được, hiện nay hai nước đã hòa hảo, cũng nên hóa thù thành bạn. Anh Trì, lần trước hoàng huynh ban thưởng cho người mỹ nhân, hiện giờ vẫn còn ở trong phủ chứ? Kêu nàng ra xướng một khúc góp vui đi.”

Thẩm Anh Trì cau mày suy nghĩ trong chốc lát, mới nhớ đến quả thật có người này, bất quá, Tam vương gia sao đột nhiên lại có hứng thú với nàng?

Không đợi hắn hỏi, Chu Cẩm Văn sờ sờ cằm, vẻ mặt say mê nói: “Bản vương nghe nói Thụy Tuyết kia tài sắc vẹn toàn, mệnh danh là ‘Thanh âm vang vọng chín tầng mây’, vừa lúc hôm nay rảnh rỗi, liền mở mang chút kiến thức đi. Anh Trì, người cũng keo kiệt cất giấu hay sao!”

Không cần nghĩ cũng biết nhất định là Nhạc Thừa Lãm xúi giục, Thẩm Anh Trì tức giận nói: “Vương gia nếu thích, vì thần nguyện ý hai tay dâng người.” Hắn mới không thèm cất giấu! Có giấu thì cũng chỉ giấu một người ở Đình Huyền lâu mà thôi.

“Quân tử sẽ không đoạt người yêu của kẻ khác.” Chu Cẩm Văn nhẹ nhàng nói: “Dạ Huyền đâu? Bản vương lần trước thua nửa ván cờ, lần này nhất định phải rửa nhục.”

Liếc qua thần tình của Nhạc Thừa Lãm, Thẩm Anh Trì đã hoàn toàn khẳng định người này đang âm thầm giở trò quỷ, cũng không thể không nể mặt Chu Cẩm Văn, hắn không thể làm gì khác hơn là kêu quản gia mời Dạ Huyền đến phòng khách, thuận tiện gọi nha đầu Thụy Tuyết đã sớm bị hắn quên từ lâu ra.

Chu Cẩm Văn thường hay cùng Dạ Huyền chơi cờ, sớm đã bỏ bớt những thứ lễ nghi phiền phức, nói qua loa vài câu hàn huyên, liền đem bàn cờ ra đấu nhau, mấy người nhàn hạ khác tự nhiên đứng đó xem, Thẩm Anh Trì cũng không có dự định giới thiệu bọn họ với nhau. Dạ Huyền chỉ nhàn nhạt nhìn Nhạc Thừa Lãm liếc mắt, nhãn thần lạ lẫm mà xa lánh, người nọ lại cúi đầu, khuôn mặt hơi co lại.

Thụy Tuyết một thân bạch y, thuần khiết xinh đẹp, ôm cầm tha thướt tiến đến hành lễ. Sau khi được Thẩm Anh Trì ra hiệu, nàng ngồi xuống điều chỉnh âm tiết, đôi tay khẽ lướt trên dây đàn, thanh âm như lưu thủy thanh thúy vang lên, nàng khẽ mở đôi môi hồng, hát:

“Nhất trọng sơn, lưỡng trọng sơn.

Sơn viễn thiên cao yên thủy hàn, tương tư phong điệp đan.

Cúc hoa khai, cúc hoa tàn.

Tắc nhận cao phi nhân vị hoàn, nhất liêm phong nguyệt nhàn.

Vân nhất oa, ngọc nhất thoa.

Đạm đạm sam nhi bạc bạc la, khinh tần song đại loa.

Thu phong đa, vũ tương hòa.

Liêm ngoại ba tiêu tam lưỡng khoa, dạ trường nhân nại hà.” (1)

Âm thanh du dương uyển chuyển cứ thế quanh quẩn bên tai, như băng đánh vỡ ngọc, như nước cuộn lấy dung nham (*), mang theo ý tương tư triền miên, trong khoảnh khắc đã tràn đầy cảm xúc, ngay cả Dạ Huyền đang chuyên tâm đánh cờ cũng không nhận được mà nhìn nàng vài lần, ngón tay đang kẹp lấy quân cờ liền

dừng lại, đôi mắt đen láy hiện lên thần sắc hoang mang, Chu Cẩm Văn ngồi đối diện đương nhiên chú ý tới, trêu chọc nói: “Hay cho một khúc Trường Tương Tư. Dạ Huyền, trách không được thời gian Anh Trì mang binh đi xuất chinh, mỗi lần người theo ta chơi cờ đều không yên lòng.” Đáng hận nhất chính là Chu Cẩm Văn hết lần này đến lần khác đều không đánh thắng được Dạ Huyền.

Dạ Huyền ung dung hạ xuống một con cờ, hai bên má cảm thấy nóng lên, khóe môi cong lên nếp nhăn nhàn nhật mỗi khi cười, không thừa nhận cũng không phản bác, ánh mắt tập trung vào ván cờ, quyết định đem Vương gia miệng lưỡi giáo huấn này giết đến thổ huyết.

Thẩm Anh Trì ngồi cạnh Dạ Huyền, hắn không biết đánh cờ, dù có xem cũng không hiểu, chỉ có thể phái người bưng trà rót nước, mang điểm tâm đến. Hắn rút ra một khối đường thủy tinh (2) đưa đến bên môi Dạ Huyền, một cánh tay giữ lấy thắt lưng của đối phương, cười nói: “Sau này đều mang người theo bên mình, ta thật không nỡ rời khỏi người, chỉ muốn nhét người vào trong áo cho xong.”

Hừ, đừng vội đắc ý! Dạ Huyền nghiêng mặt qua tròng hắc một cái, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ cùng dung túng, Thẩm Anh Trì lại càng thêm vênh váo kiêu ngạo, đặt cằm trên vai Dạ Huyền, làm y thấy ngứa ngáy khó chịu. Chu Cẩm Văn lắc đầu cười nhẹ — nhưng rất nhanh thôi hắn sẽ cười không nổi nữa, nửa giang sơn trên bàn cờ đã rơi vào tay giặc, thủ pháp của Dạ Huyền càng thêm sắc bén, làm cho hắc đồ trái hử phải, mồ hôi lạnh đổ xuống một phen.

Tiếng đàn bên kia lại vang lên, giọng ca của Thụy Tuyết mỹ diệu như mùi đàn hương trong lò, u nhã nhu hòa, làm người ta thấy vui vẻ thoải mái...

“Đa thiếu hận, tạc dạ mộng hồn trung.

Hoàn tự cựu thì du thượng uyển, xa như lưu thủy mã như long.

Hoa nguyệt chính xuân phong.

Đa thiếu lệ, triêm tự phục hoành di.

Tâm sự mạc tương hòa lệ tích, phượng sanh hựu hướng nguyệt minh xuy.

Tràng đoạn canh vô nghị.

Nhàn mộng viễn, nam quốc chính phương xuân.

Thuyền thượng quản huyền giang diện lục, mãn thành phi như hồn khinh trần.

Sầu sát khán hoa nhân.

Nhàn mộng viễn, nam quốc chính thanh thu.

Thiên lý giang sơn hàn sắc mộ, lô hoa thâm xử bạc cô chu.

Địch tại nguyệt minh lâu.” (3)

Dạ Huyền nhú mày, nghi hoặc nhìn nàng một cái, là mình đang ảo giác sao? Vì sao cảm thấy được nàng đang có ý ám chỉ gì đó. Nghe đến mức y như lọt vào trong màn sương, không nghĩ ra được bất cứ gì, Chu Cẩm Văn đặt toàn bộ tinh thần lên bàn cờ, đột nhiên “A” một tiếng, vỗ tay nói: “Ta nói làm sao thấy quen thuộc! Anh Trì, người đem Long hành trận dạy cho Dạ Huyền sao?”

Long hành trận của Trấn bắc tướng quân, trên thiên hạ không ai phá được, lại bị Dạ Huyền thi triển trên bàn cờ, thảo nào từng bước đều là sát khí, làm cho hắc đồ tiến không được mà lui cũng không xong.

Thẩm Anh Trì sắc mặt rất khó coi, đề phòng nhìn Thụy Tuyết, lại nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Nhạc Thừa Lãm, hắc đồ đột nhiên cười tà, ở trước mặt bao nhiêu người, nâng cằm Dạ Huyền lên, như chuồn chuồn lướt nước mà hôn lên môi y.

Dạ Huyền bị nụ hôn bất thành linh của hắc đồ làm cho giật mình, lập tức đỏ mặt, trong phòng vang lên vài tiếng trêu chọc, Thụy Tuyết gây loạn một nhịp, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm về phía hai người đang tựa vào nhau kia. Thẩm Anh Trì đắc ý nở nụ cười, thần nhiên nhìn về phía Thụy Tuyết, nói: “Tuy dung mạo có khuynh thành, nhưng vẫn không bằng gả cho một hữu tình lang, chớ để lỡ thời cơ tốt.”

Bình đến tướng đỡ, nước tới đất trợ (4), muốn cướp người của hấn sao? Còn sớm tám trăm năm!

==oOo==

(0) Tâm và Tim đều là chữ . Dạ Huyền bảo thiếu niên phải lấy tim sen ra mới không bị đấng, nhưng thiếu niên (chơi chữ) lấy chữ ‘tim’ này để nói ra tâm trạng mình. [đại khái là vậy :D mình giải thích có bị khó hiểu ko T___T?]

(1) Trường Tương Tư – Lý Dục

Nhất trọng sơn,
lưỡng trọng sơn,
Sơn viễn thiên cao yên thủy hàn,
Tương tư phong điệp đan.
Cúc hoa khai,
cúc hoa tàn,
Tắc nhận cao phi nhân vị hoàn,
Nhất liêm phong nguyệt nhàn.
(mình ko tìm đc bản dịch thơ của 2 khổ này)

Một đoá mây,
Một trâm cài,
Nhàn nhạt tà áo nhẹ nhẹ bay.
Mắt tô nhú đôi mày.
Gió thu hoài,
Mưa trút đây,

Ngoài màn bóng chuối một đôi cây.

Đêm dài biết sao đây?

(*) nguyên văn là , . Mình nghĩ nó là thành ngữ mà ko phải T___T~ nếu bạn nào biết thì bảo mình nhé ^^

(2) Đường thủy tinh: giống đường phèn á :D

(3) Vọng Giang Nam – Lý Dục

Dịch:

Xa vời mộng

Nam quốc tiết xuân hoà

Thuyền nhộn quần huyền sông nước biếc

Đầy thành tơ liễu bụi bay nhòa

Mãi một khách xem hoa

Xa vời mộng

Nam quốc tiết thanh thu

Ngàn dặm giang sơn chiều về lạnh

Thuyền trôi đâu tít mé sông lau

Tiếng địch vẳng trắng thâu
Chan chứa hận
Mộng寐 suốt đêm ròng
Còn tưởng độ nào chơi thượng uyển
Xe như dòng nước, ngựa như rồng
Hoa nguyệt đượm xuân phong
Chan chứa lệ
Dọc má lại ngang môi
Tâm sự khôn đem hoà lệ tả
Phượng sinh đừng thổi lúc châu rơi
E sẽ đoạn trường thôi
(Nguyễn Chí Viễn dịch)

(4) Bình lai tương đáng, thủy lai thổ yểm (,): ý nói vô luận người có dùng phương pháp gì đi nữa, ta vẫn có thể thông dong ứng đối.

5. Chương 5: Kinh Thiên [thượng]

Hương hoa quế nhẹ nhàng lan tỏa, những cánh hoa trắng nhỏ nhỏ như bông tuyết cũng nương theo gió thu mà tung bay khắp sân, rơi vãi trên vai trên tóc mọi người, tỏa ra một mùi hương thơm ngát.

Dạ Huyền khoanh tay đứng giữa hàng hiên, thanh thần nhìn cánh hoa bay trong gió, trong một thoáng ngẩn ngơ, phảng phất trước mắt như nổi lên một trận thê phong lệ tuyết (1) nơi phương Bắc, tựa như những mũi dao nhỏ đâm vào người, lạnh buốt đến cắt da cắt thịt. Tuyết cuộn cuộn nổi lên, tung bay ngập trời, những mẫu băng li ti bay tứ tán, quật vào mặt người cùng bộ chiến giáp lạnh lẽo nặng nề.

Tiếng trống trận truyền đến bên tai, âm thanh chém giết vang lên dữ dội như sóng triều cuộn cuộn, móng ngựa giày xéo trên những mảng tuyết nhuốm máu hồng. Ánh đao chớp lóe, dòng máu ấm nóng bắn tung tóe còn chưa kịp rơi xuống đất đã hóa thành băng sương.

Lưu mã tân khóa bạch ngọc an, chiến bãi sa trường ánh trăng hàn (2). Là ai miệt mài nổi từng hồi trống trận, mặc cho những phiến tuyết đâm máu vẫn còn đọng lại khắp nơi trên mặt đất, soi đỏ một mảnh trăng lạnh lẽo cuối chân trời?

Tình thế nguy cấp, khói bụi mịt mù, gió nổi lửa lên chín tầng mây. Là ai vì y mà phủ thêm chiến bào, dâng lên một chén rượu thuần túy, rồi lại ném đi bầu rượu rỗng trước vó ngựa?

Lớp mặt nạ đầu hổ kề sát bên mặt, là tay ai tự thân đốc nên? Mảnh hổ phía sau chực chờ xông tới, là ai vì y mà chém giết?

Những hình ảnh ủa về cứ lẫn lộn đan xen, hỗn loạn không kể xiết. Vô số những cái tên quen thuộc chực tràn qua bờ môi, nhưng một tên cũng chẳng nói được thành lời. Hồi tưởng lại, chuyện xưa thật giống như một tòa thành kiên cố bị phong tỏa, khắp nơi là tro tàn trầm tịch phủ kín, chẳng thể nhìn rõ hình dáng ra sao...

Y vì sao... lại nhớ không ra?

“Dạ Huyền”. Một giọng nam trầm ấm, ôn nhu phá vỡ mê chương tự chân tự huyền, gọi thần chí của y quay về. Giống như vừa từ trong giấc mộng giật mình tỉnh giấc, Dạ Huyền mang một vẻ mặt hoang mang, bối rối như một hải đồng bị lạc đường. Xoay người lại, đối diện với nam nhân đang đi về phía y, y bào phiêu phất trong gió, mùi hoa càng nồng đậm khiến người ta túy lúy.

“Dạ Huyền?” Thẩm Anh Trì đưa tay xoa hai gò má Dạ Huyền, thấy thần sắc mơ màng như mộng du của y, lo lắng hỏi: “Người làm sao vậy? Chưa tỉnh ngủ sao?”

“Anh Trì...” Trong mắt Dạ Huyền chỉ còn một mảnh mờ mịt, thanh âm khàn khàn trong vô thức gọi tên của hắn, cả thân thể căng như dây cung cũng dần dần thả lỏng, chớp mắt hỏi: “Trước đây ta đã từng ra chiến trường sao?”

Thẩm Anh Trì nheo mắt lại, chăm chú nhìn y, nói: “Đúng vậy, ta và người đã từng cùng nhau rong ruổi nơi sa trường, giục ngựa đánh giặc.”

“Nga?” Dạ Huyền có một chút khó hiểu nhìn hắn, hỏi: “Vậy tại sao người lại thành tướng quân, còn ta chỉ là một kẻ phế nhân vô tích sự?”

“Bởi vì người bị thương.” Thẩm Anh Trì vòng tay ôm lấy eo y, vỗ về lưng y, ôn nhu nói: “Thương thế của người rất nặng, không chỉ mất hết võ công mà ngay cả những chuyện trong quá khứ cũng không nhớ được.”

Dạ Huyền ngoan ngoãn dựa vào người hắn, đôi mắt đen láy từ từ thông suốt, trấn tĩnh lại, y hỏi: “Người không chê ta sao?”

“Sao lại như thế được?” Thẩm Anh Trì ôm y chặt hơn, nói: “Vô luận người biến thành cái gì, người chính là Dạ Huyền của ta, không được nghĩ ngợi lung tung, biết không?”

Ngữ khí bá đạo của hắn làm Dạ Huyền không nhịn được cười, thấp giọng nói: “Tuân mệnh, tướng quân của ta.”

Nửa đêm bỗng dưng tỉnh lại, Dạ Huyền một chút cũng không cảm thấy buồn ngủ, Thẩm Anh Trì rõ ràng đang say trong mộng đẹp, hô hấp đều đều, một tay theo thói quen mà khoát lên lưng y.

Dạ Huyền chống dậy, im lặng ngồi trong chốc lát, tâm tư vẫn chưa yên, hương hoa quế nhẹ nhàng lướt qua màn trướng, như đang gọi mời, thúc giục y xuống giường, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Ma xui quỷ khiến thế nào, y lại đi tới cạnh hồ sen, thân ảnh gầy gò kia quả nhiên đang lẻ loi đứng bên bờ hồ, ánh trăng chiếu sáng càng lộ ra vẻ đơn bạc. Dạ Huyền muốn lên tiếng gọi, nhưng lại không biết tên.

Thiếu niên nghe được tiếng bước chân, đưa tay dụi dụi mắt, quay đầu, mở to đôi mắt đã sưng đỏ như con thỏ. Sau khi thấy rõ được người tới, đôi mắt lại dày thêm một tầng hơi nước.

Gương mặt mếu máo muốn khóc kia làm ngực y nổi lên một trận đau nhức, giống như vừa làm hỏng thứ bảo bối mà mình luôn yêu quý. Dạ Huyền không kìm lòng được, đưa tay lau đi hàng nước mắt trên mặt thiếu niên, ôn nhu nói: “Làm sao lại thích khóc như thế?”

Lời nói thân thiết, ôn nhu vừa thốt ra, không chỉ làm thiếu niên kinh ngạc mà ngay cả Dạ Huyền cũng ngây ngẩn cả người.

Vì sao lại sinh ra cảm giác sùng nịch, cứng chiều như thế này? Đường như bọn họ đã quen biết từ lâu, lại còn rất gần gũi.

Thiếu niên ngạc nhiên, mừng rỡ ngẩng đầu nhìn y, đôi môi mềm mại run lên nhẹ nhẹ, nước mắt ngân ngấn bên bờ mi bất tri bất giác rơi xuống trên tay Dạ Huyền, mang theo độ ẩm đốt người. Ánh trăng lạnh lẽo chiếu trên gương mặt hắn như một vầng sáng khiến người ta hoa mắt, như đồng tử trường sinh đứng trước tòa Liên Hoa bảo tọa của Phật tổ, trong sáng tinh khiết, hoàn mỹ không một chút tỳ vết.

“...Nguyệt...” Dạ Huyền vô thức lẩm nhẩm, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, thiếu niên đã nhào vào lòng y, nước mắt dính ướt vạt áo y, thấp giọng khóc ô ô.

Dạ Huyền vỗ nhẹ vai hắn như dỗ dành hài tử, chờ hắn khóc xong, y đưa tay lau đi vệt nước mắt còn vương vãi trên khuôn mặt nhỏ nhắn, hỏi: “Người tên là gì? Người biết ta phải không?”

Thiếu niên trừng to mắt, tựa như một con mèo nhỏ bị rút ria mép, lông mao toàn thân đều dựng thẳng lên, thút thút khóc hai tiếng, khàn khàn nói: “Người... người không nhớ một chút gì sao?”

Dạ Huyền nhú mi, tỉ mỉ xem xét đối phương, nói: “Ta và ngươi đến tột cùng là có quan hệ như thế nào? Hay là... ngươi tới tìm Thẩm tướng quân?”

Ba chữ “Thẩm tướng quân” tựa như một cái roi đánh vào thiếu niên làm sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, cúi đầu ngồi ở trên cỏ, lẳng lặng nở nụ cười, trong mắt tràn đầy bi thương cùng tuyệt vọng, hỏi: “Ngươi cùng hắn... ngươi là bị ép buộc sao?”

Dạ Huyền lắc đầu, khó hiểu nhìn đối phương. Cả người thiếu niên run lên, ngón tay nho nhỏ trắng nõn xé lấy ngọn cỏ, cắn hận nói: “Ta và hắn có mối thù không đội trời chung.”

Dạ Huyền rung mình, nâng cằm thiếu niên, đôi mắt ánh lên hàn quang, ra lệnh: “Nói rõ ràng.”

Trong mắt thiếu niên mỹ lệ tràn đầy ủy khuất cùng bất cam (không cam chịu), thấp giọng nói: “Mối hận phá quốc diệt gia, nỗi đau cốt nhục ly tán, ngươi không hiểu, ngươi căn bản không hiểu!”

Đôi mắt đầy rẫy tơ máu dần dần phủ lên một lớp hung quang, hắn nắm chặt vai Dạ Huyền, gầm nhẹ: “Nếu không phải hắn và tên cầu hoàng đế của hắn nhất quyết muốn thác thổ khai cương (3), Lê quốc của chúng ta sẽ không phải chia cắt mười bốn thành lũy, làm hàng vạn hàng nghìn dân chúng phải sống trong cảnh lầm than, sẽ không hướng tên cầu hoàng đế kia cúi đầu xưng thần, hàng năm phải nộp thuế, dâng cống vật...Đại ca... cũng sẽ không ly khai chúng ta...”

Nói xong lời cuối cùng, hắn bắt đầu nghẹn ngào, nắm lấy một nhánh cỏ ngậm ở miệng, vội vàng thổ hỉn hỉn, Dạ Huyền mơ mơ hồ hồ mà suy ra một chút manh mối: thiếu niên này chắc đang nghĩ đến gia tộc của mình, không phải con nhà giàu cũng là con nhà danh giá, nhưng bởi vì chiến tranh ba năm trước đây mà lưu lạc dân gian, còn đại ca của hắn lại bỏ mạng nơi sa trường, huyết nhiệm biên thành.

Nhớ tới giấc mộng mơ hồ của mình, tuy rằng đã quên mất một số chuyện trước đây, nhưng hình ảnh thảm khốc kia đã in sâu vào tâm trí y, không cách nào phai nhạt, y là theo Anh Trì chinh chiến sa trường sao? Đôi tay này đây đã nhuốm đầy máu tanh, mà trong đó, lại có gì có thể hun đúc nên mối cừu hận khắc cốt ghi tâm của thiếu niên?

“Ngươi... là tới tìm hắn báo thù sao?” Dạ Huyền nhìn chằm chằm vào mắt thiếu niên, trầm giọng hỏi. Thiếu niên đem môi cắn đến chảy máu, gật đầu nói: “Nếu ta nói đúng là vậy, ngươi sẽ ngăn cản ta sao?”

“Đúng vậy.” Dạ Huyền đáp không một chút do dự. Thiếu niên thất thanh hỏi: “Vì sao?!”

Dạ Huyền chậm rãi đứng lên, y bào trượt xuống rơi trên cỏ, nhàn nhạt nói: “Bởi vì... ta thương hắn.”

Chưa bao giờ thổ lộ tình cảm của mình với bất kỳ ai, nhưng lúc này y lại rõ ràng mà kiên định nói ra hết, dứt lời, y cũng không thèm nhìn khuôn mặt đã biến sắc của thiếu niên, xoay người rời đi.

Đúng vậy, ta thương hắn, khắc cốt ghi tâm.

Mang theo một thân hàn khí lạnh lẽo trở về phòng, Dạ Huyền vén màn lên, bất chợt cổ tay bị nắm chặt, trong chớp mắt y liền ngã lên người Thẩm Anh Trì, đối mặt với đôi mắt trầm tĩnh của hắn.

“Ngươi đi đâu vậy?” Thẩm Anh Trì bất mãn lên tiếng, ghé sát cổ y ngửi ngửi một cái, nói: “Lại là hương hoa quế.”

Dạ Huyền cởi ngoại bào, nhanh chóng tiến vào trong chăn, thân nhiên đem tứ chi đã lạnh đến cứng đờ ra gác lên thân thể ấm áp của đối phương. Thẩm Anh Trì bị chân tay của y làm lạnh đến run lên, thở dài một tiếng, xoay người đem Dạ Huyền ôm thật chặt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ y, thấp giọng nói: “Ngươi nở lòng nào vứt bỏ ta chốn đơn gối chiếc ở nơi lạnh lẽo này sao?”

Dạ Huyền bị lời oán giận nửa đùa nửa thật của hắn làm cho không nhịn được cười, đưa tay xoa xoa khuôn mặt tuần láng của người nọ, nói nhỏ: “Khi đó... ta cũng quên mất ngươi đúng không?”

“Ừ.” Thẩm Anh Trì cúi đầu hôn y, thân mật nói: “May mà ta bắt được ngay, mới không để lỡ mất ngươi.”

Cảm giác ấm áp, ngọt ngào dần dần lan tỏa trong lồng ngực, Dạ Huyền nhu thuận đáp lại nụ hôn của hắn, có một số chuyện muốn nói thêm, nhưng thế nào cũng không nói nên lời.

Thẩm Anh Trì nhìn ra y không được tự nhiên, tà tà cười, đầu ngón tay lướt qua hai gò má ửng hồng của y, hỏi: “Lại muốn cái gì sao, mặt lại đỏ như thế?”

Dạ Huyền lúng túng nghiêng đầu sang chỗ khác không thèm nhìn hấn, đem mặt vùi vào trong chăn. Thẩm Anh Trì đầu cúi xuống tha cho cơ hội tốt này, ôm chặt lấy y, vừa dỗ dành vừa gạ gẫm, bắt y nói ra lời yêu thương.

Khổ tâm mong mỗi lâu như vậy, cũng cần một vài lời hứa hẹn chứ. Tuy hấn là đại tướng quân oai phong凛冽, nhưng ở trước mặt tình nhân, cũng không còn cảm giác hoàn mỹ nữa.

Huống chi người này là báu vật vô giá mà hấn khó khăn lắm mới có được, sớm đã nhất quyết tư thủ suốt đời.

Dạ Huyền bị hấn quấy, đỏ mặt nhỏ giọng hỏi: “Người muốn nghe cái gì?”

“Nói người yêu ta, nói người sẽ không...rời bỏ ta.” Thẩm Anh Trì mặt không đỏ, chậm chậm nói “Nói người cả đời cũng không rời bỏ ta.”

Khuôn mặt Dạ Huyền đỏ bừng bừng như sắp xuất huyết, lúng túng ngập ngừng một hồi lâu, chán nản nói: “Bảo ta nói những lời này... này, còn không bằng cho ta một đao thống khoái.”

“Người...” Thẩm Anh Trì trừng y một lát, cười khổ nói: “Không lẽ nói hai câu để nghe người cũng không chịu?”

“Nói cái gì?” Dạ Huyền đẩy hấn ra, xoay người lại, nói: “Ta đối với người như thế nào, người còn không biết sao? Còn cần phải nói nữa sao?”

Thẩm Anh Trì ghen hòng, giật mình, không khỏi tự cười mình cũng có lúc lộ ra thần thái như tiểu nhi nữ này, bất quá dù sao cũng chẳng còn mặt mũi gì nữa rồi, dứt khoát đùa giỡn tới cùng, hấn xoay người đè lên y, nhất quyết hỏi: “Người sẽ không ly khai ta chứ?”

Dạ Huyền trầm mặc một lúc, hỏi ngược lại hấn: “Nếu ta ly khai, dù là chân trời góc biển, người cũng sẽ đi tìm ta chứ?”

“Tất nhiên.” Thẩm Anh Trì gật đầu. Dạ Huyền ngáp một cái, lười biếng nói: “Nếu đã như vậy thì người còn muốn gì nữa?”

Lại bị tứ lạng bạt thiên cân (4) giải quyết rồi, Thẩm Anh Trì vừa bực mình vừa buồn cười, kéo tay Dạ Huyền áp lên ngực hấn, thấp giọng nói: “Về sau, không được quên ta nữa.”

Dạ Huyền vươn tay ôm thắt lưng hấn, vùi mặt vào vai hấn, nhẹ nhàng “Ân” một tiếng. Thẩm Anh Trì trong lòng muốn tan ra, ôm lấy người yêu nhu thuận trong lòng, mỹ mãn chìm vào mộng đẹp.

...

Kinh thành vốn là nơi phù phiếm, hào môn đại hộ (5) ngày đêm vui chơi, ngay cả bách tính bình thường cũng thường xuyên gom lại vài đồng để đi giáo phường nghe một vài tiểu khúc, như vậy cũng đã có vài phần đắc ý mãn nguyện rồi. Nơi biên cương bản hàn tịch mịch ở phương xa sao có thể sánh bằng. Những võ tướng ngày trước mỗi lần quay về kinh báo cáo tình hình đều không tránh được mà say trong mùi hương hòa nhã dịu dàng, luyến tiếc ly khai. Thẩm Anh Trì được mọi người xem như là ngoại lệ, hấn xuất thân trong quân ngũ, tính cách lạnh lùng kiên cường, cùng với bọn quan văn trong triều không hợp nhau. Từ lúc về kinh tới nay, hấn rất ít giao tiếp với người khác, chỉ chuyên tâm ở nhà quán quít với Dạ Huyền, đối với những bữa tiệc bắt buộc dĩ không thể từ chối đều tỏ vẻ lãnh đạm thờ ơ, những nàng ca kỹ diễm lệ ngồi trên đùi hấn bồi rượu, hấn cũng không mấy may động một chút, khiến cho nhiều bọn quan viên quen biết hấn âm thầm trách mắng: Rõ là một khối đá vừa lạnh vừa cứng mào!

Vì vậy, chuyện Thẩm đại tướng quân sủng ái một gã mỹ nam tử là một đề tài càng nói càng náo nhiệt, đặc biệt là hấn hết lần này đến lần khác khéo léo từ chối lời tứ hôn của Hoàng đế, cách ba ngày hai hôm lại xin nghỉ ở nhà không vào triều, ngày thường cũng không chịu xuất môn, mọi người đại khái cũng đoán được rằng vị đại tướng quân mà quân địch vừa nghe danh đã sợ mất mật này đây đã chìm đắm say mê, không cách nào tự kiềm chế được nữa...

Lời bàn tán của triều thần rốt cuộc cũng tới tai Hoàng đế, nhưng cũng chỉ bị người cười một chút rồi thôi. Chu Cẩm Hằng chỉ cần các thần tử tận trung làm hết phận sự của mình, từ trước đến nay không thích xen vào việc nhà của bọn họ, mãi đến khi Thừa tướng dâng một bản tấu chương về chuyện của Thẩm Anh Trì, nói rằng hần hoan dân vô độ, bại hoại luân thường, làm Chu Cẩm Hằng nổi lên lòng hiếu kỳ, trong lúc hứng khởi đã quyết định bãi giá Tướng quân phủ sau khi lâm triều.

“Thẩm ái khanh bệnh mãi vẫn không khỏi, làm trẫm có chút không yên lòng.” Mặc một bộ thường phục, Chu Cẩm Hằng chỉ dẫn theo mấy tên cận vệ, nói là đi thăm bệnh, nhưng thực chất là đi quấy nhiễu người khác. Thẩm Anh Trì cũng giả bộ thuận theo, cung kính nói: “Đa tạ Bệ hạ đã quan tâm lo lắng, thần vô cùng cảm kích.”

Chu Cẩm Hằng cười ha ha, nói: “Người trái lại so với trẫm còn ung dung tự tại hơn. Vương thừa tướng lúc lâm triều có dâng một bản tấu về người, oán trách đại tướng quân của chúng ta trẫm mê tửu sắc, lười nhác chính sự.”

Thẩm Anh Trì nhú mi, hoàn toàn không để trong lòng — Dù sao hần cũng không ở lâu trong kinh thành, chẳng muốn cùng bọn văn nhân tính toán làm chi.

Dạ Huyền có chút xấu hổ, bình thường mặc dù chưa từng bước chân ra khỏi cửa, cũng biết chuyện mình cùng Thẩm Anh Trì đã bị mọi người đem ra làm trò cười, da mặt y lại không dày bằng Thẩm đại tướng quân, nhất thời như bị đâm một mũi vào lưng, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vài phần ưu phiền. Thẩm Anh Trì nhìn y cười ảm áp, đôi mắt tràn đầy vẻ nhu tình. Chu Cẩm Hằng thấy vậy không khỏi thấy khó chịu, lòng vừa ham muốn vừa đổ kị.

Chắc chắn, thân là thiên tử cao quý, vàng bạc châu báu đầy người, mỹ nhân như mây, nhưng chưa có ai làm hần động tâm. Trong hậu cung người nào người nấy đều đoan trang nhã nhặn, ôn nhu như xuân thủy, thế nhưng... Chu Cẩm Hằng âm thầm thở dài, hần muốn đâm phi tần tử khí trẫm trẫm đó làm cái gì kia chứ? Mùi vị tim đập tâm động này đây, ngồi cửu ngũ chẳng lẽ cả đời cũng không nếm được?

Đôi mắt hẹp dài híp lại hiện lên vẻ giảo hoạt của hồ ly, gian xảo liếc mắt nhìn bọn họ. Thẩm Anh Trì run lên một chút, trong lòng biết Hoàng đế này nhất định có ý xấu. Quả nhiên, Chu Cẩm Hằng bưng chén trà lên uống một ngụm, cười tủm tỉm nói: “Trẫm nghe nói trước đây, tam đệ mang theo sứ giả Lê quốc Nhạc Thừa Lãm tới chỗ người nghe ca hát?”

“Đúng thật là có chuyện này, thần không dám lừa gạt bệ hạ.” Mơ hồ không rõ đối phương muốn làm gì, Thẩm Anh Trì quyết định kiến chiêu tiếp chiêu (6). Dạ Huyền nghe được hai chữ “Lê quốc”, trong lòng đột nhiên thấy đắng chát, vô thức nhớ tới thiếu niên mỹ lệ, nhợt nhạt như ánh trăng kia.

Y biết ba năm trước đây Thẩm Anh Trì từng xuất binh đánh bại Lê quốc, đem Thái tử Lê quốc ra chém đầu, thuận đường đánh vào đô thành, bắt Lê quốc phải cắt đất cầu hòa, hướng Thiên triều cúi đầu xưng thần.

Lần chinh phạt này, rất ít khi nói tới, nhưng luôn làm y kinh hãi, không biết nguyên nhân vì sao.

Chu Cẩm Hằng thấy Dạ Huyền tâm tình không yên, cười nói: “Thụy Tuyết hình như cũng là người Lê quốc, Nhạc Thừa Lãm có tìm nàng nói chuyện không?”

Thẩm Anh Trì bắt đầu cảm thấy đau đầu, lúng túng gật đầu, quả nhiên, Hoàng đế kia liền nghiêng người về phía hần, hỏi: “Người không thu nàng vào phòng? Đại tướng quân của trẫm hữu tâm vô lực rồi sao?”

Thẩm Anh Trì mặt mày méo mó, cắn răng đáp: “Mỹ nhân mặc dù tốt, nhưng thần không có cách nào hưởng thụ.”

“Nga?” Chu Cẩm Hằng thờ ơ vuốt ve hoa văn tinh xảo trên chén trà, “Nhưng vẫn còn lực phát uy chỗ khác nhỉ?”

Dạ Huyền còn đang mơ màng liên giạt mình, nghe xong câu này, xấu hổ đến mức chỉ muốn đào một cái lỗ mà chui xuống. Thẩm Anh Trì nhìn ra suy nghĩ của y, tìm cơ thay y hướng Hoàng đế xin cáo lui. Chu Cẩm Hằng cũng không khó dễ nữa, bèn phát tay cho y lui, nhìn Dạ Huyền thở dài rời đi, hần cười dài một tiếng, quay sang Thẩm Anh Trì, nói: “Đùa một chút cũng không được, Thẩm ái khanh thực sự là quá keo kiệt!”

Thẩm Anh Trì bắt đắc dĩ nói: “Nội tử (vợ, bà xã) da mặt mỏng, làm bệ hạ chê cười rồi.”

“Các người a...” Chu Cẩm Hằng lắc đầu, “Mà thôi, đầu xuân nhớ đem y theo người nhậm chức đi, đỡ phải ở kinh thành để người ta chỉ trích. Trẫm vốn không thích quản mấy việc này, chỉ là Vương thừa tướng bắt đầu dâng tấu, cũng không thể không nể mặt ông ta. Trừ người hai tháng lương bổng xem như là phạt cảnh cáo.”

“Tạ ơn bệ hạ thành toàn.” Thẩm Anh Trì cuống quýt tạ ân, về phần trừ hai tháng lương của hắn, chỉ là chuyện vặt vãnh, không đau cũng chẳng ngứa.

“Được rồi.” Chu Cẩm Hằng đặt chén trà xuống, khoát tay áo, nói: “Nghe nói hoa quế trong phủ người nở rất tốt, tỏa hương khắp kinh thành. Thẩm ái khanh bồi trẫm đến hậu viên đi dạo giải sầu một chút đi.”

Thẩm Anh Trì làm sao có thể không tuân theo? Vì vậy một quân một thần ra hiệu cho tùy tùng lui xuống dưới, một bên nói chuyện phiếm, một bên thông thả dạo bước về phía hậu viên.

.

==

.

.

(1) Thệ phong lệ tuyết: gió thổi thê lương tuyết rơi tàn bạo

(2) Quân Hành – Lý Bạch

Lưu mã tân khóa bạch ngọc an

Chiến bãi sa tràng nguyệt sắc hàn

Thành đầu thiết cổ thanh do chấn

Hạp lí kim đao huyết vị can

Tạm dịch nghĩa:

Hoa Lưu ! yên mới ngựa vàng ,

_Ánh trăng ?, _tàn cuộc ; Chiến tràng ?,_” lạnh tanh!”

Chấn dư trống trận đầu thành,

Gươm thiêng trong hộp còn tanh máu người .

Hoa lưu là “ Lưu mã”, ngựa Lưu , là tên con ngựa Hoa lưu tên một con ngựa tốt trong số tám con ngựa tốt của Chu Mục Vương , nghĩa bóng là người có tài đức

(3) Thác thổ khai cương: mở rộng lãnh thổ và biên giới

(4) Tứ lạng bạt thiên cân: – Nguyên văn trong Thái cực quyền là một loại kĩ xảo đầy công lực, không cần dùng sức mà vẫn thắng được đối phương. Dụng ý không cần dùng sức mà vẫn có thể dễ dàng giải quyết.

(5) Hào môn đại hộ: đại khái là nhà có quyền thế, giàu có.

(6) Kiến chiêu tiếp chiêu (): gặp chiêu nào đỡ chiêu đó.

Tựa đề Kinh thiên: Kinh là kinh hãi, thiên là con ve ^^~

6. Chương 6: Kinh Thiên [hạ]

Hoa quế nở rộ khắp sân, mùi hương càng thêm nồng đậm, làm cho toàn bộ Tướng quân phủ đều tràn ngập trong hương thơm thấm nhân này. Đi qua cổng vòm, ngắm nhìn cho thỏa thích những cánh hoa nhỏ nhỏ đang nhẹ nhàng phiêu phất, lướt trên mặt hồ, gió thu khê thổi qua khiến hoa nhỏ tán loạn như tuyết, dính đầy trên áo người.

Chu Cẩm Hằng hít một hơi thật sâu, than thở: “Khả liên thiên thượng quế hoa cô, thí vấn hằng nga canh yếu vô. Nguyệt cung hạnh hữu nhân điền địa, hà bất trung ương chủng lương chu?”(1)

Vị thiên tử đầy khí phách cùng mưu lược này đột nhiên cảm thấy thật tịch mịch, nhất là khi thấy kẻ khác khênh khăn ta ta, không khỏi có chút đau buồn xót thương – mặc dù nắm giữ vận lý sơn hà, vậy mà ngay cả một người có thể giúp mình tiêu sấu giải muộn cũng không có, tam đệ vốn hay gần gũi với hắn mấy ngày nay lúc nào cũng cùng Lê quốc sứ giả ngây ngốc ở một chỗ, làm hoàng huynh như hắn không khỏi cảm thấy buồn chán.

Nhìn thấy Hoàng đế đang đầy ngập oán khí, Thẩm Anh Trì cũng không muốn hỏi thêm, liền nói: “Thần cho người bày sẵn rượu và thức ăn ở trong đình giữa hồ, nếu bệ hạ không chê thì uống vài ba chén cũng là một chuyện thú vị.”

Chu Cẩm Hằng nhìn hắn tán thưởng, nói: “Cũng được, trẫm cũng thấy có một chút đói bụng.”

Hai người dạo bước qua rừng cây quế, đi tới cái đình giữa hồ sen, bất ngờ bị một thiếu niên mặc trang phục hạ nhân đụng phải. Nhìn thấy bọn họ, thiếu niên liền khom người hành lễ, cúi đầu đứng tránh ở một bên đường.

Gia đình mới tới Tướng quân phủ chưa từng thấy qua Hoàng đế, hơn nữa hắn lại đang vận thường phục, nhận không ra cũng là lẽ thường. Chu Cẩm Hằng đang mãi ngắm nhìn hai hàng cây quế, cũng lười liếc mắt xem đối phương.

Đến khi hắn đi sát tới bên cạnh, thiếu niên đột nhiên cả gan rút ra một đoản đao ở trong ống tay áo, hướng ngực Chu Cẩm Hằng mà đâm tới!

Nhất quốc chi quân (Vua của một nước) còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe “leng keng” một tiếng, đoản đao liền rơi vào phiến đá cuối bên đường, cổ tay mảnh khảnh của thiếu niên đã bị Thẩm Anh Trì giữ ở sau người, thân thể đều bị chế trụ nhưng thần tình vẫn bình tĩnh thờ ơ, không có chút nào sợ sệt.

Thẩm Anh Trì cười lạnh một tiếng, đưa tay lột mặt nạ da người trên mặt thiếu niên xuống, Chu Cẩm Hằng nhìn không được hô nhỏ một tiếng, khó tin mở to mắt nhìn.

Khuôn mặt vì đau mà có hơi vặn vẹo nhưng vẫn xinh đẹp như xưa, khiến cho người ta phải nín thở ngắm nhìn, mà trong đôi mắt to đen láy kia đang hừng hực một ngọn lửa giận, không ngừng trừng hắn, đờ đờ sát khí, nhưng vẫn mê người muốn chết! Chu Cẩm Hằng cảm thấy lồng ngực mình như phình to ra, mãnh liệt phập phồng không ngớt.

“Ám sát Hoàng đế, lập tức hành quyết.” Thẩm Anh Trì nhặt lên thanh đao rơi trên mặt đất. Thiếu niên sắc mặt trắng bệch, cắn chặt môi, cho dù ánh đao đã hướng về phía y nhưng vẫn nhất quyết không mở miệng cầu xin một lời.

“Khoan đã!” Chu Cẩm Hằng lớn tiếng quát, đem một cái mạng nhỏ dưới đao cứu ra: “Mỹ nhân đẹp như vậy mà người cũng hạ thủ được sao?”

Sắc mặt thiếu niên đang trắng bệch chợt tái lại, chữi ằm lên: “Ngươi là tên cầu hoàng đế mất hết tính người...”

Thẩm Anh Trì điểm á huyết của y để y không nói được nữa, lại quỳ gối xuống, nói: “Thần không biết dạy dỗ nô tài, thỉnh bệ hạ giáng tội.”

Thiếu niên kia vẫn còn giãy dụa không yên, Chu Cẩm Hằng thích thú nhìn y, hỏi: “Thẩm ái khanh bình thân, hài tử này thân phận là gì? Đường như là hân trẫm thấu xương.”

Trong mắt thiếu niên chợt hiện lên một chút sợ hãi, liều mạng đá về phía Hoàng đế bệ hạ đang đứng đối diện. Thầm Anh Trì đem y kéo về phía sau, tránh cho y lại đá trúng căn mệnh của thiên tử, gây ra sự việc bi thảm gì nữa thì khổ. Dễ dàng chế trụ động tác của tiểu quỷ, Thầm Anh Trì liền nói: “Y là nhị hoàng tử của Lê quốc, tên Sí Nguyệt.”

Kinh ngạc trong chớp lát, Chu Cẩm Hằng rất nhanh liền khôi phục sự uy nghiêm lãnh tính của một quân vương, trầm ngâm nói: “Nói như vậy, sự việc càng khó giải quyết rồi.”

Nhị hoàng tử Lê quốc lên vào phủ Tướng quân, mưu đồ ám sát Hoàng đế Thiên triều, việc này một khi để lộ ra ngoài, hai nước lại phải chiến tranh lần nữa. Chu Cẩm Hằng tại vị đã ba năm, từ lâu đã là một vị Hoàng đế mạnh mẽ sắc sảo, tác phong luôn chừng mực, giờ đây nhìn thấy đối phương mỹ lệ vô song như thế này, trong lòng không khỏi dâng lên vài phần thương hương tiếc ngọc.

Bất quá hắn vẫn không quên tiểu quỷ này rất hung hãn, lúc nào cũng trừng hắn, hận không thể đem hắn băm thành từng đoạn.

Thầm Anh Trì tháo dây buộc tóc của Sí Nguyệt xuống, trói lại hai tay y ở phía sau, nói: “Bệ hạ không cần lo lắng, việc này vi thần tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài, muốn giết muốn chém, đều tùy ý của bệ hạ.”

“Không thể.” Chu Cẩm Hằng vô thức ngăn cản, đưa tay ra nâng cằm Sí Nguyệt lên, hỏi: “Người muốn chết hay muốn sống? Không muốn chết thì lắc đầu.”

Thiếu niên bị điểm á huyết, không nói được gì, há mồm hướng cổ tay Hoàng đế mà cắn, Thầm Anh Trì thấy vậy liền đánh một chưởng vào gáy y, khiến tên tiểu quỷ đã nhiều lần mạo phạm thiên uy này bất tỉnh, lắc đầu nói: “Bệ hạ, thứ cho thần nói thẳng, người này tính tình quá đỗi thô bạo, không thích hợp làm người bầu bạn đâu.”

Tâm tư của Hoàng đế hắn cũng nhìn ra vài phần, không thể nghi ngờ là người vừa gặp đã động tâm, đối với Sí Nguyệt có tâm niệm, nhìn ánh mắt kia mà xem, rất giống như muốn đem người ta ra ăn sạch sẽ.

Sí Nguyệt yếu ớt ngã xuống, Chu Cẩm Hằng liền đưa tay ôm y vào lòng, nhẹ nói: “Trẫm tự có chừng mực, Thầm ái khanh không cần nhiều lời.”

Dứt lời, hắn bế Sí Nguyệt lên, dùng ống tay áo che đi gương mặt của thiếu niên, nói: “Trẫm muốn dẫn y hồi cung, kể từ hôm nay, y là người của trẫm, không phải là Nhị hoàng tử gì hết!”

Thầm Anh Trì cúi người ứng thuận, cung tiễn Hoàng thượng hồi cung, nhìn theo long liễn (xe vua ngồi) đang chậm rãi đi xa, khóe môi nở ra một nụ cười xảo trá.

Mùi hương ngọt ngào vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến y cảm thấy buồn ngủ, ngực giống như bị một tảng đá nặng nề đè ép, mặc y giãy dụa thế nào cũng không động đậy được. Cảnh trong mộng đem y vây lại, vô số hình ảnh hiện lên trước mắt y, nhanh đến mức không kịp nhìn rõ, chỉ mơ hồ nghe được có người dùng thanh âm nức nở thấp giọng gọi tên mình, từng câu từng câu, âm thanh hết sức bi thương. Dạ Huyền lần theo thanh âm mà tìm kiếm xung quanh, vô tri vô giác, thân ảnh mảnh khảnh ở phía trước ngày càng mơ hồ, tiếng khóc như xé nát tim y càng vang xa. Thần thờ đưa tay ra muốn chạm đến bóng dáng mờ nhạt quen thuộc kia, nhưng dường như chỉ là kính hoa thủy nguyệt (2), thoáng một cái đã thành hư vô, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, đôi môi mấp máy vô thức gọi ra một cái tên quen thuộc đã chôn sâu vào tận đáy lòng...

“Sí Nguyệt...”

Nhân thần rời rạc chậm rãi mở ra, thấy rõ nam nhân đang ngồi bên giường nắm tay y, Dạ Huyền vô lực nở nụ cười, thanh âm khàn khàn: “Ta ngủ bao lâu rồi?”

Thầm Anh Trì đem tay y nhẹ nhàng phủ lên mặt mình, thấp giọng nói: “Đã chạng vạng rồi, đang tính gọi người dậy dùng bữa. Cảm thấy khó chịu sao?”

“Mùi hương này ta thấy không quen?” Dạ Huyền có chút choáng váng, chống lấy thân trên, đưa ngón tay xoa nhẹ mi tâm của người nọ, hỏi: “Người có tâm sự sao?”

“Thẩm Anh Trì mím môi, kéo y ngồi dậy, nửa dựa nửa ôm mà tựa trên người hắn, nói: “Ta muốn đem người đi Giang Nam trú đông.”

“Tùy người.” Dạ Huyền thấp giọng ho một tiếng, do dự một lát, ngẩng đầu lên nói: “Có một hài tử đang nằm ở trù phòng, ta nghĩ muốn đem nó giữ bên người.”

“Ân?” Thẩm Anh Trì cau lại đôi lông mày rậm, “Ai mà có vận khí tốt như vậy, lọt vào mắt xanh của người?”

Dạ Huyền bĩu môi, nhớ tới hài tử kia chưa từng cho y biết tên, y cau mày, nói: “Nó trông cũng rất xinh đẹp, hơn nữa thân thể lại gầy yếu, chỉ sợ là không làm được việc nặng.”

“Nên người mới động lòng trắc ẩn?” Thẩm Anh Trì hừ một cái, “Người không sợ ta ghen?”

Đôi mắt đen láy của Dạ Huyền tràn đầy ý cười, nói: “Người lớn như vậy rồi, còn ăn dấm chua với tiểu hài tử sao?”

Trong lòng có vài phần lo lắng, sợ tiểu hài tử đơn thuần kia lại làm ra chuyện gì ngu xuẩn, chi bằng cứ giữ hắn lại, dạy dỗ một chút.

Vô luận là thương thế của y hay của Anh Trì, Dạ Huyền cũng không muốn thấy hắn bị Anh Trì trừng phạt, không phải là xuất phát từ lòng từ bi lương thiện gì cho cam, mà y chỉ nghĩ rằng, thiếu niên kia cùng chính mình có mối liên hệ nào đó rất gần gũi, nói không rõ được là gì, cũng giải bất khai trăm bất đoạn. (giải không được, chém không đứt)

Thẩm Anh Trì ngưng mắt nhìn y, nhãn thần có chút phức tạp, một lúc sau mới thở dài, nói: “Người chậm rồi, tiểu quý kia đã được người nhà hắn đón về, hiện giờ chắc là đã ly khai kinh thành rồi.”

“Nga...” Dạ Huyền không khỏi có chút hụt hẫng, “Không sao, như vậy cũng tốt.”

..

Ngày hôm sau, sau khi lâm triều, Hoàng đế bệ hạ truyền gọi Thẩm Anh Trì đến ngự thư phòng, sắc mặt thập phần nghiêm trọng, cho người lui hết ra ngoài, không nhìn được mà ở trong thư phòng đi qua đi lại. Thẩm Anh Trì cung kính đứng ở một bên, thần tình bình thản, khéo mắt nhìn đến dấu răng trên cổ tay Hoàng thượng, đoán được đêm qua tám phần mười là bị náo loạn tới thiên hôn địa ám mới có thể làm cho Hoàng đế trẻ tuổi oai hùng của chúng ta như một con sư tử bị què chân, toàn thân đều tỏa ra lệ khí.

Thẩm Anh Trì cũng không đại gì mà chọc hắn, nên chỉ đứng lẳng lẳng một bên chờ Hoàng đế bệ hạ mở miệng trước. Chu Cẩm Hằng cứ đi qua đi lại trên tấm thảm dệt kim trước thư trác (bàn đọc sách) đến nỗi làm nó suýt rụng hết lông, mà đối phương hết lần này tới lần khác cứ như một khối đầu gỗ đứng ngốc lẳng ở đó, không biết muốn ngốc tới khi nào, nhớ tới tên tiểu quý khó chơi đang ở trong tấm cung kia, suốt ngày chỉ biết đấu với hắn, giằng co mãi cũng không có biện pháp, hắn lớn tiếng nói: “Thẩm ái khanh, người có biết tội chưa?”

“Thần quả thật không biết, mong bệ hạ nói rõ.” Thẩm Anh Trì cung kính cúi đầu. Chu Cẩm Hằng hừ lạnh một tiếng, mỉa mai nói: “Người thật sự không biết đại ca của Sí Nguyệt là ai?”

Mí mắt Thẩm Anh Trì chớp mấy cái, đáp: “Vâng... là Dạ Huyền, thần không dám gạt bệ hạ.”

“Hay cho người một Thẩm Anh Trì!” Chu Cẩm Hằng nổi trận lôi đình, “Người còn có gì không dám?! Có thể có bản lĩnh đem Thái tử Lê quốc giam lỏng trong phủ người đằng đằng ba năm! To gan!” Hắn xoay người cầm lấy một quyển tấu chương ném vào người Thẩm Anh Trì, cả giận nói: “Tam đệ thay mặt Nhạc Thừa Lâm dâng tấu, muốn người trả hoàng tử Lê quốc về cho bọn họ, may là đệ ấy còn chưa nói cho ai biết! Người làm trăm không còn mặt mũi gì nữa! Trọng thần Thiên triều lại có thể làm một việc cấm thú như vậy?!”

“Bệ hạ bớt giận.” Thẩm Anh Trì không nhanh không chậm, thản nhiên nói: “Nói như vậy, ngay cả Sí Nguyệt cũng phải trả lại cho bọn hắn?”

Chu Cẩm Hằng thoáng chốc nghẹn lời, hung tợn trừng mắt hắn một cái, gân xanh trên trán còn đang phập phồng liên diu xuống. Thẩm Anh Trì ho nhẹ một tiếng, nói: “Bệ hạ, thần và Dạ Huyền là thật tâm yêu nhau, cầu bệ hạ thành toàn.”

“Thành toàn?” Chu Cẩm Hằng tức giận nở nụ cười: “Người đang nói Thái tử Lê quốc cam tâm tình nguyện vứt bỏ nước nhà, cứ như vậy ngờ nghệch theo sát người?”

“Chính xác.” Thẩm Anh Trì mặt không biến sắc, da mặt dày đến mức Chu Cẩm Hằng cũng phải kính phục. Ngẫm lại, hai người này quả thật là quá mức ân ái, không có cái gì là miễn cưỡng, làm cho đương kim thiên tử phải đổ kị ghen ghét, hỏi liên tiếp như nổ pháo: “Người muốn trăm thành toàn? Y dù sao cũng là quân chủ tương lai của Lê quốc, lẽ nào lại vì một chút tư tình nhi nữ mà bỏ mặc cả quốc gia? Vì một người nam nhân mà ngay cả giang sơn thiên hạ cũng không muốn?”

Đáy mắt Thẩm Anh Trì hiện lên sát khí, nói: “Sứ giả Lê quốc ở kinh thành chỉ có mấy người, nếu muốn việc này thần không biết quỷ không hay, chỉ cần đem bọn họ diệt khẩu.”

Nhược điểm của Thiên triều há lại dễ dàng nắm bắt như thế? Huống chi Thái tử của bọn họ cũng đã quên hết mọi chuyện trước kia, trong trí nhớ chỉ còn lại một Thẩm Anh Trì này mà thôi.

Mà trong thiên hạ có biết bao nhiêu người có tướng mạo giống nhau, làm sao khẳng định Dạ Huyền này chính là Dạ Huyền của bọn họ, bọn họ còn có thể làm gì được?

Chu Cẩm Hằng đã bớt tức giận đi vài phần, liếc mắt nhìn hắn, nói: “Người cho là trăm không muốn sao? Nếu không phải vì mặt mũi của tam đệ, Nhạc Thừa Lãm sao có thể sống tới hôm nay?”

Chuyện liên quan tới thể diện quốc gia như thế này, may là Nhạc Thừa Lãm cũng giữ đúng mực, không có nói toạc ra cho mọi người biết. Tâm tư của Hoàng đế Thẩm Anh Trì đều nhìn ra được, hắn muốn giữ Sỉ Nguyệt lại, cũng không muốn làm tổn thương hòa khí hai nước – nếu như người dân Lê quốc đều biết hai vị hoàng tử trước sau đều bị giam hãm ở đô thành Thiên triều không thoát ra được, bọn họ làm sao chịu để yên?

Chuyện cho tới bây giờ chỉ có thể đi từng bước một, Thẩm Anh Trì liền đổi trọng tâm câu chuyện: “Bệ hạ, Sỉ Nguyệt... có hay không mạo phạm người?”

Chu Cẩm Hằng xoa xoa hai bên thái dương, lộ ra thần tình ảo não, nói: “Nếu theo quốc pháp mà luận xử, thì mười cái đầu của y cũng không đủ bồi tội.”

Nghĩ tới Sỉ Nguyệt tối hôm qua nháo đến thiên hôn địa ám, hai cái lỗ tai của hắn vẫn còn ong ong lên — thiệt là chưa thấy qua người nào âm ỉ như thế này, Chu Cẩm Hằng vốn còn thương tiếc thân thể nhỏ gầy của y, muốn dưỡng vài ngày mới ăn, tính toán xong xuôi, lại không ngờ tên tiểu quỷ này không những không cảm kích, mà còn đem ngôi cửu ngũ chí tôn này ra cần vài cái, vừa đánh vừa mắng, tựa như móng vuốt của một con dã miêu, làm hại Chu Cẩm Hằng bị cào tới đỏ máu, đang muốn nổi trận lôi đình, Sỉ Nguyệt đột nhiên khóc lớn lên, khóc đến đất rung núi chuyển, suýt nữa làm tai hắn điếc chết, Chu Cẩm Hằng đầu còn húng thú mà tán tỉnh y nữa. Nhấn nại dỗ dành rồi giảng co với y đến nửa đêm, mà tiểu quỷ này vẫn mắt điếc tai ngơ, khóc đến khi mệt mỏi mới chịu yên, sau lại cất giọng khàn khàn, hổ thẹn mà mắng Chu Cẩm Hằng không bằng cầm thú, mắng đến nổi hắn cũng thấy sợ, bất đắc dĩ cho tiểu quỷ này một chén thuốc mê, đổi lấy một khắc an bình trước lúc lâm triều.

Đường đường là vua của một nước mà lại phải uất ức đến nước này, nhưng quả thật trước đây chưa có ai làm hắn phải lao tâm lao lực đến vậy. Chu Cẩm Hằng nghĩ tới vẫn còn tức giận, càng thêm quyết tâm phải đem Sỉ Nguyệt thuần phục triệt để.

Xem ra, Hoàng thượng quả thật đã mê luyến dung mạo của Sỉ Nguyệt rồi, mới có thể làm hắn nhẫn nhịn như vậy, Thẩm Anh Trì cũng hy vọng sự tình sẽ không tới mức không thể vãn hồi, dù sao y cũng là đệ đệ của Dạ Huyền, bất khán tăng diện khán phạt diện (3), đủ sức phối hợp một chút cũng tốt. Thẩm Anh Trì suy nghĩ chốc lát, mở miệng nói: “Bệ hạ, Sỉ Nguyệt chính là tính tình tiểu hài tử, vẫn chưa được dạy dỗ...”

“Trăm biết người muốn nói cái gì.” Chu Cẩm Hằng lạnh lùng cắt lời hắn, “Người cho trăm là cái gì? Súc sinh à?”

Quân chủ một nước mới không thềm cùng một tên tiểu quỷ chấp nhất, Chu Cẩm Hằng nhếch mép cười, gần từng chữ: “Trăm muốn cho y khóc lóc cầu xin trăm sủng hạnh y.”

-oOo-

.
.

(1) 2 câu thơ này được trích trong một tập thơ của Dương Vạn Lý, tựa là Quế Hoa.

Mình tạm dịch là vậy: Đáng thương cho một góc quế hoa cô quạnh, thử hỏi Hằng Nga có muốn không. Cung trăng may mắn không phải làm việc ruộng đồng, sao không thử trồng hai gốc cây?

(2) Kính hoa thủy nguyệt (): hoa trong gương, trăng trong nước hay còn có ý chỉ cảnh tượng huyền ảo.

(3) bất khán tăng diện khán phật diện: không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt phật, đại khái là phải nỗ lực.

7. Chương 7: Hồi Mộng [thượng]

So với chuyện gà bay chó sủa ở trong cung, phủ Tướng quân vừa yên bình lại an tường hơn rất nhiều. Hiếm khi Thẩm Anh Trì không có ở bên người, Dạ Huyền lúc thì đọc sách, lúc thì đánh cờ, nhưng tâm tư chung quy vẫn không yên. Ý khoát tay ý muốn Bảo Châu không cần theo, chậm rãi bước xuống lầu, mi tâm cau lại, thần tình như có điều suy nghĩ.

Hoa sen trong hồ đã lụi tàn hơn phân nửa, tàn chi đoạn điệp(1) dập dềnh trong nước, cành liễu mỏng manh ở bên bờ cũng đã khô vàng mà rũ xuống, gió khe lướt qua, xào xạc rung động.

Tiếng đàn trong trẻo như có như không từ bên kia bờ vang lên, xung quanh đều thanh u tịch tĩnh, ngay cả chú chim nhỏ ở trên cành đường như cũng nường theo tiếng đàn mà ngủ thiếp đi.

Mặc dù không biết chủ nhân của nơi này là ai, nhưng sau khi nghe tiếng đàn thì Dạ Huyền cũng đã đoán được, chỉ có thể là Thụy Tuyết bối tính ly hương (2), tuyệt sắc mỹ nhân bị đương kim thánh thượng tặng cho Thẩm Anh Trì nhưng đến nay vẫn chưa được sủng ái.

Lên lầu, đứng lặng hồi lâu ở ngoài hiên, Dạ Huyền ngẩn ngơ nhìn xung quanh, chẳng hiểu tại sao lại nảy sinh một loại cảm giác quen thuộc, dường như y cũng đã từng đứng ở ngoài hiên như thế này, nghe tiếng đàn êm tai thân thuộc kia.

Tiếng hát du dương trầm bổng của Thụy Tuyết nhẹ nhàng vang lên, quanh quẩn ở bên tai —

“... Chiết tẫn tâm liễu ý vị hựu, chinh nhận độ ly sầu, xướng triệt hàn giang thủy hồn thanh, nan giải hận du du? Lân hồng vọng đoạn phàn quân quy, bôi tửu tương lưu túy, tình ý kỷ phân, thốn tâm nan mẫn tri vi thù? Chinh tình viễn, vô kế thẩm quy trình, vân sam thúy tụ yểm lệ ngân, hà xử ảm tiêu hồn, tự biệt tiêu lang đa thiếu xuân, tương tư nhập mộng tần.” (bài thi ca này mình kiểm hoài không được nên cho phép mình để nguyên Hán Việt nhé ^^)

Thanh âm văng vẳng bên tai, dư âm không dứt, u oán bi sầu mang theo vài phần quyết tuyệt (dứt khoát) làm người nghe thấy xót xa trong lòng. Dạ Huyền đợi cho tiếng đàn ngừng lại, nhẹ nhàng gõ cửa phòng, sau một lát, cánh cửa gỗ khắc hoa chậm rãi mở ra. Thụy Tuyết cúi người thi lễ, nói: “Thụy Tuyết bái kiến Dạ Huyền công tử.”

Đứng gần xem xét, nàng quả thật là một mỹ nhân khiến người khác vừa thấy đã thương yêu, liên kiểm liễu mi, hạnh nhân chu thần (*), kiều diễm ướt át, vòng eo nhỏ gầy nhẹ nhàng uyển chuyển, làn da trắng mịn như ngọc thạch cùng khí chất dịu dàng thanh nhã càng làm động lòng người.

(*) liên kiểm liễu mi, hạnh nhân chu thần: mặt sen mày liễu, mắt hạnh môi đỏ thắm.

Dạ Huyền ngồi trên ải tháp (3), tiếp nhận một chén trà xanh từ tay nàng, hỏi: “Thụy Tuyết, người có người thân ở kinh thành sao?”

Thụy Tuyết châm một chút huân hương, chỉnh lại dây đàn, nói: “Có. Nhưng duyên phận đã hết, chỉ còn một chút thương cảm mà thôi.”

Khuôn mặt mỹ lệ rũ xuống, mang theo vài phần buồn bã. Dạ Huyền nhấp một ngụm trà, nhẹ giọng hỏi: “Đoạn thi ca vừa rồi, có phải là vì tưởng niệm phu quân mà sáng tác?”

Thụy Tuyết nhàn nhạt cười, đứng dậy, si ngốc nhìn cảnh ngô đồng đông đưa ngoài khung cửa sổ, khẽ nói: “Ta cho rằng hắn đã chết rồi.”

Dạ Huyền nín thở một chút, lại nghe thấy thanh âm ôn nhu chậm rãi vang lên: “Từ nhỏ ta đã được gả cho hắn, làm thanh mai trúc mã nhiều năm, nếu không phải vì chiến sự ba năm trước đây, chúng ta đã sớm thành hôn rồi. Ta còn nhớ rõ lúc hắn nắm giữ soái ấn xuất chinh, ta nhẫn nhịn không rơi lệ, vì hắn mà mở tiệc tiễn đưa, xướng đoạn thi ca này. Lúc đó hắn đã chính miệng đáp ứng ta, nhất định sẽ bình an trở về, nhất định sẽ bảo vệ non sông Lê quốc.”

Dạ Huyền trầm mặc không lên tiếng, thối thối chén trà, hai hàng lông mày cau lại, trong lòng nổi lên một loại tư vị kỳ lạ không rõ, tâm tư hỗn loạn. Thụy Tuyết dường như vẫn còn đang chìm đắm trong ký ức của mình, trên mặt hiện lên một đôi lúm đồng tiền, nói: “Hắn là nam nhân mà cả đời ta sùng kính nhất, trận chiến trên Tuyết Lĩnh quan(4) năm ấy, hắn bị trọng thương, không ít triều thần lên tiếng đề nghị cầu hòa, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng dao động, mà hắn... Dạ Huyền công tử, người biết hắn trả lời như thế nào không?”

Dạ Huyền nhìn vào đôi mắt trong sáng như làn thu thủy kia, đột nhiên cảm thấy mê muội, tầm mắt y trở nên mơ hồ, ngón tay không ngừng run lên, chén trà sẩy tay rơi trên mặt đất, vỡ nát, y đỡ lấy trán mình, muốn lên tiếng chất vấn, nhưng chỉ có thể phát sinh ra âm thanh yếu ớt: “Thế nào... Chuyện gì xảy ra?”

Trà... có độc!

Thụy Tuyết nhẹ nhàng bước tới trước mặt y, nói: “Hắn nói, hắn nguyện chết trận nơi sa trường cũng không muốn hưởng cái bọn phá nhà phá nước của ta cầu hòa, không muốn lừa dối con dân cúi đầu trước bọn người sài lang kia!”

Dạ Huyền kinh ngạc nhìn chằm chằm nàng, thần chí dần mơ màng, toàn thân không còn một tia khí lực, thanh âm của nàng như phiêu bình(5) nổi trên mặt nước, như có như không, nhưng từng câu từng chữ lại đâm vào tai hết sức rõ ràng...

“Khi tin hắn chết trận truyền tới đô thành, quân tâm đại loạn, Thẩm Anh Trì chỉ trong ba ngày đã công phá hổ yển(6) phòng thủ của nước ta, đô thành đình trệ, bệ hạ bất đắc dĩ đề nghị cầu hòa, dâng lên Thiên triều mười bốn đại thành của Lê quốc, khiến vô số người dân lang thang cùng cực, cốt nhục ly tán. Bệ hạ đau xót cho người con đã mất, cả nước cực kỳ bi ai, mà tất cả những thứ này đây, đều là Thẩm Anh Trì mang đến!”

“Người... là tới tìm hắn... báo thù sao?” Dạ Huyền vô lực bám trụ vào mép bàn, nỗ lực duy trì vài phần thanh tỉnh. Thụy Tuyết thản nhiên cười, nói: “Người còn không rõ sao, điện hạ của ta? Người ta muốn tìm... là người.”

Nàng nhẹ nhàng châm mỗi lửa, ném vào bốn góc phòng, lửa men theo sa trường bốc lên rất nhanh, đem bốn phía vây lại. Dạ Huyền nghi hoặc, cả kinh nói: “Người điên rồi?!”

Thụy Tuyết khẽ vuốt đôi gò má y, ôn nhu nói: “Chính là người, người phản bội Lê quốc, phản bội con dân của người, cũng phản bội ta! Khi chúng ta vì tin vong trận của người mà thống khổ, thì người lại đang nằm trên giường Thẩm Anh Trì! Bệ hạ vì người mà xây y quan chúng(7), mỗi ngày lấy nước mắt để rửa mặt, thì người lại đang hầu hạ dưới thân kẻ địch! Thái tử điện hạ, người bây giờ, chỉ là một khối xác không hồn. Dạ Huyền điện hạ đã chết, người không xứng mang cái tên này, không xứng sống dưới thân phận hắn, người đáng chết!”

Thanh âm ôn nhu cuối cùng cũng trở nên thê lương ai oán, nồng đậm hận ý cùng sát khí làm người ta hít thở không thông. Dạ Huyền khiếp sợ mở to mắt, thanh âm run rẩy: “Người... ta là... Lê quốc Thái tử?”

“Không! Người không xứng!” Thụy Tuyết rút ra một con dao, để trên ngực hắn, chậm rãi đẩy tới từng tấc. Trong lúc mê man, Dạ Huyền rõ ràng cảm nhận được sự đau đớn khi lưỡi dao sắc bén xuyên thấu da thịt, tựa như trận sương tuyết ở nơi phương Bắc kia, băng lãnh mà bén nhọn. Ngọn lửa dần bén vào váy Thụy

Tuyệt, nhưng nàng lại không chút động đậy, quyết tâm muốn cùng y đồng quy vu tận. Đau đớn làm y thanh tỉnh không ít, đưa tay giữ lấy con dao nhỏ trước ngực, ra lệnh: “Đi!”

Hai tay Thụy Tuyết run lên, nước mắt rơi xuống, đọng trên mặt y. Dạ Huyền cắt một ngón tay, tiên huyết nhiễm đỏ cả ống tay áo làm đầu óc càng thêm thanh tỉnh. Y rút con dao nhỏ ra khỏi ngực, dùng hết khí lực toàn thân, ôm lấy Thụy Tuyết, phá cửa sổ xông ra ngoài.

Lúc rút xuống lại theo bản năng bảo vệ người trong lòng, cái ót Dạ Huyền nặng nề đập vào bậc thang. Tội tở trong nhà nghe thấy tiếng động lớn bèn kéo tới giúp đỡ, tiếng chửi chày quanh quẩn bên tai, trong cơn ầm ĩ, y cảm giác có người gắt gao ôm lấy y, lo lắng kêu tên y...

“Dạ Huyền!”

Ý thức rốt cuộc cũng vùi vào bóng tối vô biên, cùng với những thắc mắc nghi ngờ chưa kịp nói ra...

Ta... đến tới cùng là ai?

...

Mùa đông năm đó, tuyết rơi dày đặc, lạnh lẽo vô cùng. Thái tử Lê quốc dẫn theo mười vạn binh mã, cùng Trần bắc tướng quân Thẩm Anh Trì ở Tuyết Lĩnh quan đánh trực diện, trải qua một hồi ác chiến, thương tổn hơn quá nửa, tiên huyết hòa tan vào lớp băng tuyết trên mặt sông, nước sông đỏ thẫm giữa tiếng kêu gào mà cuộn cuộn chảy xiết, khói lửa mờ mịt, tuyết bay tán loạn càng thêm thảm liệt.

Long hành trận của Trần bắc tướng quân một lần nữa lại phát huy uy lực cường đại của nó, đem quân đội Lê quốc đánh cho tan tác, mà Thái tử điện hạ cùng đầu với hắn cũng bị một chưởng đánh trúng ngực, phía dưới mặt nạ chảy ra một dòng máu tươi, nhiễm đỏ cả chiến giáp.

Nếu không phải có áo giáp hộ thân, chỉ sợ y đã bị một chưởng kia đánh văng khỏi ngựa, ngã vào đám bùn nhót đỏ tươi ở dưới chân rồi. Thẩm Anh Trì mím môi cười, bắt đầu hiệu kỳ bộ mặt phía sau lớp mặt nạ của đối phương.

Người dân Lê quốc lấy Hồ làm đồ dâng, mảnh hổ ấn ký chỉ có bậc vương giả chí cao vô thượng mới có tư cách nắm giữ, mà Thái tử Lê quốc trẻ tuổi này đây là một trong số đó. Khuôn mặt ẩn hiện sau lớp mặt nạ đầu hổ hiện lên tinh quang trầm tĩnh, ánh mắt lãnh liệt nhìn chằm chằm kẻ địch, cho dù đang trọng thương cũng không có một chút suy sụp yếu mềm, đôi mắt đen láy mang theo sát ý làm tâm Thẩm Anh Trì chấn động, tựa như bị lửa thiêu đốt, một lòng chìm đắm trong cuộc săn bắn đầy phấn khích này...

Hắn muốn đánh bại y, chinh phục y, không từ một thủ đoạn nào!

Mãi cho đến khi trăng sáng treo cao, cả hai phe mới chịu thu binh, quân đội Lê quốc lui về hơn bảy mươi dặm. Thẩm Anh Trì không thừa thắng xông lên, để đại quân trú ở dưới Tuyết Lĩnh quan, xem xét tình trạng thương vong, lại cùng phó tướng quân sư nghiên cứu binh pháp chiến lược đến nửa canh giờ, sau đó một người một ngựa, đạp tuyết mà lỵ khai doanh địa.

Tuyết đã ngừng rơi, ánh trăng ngoài quan ngoại càng thêm sáng tỏ, vắng lặng. Trăng sáng ánh hàn tuyết, trước mắt chỉ còn lại một mảnh ngân bạch (trắng bạc), lộ rõ vẻ trống trải tịch liêu. Gió đêm ẩm ướt lạnh lẽo phất qua hai má làm hắn dần trấn tĩnh từ cơn xao động trong lòng, hắn ghì lại dây cương, chậm rãi đi về phía hổ yển.

Từng bước tới gần đô thành, chiến sự liên tiếp mấy ngày nay hầu như mài hết sự kiên trì của hắn, mà hiện giờ hắn càng muốn tốc chiến tốc thắng.

Mãi đến khi không thể đi gần hơn được nữa, Thẩm Anh Trì dừng ngựa, đưa mắt nhìn kỹ đô thành Lê quốc, lắng lắng nở nụ cười.

Đội hắn đánh hạ thành trì này rồi, người kia, chính là của hắn.

....

Ho khan vài tiếng, Dạ Huyền đẩy chén thuốc ra, cắn chặt răng, đè nén từng trận đắng chát đang cuộn cuộn dâng lên từ trong họng. Dưới ánh nền bập bùng không ngừng lay động, khuôn mặt tuần mỹ lộ vẻ mệt mỏi, sợi tóc cũng có chút tán loạn, đôi lông mày vì lo lắng không yên mà nhíu lại.

Đại thần trong triều thỉnh cầu hòa ngày càng nhiều, người dân trong thành ai nấy đều hoảng sợ, Dạ Huyền cũng có chút nôn nóng, mở ra địa đồ, dùng bút son vẽ phác thảo trận địa của hai quân, lại lấy ra tấm giấy Tuyên Thành, mi tâm cau lại, bắt đầu nghiên cứu cách bày binh bố trận của Thảm Anh Trì.

Nguyệt thượng trung thiên (trăng treo giữa trời), binh sĩ ngày đêm khổ chiến rất nhanh chìm vào mộng đẹp, ngoại trừ một vài người đang tuần tra canh gác, toàn bộ doanh trại đều tĩnh lặng.

Tiếng vó ngựa giầy xéo trên tuyết từ xa vọng lại, càng ngày càng gần, Dạ Huyền buông bút, đứng dậy.

Ai lại làm càn như vậy, dám ở trong binh doanh giục ngựa?

Chưa kịp ngẫm nghĩ, người nọ đã mang theo một thân hàn khí chạy ào vào soái doanh, nhào vào lòng Dạ Huyền, kêu to: “Dạ Huyền ca ca, người bị thương?!”

Dạ Huyền bị hấn đụng phải liên lão đảo, huyết khí cuộn trào trong lồng ngực. Y dựa vào bàn ổn định thân hình, đưa tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng, vừa sợ vừa giận, nói: “Sí Nguyệt, sao đệ lại tới đây?!”

Sí Nguyệt bị dọa đến co người lại, ủy khuất nói: “Đệ nghe tin cấp báo, lo lắng cho huynh...”

“Ồ nháo!” Dạ Huyền trách mắng, “Một mình đệ tới sao?”

Tiểu quỷ này luôn luôn bám theo y, ngày thường quần quít làm nũng với y đã đành, hiện giờ quân đội hai bên còn đang giằng co như nước với lửa, còn chạy tới loạn nháo cái gì?

Sí Nguyệt méo máo, đôi mắt to phủ một tầng hơi nước, nhỏ giọng nói: “Có Nhạc đại ca hộ tống đệ mà.”

Nhạc Thừa Lãm ở ngoài trường, quỳ một gối xuống, nói: “Là do thần thất trách, Thái tử điện hạ xin đừng trách tội Nhị hoàng tử tư huynh tâm thiết(8).”

“Thừa Lãm, người lại quá lời rồi.” Dạ Huyền thở dài, không cần nói cũng biết chắc chắn là do Sí Nguyệt dỏ trò, khóc nháo Nhạc Thừa Lãm tới thiên hôn địa ám, mới làm hấn phải mang theo bộ dạng phiền lòng đến đây. Y xoa đầu Sí Nguyệt, nói: “Sí Nguyệt, đệ tuổi còn nhỏ, không nếm được khổ ải trong quân đội, giờ đây cường địch kề cận, ta không thể phân tâm chiếu cố đệ. Lát nữa ta sẽ phái người hộ tống đệ về, sau đó không được lên trốn tới đây nữa.”

“Àn.” Sí Nguyệt uống một ngụm trà, ngoan ngoãn gật đầu, lại lo lắng mà vươn bàn tay nhỏ bé của mình xoa bóp cho Dạ Huyền, hỏi: “Dạ Huyền ca ca, huynh bị thương có nặng không?”

“Không có việc gì.” Dạ Huyền nở nụ cười nhìn hấn, trong mắt lộ vẻ sủng nịch. Sí Nguyệt như được cổ vũ, quần quít lấy y huyền thuyên về chuyện trong thành, mề nheo hết nửa canh giờ, liền bị Dạ Huyền vừa ôn nhu vừa cương quyết lôi lên lưng ngựa, bắt hấn trở về hổ yển đô thành.

Sí Nguyệt muốn đi cùng y một đoạn đường, mãi đến khi đô thành dần hiện ra trước mắt, Sí Nguyệt mới lưu luyến từ trong áo khoác của y chui ra, chuyển qua ngựa của tên giáo úy đi cùng, giục ngựa trở về.

Ai ngờ, lần từ biệt này, khi tương phùng lại trở thành người dưng.

Nước sông len lõi trong lớp băng dày, lấp lánh dưới ánh trăng. Dạ Huyền dẫn ngựa đứng cạnh bờ sông, đôi mắt đen láy băng hàn thấu xương, lạnh lùng nhìn chằm chằm người đang đứng bên kia bờ.

Thảm Anh Trì!

Mà đối phương tất nhiên cũng phát hiện ra y. Hai người đứng cách nhau một con sông, sau một lát, không hẹn mà gặp, cùng quay đầu ngựa, hướng doanh trại của mình mà lao đi.

Không có cung tiễn trong tay, giằng co cũng vô ích.

Tiếng nước chảy nhạt dần, ánh trăng ảm đạm đau thương, mây đen kết lại, hoa tuyết lại nhẹ nhàng rơi xuống.

-oOo-

(1) Tàn chi đoạn điệp: nhánh cây héo úa cùng với lá bị đứt đoạn.

- (2) Bối tỉnh ly hương: ly biệt quê hương, ý chỉ người xa xứ.
- (3) Ải thấp: ải là thấp lùn, thấp là giường nhỏ :D
- (4) Tuyết linh quan: Tuyết linh là đường núi tuyết á, quan là cửa ải
- (5) Phiêu bình: phiêu là lung lay, lay động theo gió; bình là bèo đó ^^.
- (6) Hồ yển: Hồ là con hồ, yển là đập nước.
- (7) Y quan chủng: mộ chôn quần áo và di vật.
- (8) Tư huynh tâm thiết: lo lắng suy nghĩ cho huynh (anh trai) mà sốt ruột.

8. Chương 8: Hồi Mộng [hạ]

Mười ngày sau đó, lưỡng quân cùng nhau đánh một trận sinh tử. Hoàng Thái tử Lê quốc binh bại bị bắt, bêu đầu thị chúng. Trấn bắc tướng quân thể mạnh như vũ bão, đánh thẳng hồ yển, chỉ trong ba ngày đô thành liền rơi vào tay giặc.

Thẩm Anh Trì chém một tên tù binh có diện mạo hao hao Dạ Huyền, vàng thau lẫn lộn, sau đó nhân lúc thần không biết quỷ không hay mà đem Dạ Huyền hồi kinh.

Vốn tưởng rằng y sẽ không sống nổi qua mùa đông năm ấy, nội thương chưa lành lại bị trúng tên, vết đao trên người cũng không ít, mỗi một chỗ đều là vết thương trí mạng. Hôn mê hơn một tháng, khi tỉnh lại, đôi mắt đen láy như trời đêm chỉ còn là một mảnh hư không.

Lão thái y chẩn bệnh nói rằng vài đợt sốt cao đã hủy đi ký ức của y. Dạ Huyền từ trong cơn hôn mê kinh hoàng tỉnh lại, đã hoàn toàn quên mất những chuyện trước kia.

Đã quên quốc gia của y, đã quên người thân của y, và cũng đã quên... địch nhân của y.

Ký ức trống rỗng làm y lo sợ không yên. Thẩm Anh Trì bèn lợi dụng thời cơ đó, đề tiện mà nói trước mặt Thái tử Lê quốc rằng: “Ta là nam nhân của ngươi.”

Đúng vậy, người thuộc về ta, tựa như một con chim non bị gãy cánh, chỉ có thể thuộc về ta.

...

Cơn đau xót như hỏa thiêu truyền đến từ phía sau óc, cả người choáng váng nặng nề, tiếng khóc cứ mãi văng vẳng bên tai làm đầu óc y càng thêm nhức nhối. Dạ Huyền cố mở mí mắt đã mỗi một lần, ánh mắt rời rạc dần thấy rõ người đang ngồi bên giường mình, y khàn giọng mở miệng: “Bảo Châu, đừng khóc...”

Bảo Châu vừa mừng vừa sợ, lau khô dòng lệ trên mặt, vỗ vỗ ngực nói: “Công tử, người tỉnh?! Hừ chết nô tỳ rồi!”

Nàng cẩn thận đỡ Dạ Huyền ngồi ở đầu giường, thấy ánh mắt y dần dần trấn tĩnh, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Công tử... còn nhớ chuyện gì đã xảy ra không?”

Dạ Huyền đỡ lấy cái trán, mắt nhìn về phía nam nhân vừa bước vào, hỏi: “Thụ Tuyết... có bị thương không?”

“Có người che chở, nàng tất nhiên không có việc gì.” Thẩm Anh Trì trên tay bưng một chén dược, lời nói có chút ghen tuông: “Người tỉnh đúng lúc lắm, uống thuốc đi.”

Hắn vất vả ba ngày ba đêm chiếu cố y, lại không ngờ y vừa mở mắt đã nhắc tới nữ nhân kia.

Dược hương nồng đậm tràn ngập khắp phòng, Thẩm Anh Trì phát tay ra hiệu cho Bảo Châu lui ra, múc một muống dược thổi cho bớt nóng, đưa tới bên môi Dạ Huyền, ánh mắt dò xét nhìn y, hỏi: “Người cũng có chút võ công kia mà, làm sao lại ngã thành thế này?”

Dạ Huyền tất nhiên sẽ không nói mình bị hạ độc, y nuốt xuống một ngụm dược, nói: “Mã hữu thất đề(1), cao thủ cũng có lúc bị sẩy chân, huống chi công phu của ta cũng chỉ là hạng tầm thường.”

“Thật vậy sao?” Thẩm Anh Trì buông chén thuốc, hai mắt híp lại, gương mặt sa sầm, nắm lấy tay y, hỏi: “Vết dao trên tay người là như thế nào? Còn có ngực...”

Ngón tay thon dài hữu lực đẩy vạt áo y ra, phủ lên vết thương đã được băng bó trước ngực. Thanh âm Thẩm Anh Trì nhẹ nhàng như đang dụ dỗ, khí tức ấm áp khê phốt bên tai y: “Dạ Huyền, nói cho ta là ai làm...”

Dạ Huyền thở dài, đè lại tay hắn, nói: “Đừng trách nàng, là ta cảm lòng không được, nhất thời vô lễ...”

Thẩm Anh Trì hận không thể cắn y một cái, trừng mắt nhìn y, hỏi: “Ý người là, người phi lễ Thụy Tuyết nên mới bị nàng đâm một nhát sao?”

Khóe môi Dạ Huyền giương lên, đạm nhiên nói: “Mỹ nhân đẹp như vậy, ta thấy còn muốn thương yêu nên nhất thời bị sắc đẹp làm mê muội mà thôi.”

Thẩm Anh Trì cắn một cái trên vai y, nói: “Nói dối! Tới bây giờ mà người còn che chở nàng sao?”

Ngón tay khê vuốt qua gương mặt cương ngạnh của Dạ Huyền, Thẩm Anh Trì cúi đầu, đem người dưới thân ôm vào lòng, nói: “Dạ Huyền, người có biết lời người nói vừa rồi làm ta rất tức giận không?”

“Thì sao?” Dạ Huyền rũ mắt xuống, trên mặt nở một nụ cười an nhàn bình thản, nói: “Cùng một nữ tử tranh giành tình nhân, chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?”

Thẩm Anh Trì phì cười: “Người muốn ta giả rộng lượng cho ai xem?”

Hắn cởi giày trèo lên giường, một tay theo thói quen xấu mà xoa xoa thắt lưng mềm dẻo của Dạ Huyền, nói: “Mặc kệ là thật hay là giả, người vì nữ nhân kia mà thụ thương là sự thật, người nghĩ ta có thể bỏ qua sao?”

Dạ Huyền nhú mày, đôi mắt bình tĩnh thâm u: “Ta không cần người vì ta mà ra tay.”

“Luyến tiếc?” Thẩm Anh Trì nâng cằm y lên, đôi môi gần như chạm vào nhau, thấp giọng nói: “Người lẽ nào đã quên? Tâm can của ta... ta là nam nhân của người.”

Dạ Huyền cúi mặt xuống, ho nhẹ vài tiếng, tựa như đang cố gắng nhẫn nại cái gì đó, đột nhiên đẩy Thẩm Anh Trì sang một bên, phun ra một ngụm máu tươi. Y đưa tay che miệng lại, dòng máu đỏ thẫm lẳng lẳng chảy xuống.

“Dạ Huyền!” Thẩm Anh Trì hoảng sợ hô to, một mặt phái quân gia đi thỉnh ngự y, mặt khác lại kêu Bảo Châu mang một lọ định thần đan tới, hắn ôm lấy vai Dạ Huyền, đưa tay áp lên lưng y, vì y vận công thông khí, giọng nói run rẩy: “Dạ Huyền! Có khó chịu ở đâu, nói cho ta biết!”

Đại tướng quân anh tuấn uy vũ hiếm khi lộ ra biểu tình kinh hoảng cùng sợ hãi như thế này, tựa như một hài đồng bị lạc đường trong bóng tối. Dạ Huyền lắc đầu, miễn cưỡng nuốt xuống một viên định thần đan, tim vừa rồi bỗng nhiên đập nhanh một trận, ngực còn đang hừng hực như hỏa thiêu, nóng nực buồn khổ, y thở gấp vài tiếng, mi tâm cau lại, nhắm mắt không nói được lời nào.

“Dạ Huyền, Dạ Huyền.” Từng nụ hôn nhỏ vun khê rơi trên trán y, thanh âm Thẩm Anh Trì mềm mại vang lên bên tai, tựa như đang nài nỉ: “Người nghìn vạn lần đừng có việc gì...”

Thái y bắt mạch xong, vuốt râu kê đơn thuốc, nói: “Vị công tử này nội hữu hư hỏa, tích tụ vu tâm(*), dưới áp lực cực độ lại bừa bừa phần nộ làm tâm mạch bị thương, thổ huyết không ngừng, cần phải cẩn thận điều dưỡng. Ngoại trừ uống thuốc đúng hạn, cũng không được để y nổi giận, bằng không bệnh tình còn nặng thêm.”

(*) có nhiệt trong người, tích tụ vào tim.

Thẩm Anh Trì sớm đã đem Thụy Tuyết bỏ ra sau đầu, sau khi thái y đi rồi, hắn một tác cũng không rời Dạ Huyền, giúp y uống thuốc, lại cẩn cẩn dục dục thay chăn đệm và quần áo đã bị nhiễm đầy huyết của y. Xong xuôi mọi thứ, hắn cởi y bào, đem Dạ Huyền ôm vào ngực rồi lấy chăn gấm choàng cho cả hai, giống như mọi ngày, thân thiết khê hôn lên trán y, ôn nhu nói: “Ngủ đi, sau này, ta sẽ không cho bất kỳ ai đã thương người nữa.”

Lông mi Dạ Huyền khẽ run rẩy, thân thể dần thả lỏng mà tựa vào lòng hắn, ngay lúc Thẩm Anh Trì tưởng rằng y đã ngủ rồi, lại nghe thấy một tiếng thở dài.

...

Mấy ngày gió êm sóng lặng cũng trôi qua, vết thương sau đầu Dạ Huyền đã kết vảy, khí sắc có chuyển biến tốt hơn đôi chút, chỉ là nụ cười ôn nhu đã không còn nữa, càng ngày càng trầm mặc ít lời, thậm chí Bảo Châu luôn hầu hạ bên cạnh y cũng không dám ở trước mặt chủ tử đùa giỡn, dù sao thái độ y đã dần không được làm y nổi giận, thế nên cả phủ tướng quân trở nên trầm tĩnh không ít, ngay cả thanh âm của trấn bắc tướng quân cũng phải thấp đi ba phần.

Thẩm Anh Trì không tìm Thụy Tuyết gây phiền phức nữa, hắn xin Hoàng đế cho hắn sớm ly khai kinh thành để đi nhậm chức, mà Chu Cẩm Hằng cũng đã ân chuẩn. Hiện giờ hắn đang cùng quản gia vội vàng xử lý sản nghiệp ở kinh thành, nhanh chóng chuẩn bị tốt hành trang, đem Dạ Huyền rời đi.

Dạ Huyền lại không hề quan tâm, vẫn thản nhiên như cũ, đối với chuyện trong phủ đều thờ ơ, luôn ngồi bên bàn cờ cả ngày, tâm tình hoàng toàn chìm đắm trong đó, bát phong xuy bất động (2).

Buổi chiều, dương quang mang đến vài tia nắng ấm áp nhưng vẫn không kém phần hiu quạnh, Bảo Châu mang áo khoác đến cho y, nhìn bát súp đã lạnh tanh trên bàn, chưa hề động qua, vành mắt nàng đỏ lên, đỡ lấy tay Dạ Huyền, nói: “Công tử sao lại không quan tâm đến thân thể như thế? Lần này đi Y châu xa xôi, núi cao trắc trở, thừa dịp mình còn ở kinh thành vài ngày...”

“Bảo Châu, ta không có yếu ớt đến vậy.” Dạ Huyền cắt lời nàng, nhón lấy một quân cờ màu đen, trầm ngâm suy nghĩ, hạ xuống, không thèm liếc nhìn nàng một cái, dường như đã triệt để vứt bỏ nàng ở ngoài, chẳng hề để ý tới.

Bảo Châu vô cùng hụt hẫng, buồn bã lui ra, để lại trong phòng sự tĩnh mịch.

Không lâu sau, một mùi hương nhàn nhạt truyền đến, đánh thức suy nghĩ của y. Dạ Huyền vuốt ve một quân cờ, nói: “Thụy Tuyết, vào đi.”

Người ngoài cửa do dự trong chốc lát, đẩy cửa đi vào, dung mạo xinh đẹp mang theo vài phần quật cường, cao giọng hỏi: “Người vì sao lại cứu ta?”

Dạ Huyền cười nhạt, nói: “Ai mà chẳng có tâm thương hương tiếc ngọc, huống chi người lại chính là vị hôn thê “của ta””.

Thụy Tuyết phỉ nhổ một cái: “Vô liêm sỉ! Ta chỉ hận lúc đó lại nương tay, không thể moi tìm người ra nhìn cho biết mặt!”

“Nga?” Dạ Huyền thản nhiên hạ xuống một quân cờ, ánh mắt từ đầu tới cuối chỉ tập trung vào đấy, “Có thể tử như vậy, không phải là một chuyện may mắn.”

Thụy Tuyết cắn cắn môi, trả lời như đinh đóng cột: “Có lang quân như vậy, không bằng chết cho xong!”

Dạ Huyền ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt đen láy nhìn không ra tâm tình, âm u như bầu trời đêm mù mịt. Thụy Tuyết nhìn gương mặt vừa quen thuộc lại xa lạ kia, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống, nức nở nói: “Ta thật hận người, vì sao người lại có thể quên chúng ta, vì sao phải cùng hắn một chỗ, vì sao...lại muốn làm nhục diện hạ của ta? Hắn là một người kiêu ngạo kiên cường, thà chết cũng không nhả nhục như vậy... tựa như một tên nam sủng thấp hèn...”

Nàng rơi lệ đầy mặt, từng câu từng chữ đau nhức tới tận tâm phách, tiếng khóc bị ai sâu khổ không kiềm nén được, xé ruột xé gan. Dạ Huyền chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, mặc cho mỹ nhân như hoa như ngọc trước mặt mình nước mắt giàn giụa, mãi đến khi mặt trời ngã về tây, y hạ xuống quân cờ cuối cùng, mở miệng nói: “Phá.”

Thụy Tuyết khóc ướt cả tay áo, mơ màng nhìn y, hỏi: “Cái gì phá?”

“Long hành trận của Trấn bắc tướng quân. Phá.” Dạ Huyền đứng dậy, nở một nụ cười nhàn nhạt với nàng. Đứng lặng hồi lâu dưới ánh chiều tà, kim quang chói lóa ánh vào đôi mắt trầm tĩnh của y, mà trong đó,

có cả phần lãnh tinh, cơ trí, kiên định, cao quý, cùng với thần sắc uy nghiêm đã từng làm nòng tâm động không thôi.

Đầu gối Thụy Tuyết trong phút chốc đều mềm nhũn, không tự chủ được mà cung kính quỳ xuống.

...

So với sự ngưng trọng nặng nề của phủ tướng quân, tâm tình của Chu Cẩm Hằng lại tốt hơn rất nhiều, tuy rằng trên cổ tay còn lưu lại vài vết cào nhỏ, gây nên không ít sự chú ý của mọi người.

Trong lúc hấn dùng mọi thủ đoạn vừa đấm vừa xoa, Sí Nguyệt đã dần dần trở nên nhu thuận. Đêm qua đáng lẽ là sẽ tường an vô sự, nhưng hấn lại không thể kiềm chế, hôn môi xong nhin không được mà cởi bỏ y phục của tiểu quý kia, kết quả lại làm cho y bùng nổ bản chất của một con dã miêu, ngay lập tức cấp cho ngôi cửu ngũ chí tôn này thêm vài dấu móng tay.

Buồn bực thì buồn bực, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Sí Nguyệt cùng với hạ thể bị khiêu khích, dục vọng nhin không được mà ngẩng đầu của y làm Chu Cẩm Hằng long tâm đại duyệt, xem ra công sức dụ dỗ y mấy ngày nay cũng không đổ sông đổ biển. Vì vậy hấn xấu xa dùng tay làm cho tiểu tử chưa rành sự đời kia phóng ra một ít dục vọng, mà phản ứng non nớt cùng với khuôn mặt ý loạn tình mê của đối phương khiến cho Chu Cẩm Hằng sốt ruột không thôi, càng quyết tâm phải đem người kia ăn kiên mạt tịnh từ đầu tới chân.

Nhưng chỉ có trời mới biết hấn lần này đã tính sai rồi. Quả thật là dục hỏa càng nén càng vượng, mấy ngày qua tuy chỉ ngủ cùng giường, nhưng mới ôm ôm ấp ấp vài cái mà hấn đã muốn đem người áp đảo bá vương ngành thượng cung(3), lại không có hứng thú kiểm tần phi trong hậu cung giải nhiệt. Trong cung đã sớm truyền tai nhau chuyện Hoàng đế bệ hạ sủng nịch một gã tuyệt sắc thiếu niên, nếu mọi người biết hấn đến giờ vẫn chưa làm được gì thì mặt mũi quân vương còn để đâu được?

Chu Cẩm Hằng cũng tự trách mình vì sao không đủ kiên trì, hai mươi mấy năm qua chưa có người nào dám ngỗ nghịch hấn, phản ứng của Sí Nguyệt tuy rằng làm hấn cảm thấy mới lạ, nhưng mà không chỉ có mới lạ, còn có một loại cảm xúc nhu hòa không nói nên lời, như là thương tiếc, như là sủng nịch, tất nhiên cũng có một chút không đành lòng cưỡng ép y, muốn tham luyện ôm giữ y, đùa với y, kết quả lại khiến bản thân mình tiến thoái lưỡng nan, ăn uống không trôi, đành phải sử dụng một chút mưu ma chước quỷ mà đi đường tắt. Chu Cẩm Hằng phê xong một quyển tấu chương, nhin không được mà lấy một bình sứ nhỏ ở trong lòng ra thưởng thức, khoe miệng nở một nụ cười đầy tà khí.

Tuy rằng thủ đoạn có chút đê tiện, bất quá hấn sẽ không ngốc đến nỗi làm tiểu quý kia cảm thấy mình bị bỏ thuốc.

Vừa nghĩ tới người nọ sẽ chìm đắm trong yêu thương của mình, khuôn mặt tinh xảo không tỳ vết kia lộ ra bao nhiêu loại xuân phong tình sắc, Chu Cẩm Hằng không khỏi vui mừng trong lòng, nóng ruột mà trông ngóng một đêm xuân.

Đáng chết, ngày hôm nay sao lại nhiều tấu chương như vậy!

Thật vất vả mới xử lý xong chính vụ, lại phải bồi thái hậu dùng bữa tối, nghe nàng liên miên căn nhắc niệm nửa ngày, cái lỗ tai đều muốn chảy nhớt, mãi đến khi trăng đã lên cao, Chu Cẩm Hằng mới thoát thân, kích động bước về phía tẩm cung.

Nhưng ngoài dự liệu của hấn, Sí Nguyệt không có ở đây.

Trong lúc cung nữ thái giám vội vàng tìm người, phủ tướng quân cũng là cảnh gà bay chó sủa. Sau khi Thẩm Anh Trì hồi phủ lúc chạng vạng, phát hiện Dạ Huyền vốn phải nằm nghỉ ngơi trong phòng nay lại không thấy bóng dáng đâu, nghĩ rằng y đang tản bộ trong hậu hoa viên, kết quả kiểm khắp cả phủ tướng quân cũng không có lấy một sợi tóc của y. Sắc mặt Thẩm Anh Trì thập phần dọa người, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, xoẹt qua bọn hạ nhân, đá văng cửa phòng của Thụy Tuyết.

Quả nhiên, không có ai.

Trấn bắc tướng quân phần nộ, hỏa tốc vào cung báo cáo thánh thượng, Chu Cẩm Hằng nghe hấn nói rõ ngọn nguồn xong, vẻ mặt cũng là biểu tình như đập phải cút quạ đen, cấp Thẩm Anh Trì mang tám trăm

cắm quân, lục soát khắp nơi, đem mấy kẻ bỏ trốn kia bắt trở về!

Phiền phức chính là thân phận Dạ Huyền và Sí Nguyệt không giống người thường, không thể quang minh chính đại truy nã, mà hai người họ cũng rất ít xuất đầu lộ diện, nhất thời không thể họa ra chân dung.

Hướng hồ bọn họ sớm đã có mưu tính, dọc theo đường đi không biết có bao nhiêu người tiếp ứng, tựa như những hạt cát mỏng manh nhập vào giữa biển khơi, không có lấy một chút dấu vết.

Không chỉ có Chu Cẩm Hằng và Thẩm Anh Trì nổi trận lôi đình, mà ngay cả Tam vương gia Chu Cẩm Văn từ trước tới nay không tranh giành với ai cũng tức giận tới đầu nổi đầy gân xanh, xung phong đảm nhận việc dẫn một đội binh mã theo cửa thành phía Bắc lùng bắt.

...

Cuối thu, gió đêm âm lãnh ào ạt phát qua mặt, làm lạnh đi một phần phần nộ đang sôi trào trong lòng hắc. Thẩm Anh Trì hung hăng giục ngựa, bỏ xa đội quân còn đang ở phía sau, lao như tên bắn về phía quan đạo ở vùng ngoại ô.

Hướng này là hướng nhanh nhất có thể trực tiếp về Lê quốc, bọn họ nhất định sẽ đi đường này. Thẩm Anh Trì dưới cơn phần nộ, quyết định buông tay đánh cuộc một phen.

Bị người yêu không hề nói tiếng nào đã phản bội, cái loại kinh ngạc cùng đau lòng này đã hóa thành lửa giận, đem hắc thiêu sạch, bản tính khát máu vốn có lại trỗi dậy, ngay cả hai mắt đều đỏ cả lên.

Không ai, không ai có thể mang đi thứ đã thuộc về hắc! Hắc muốn giết tất cả những người đã cướp đi Dạ Huyền, sau đó đem tình nhân đào tẩu của hắc trở về, khóa lại bên người, hung hãn yêu thương một phen, cho đến khi tất cả những ý niệm còn đang quanh quẩn trong đầu y đều tan vỡ mà chấp nhận cùng hắc quần quít đến già đến chết!

Sau khi vào sơn đạo, con đường bằng phẳng dần trở nên gồ ghề chật hẹp, Thẩm Anh Trì xuống ngựa, nương theo ánh trăng mà quan sát dấu móng ngựa in trên mặt đất, lại phi thân lên ngựa, vung roi đuổi theo.

Xa xa phía sau truyền đến tiếng ngựa hí, tựa như Diêm La đòi mạng, khiến thần chí người ta phải rung động. Dạ Huyền giục đầu ngựa quay lại, nói: “Hắc đuổi tới! Thừa Lãm, hộ tống bọn họ đi trước, ta sẽ theo sau.”

“Điện hạ!” Nhạc Thừa Lãm nhìn thần sắc trên gương mặt y, trong lòng biết rõ Thái tử của bọn họ một khi đã quyết, sẽ không ai có thể khuyên được. Nghe thanh âm dường như chỉ có một người một ngựa, là người trước kia cùng y gối đầu, ngày gặp lại nhất định sẽ khó xử, điện hạ yêu cầu bọn họ tránh đi cũng là nỗi khổ bất đắc dĩ, nghĩ tới điều này, Nhạc Thừa Lãm cắn răng, chấp tay với Dạ Huyền, mang theo Sí Nguyệt và Thụy Tuyết phi ngựa đi xa.

Khi Thẩm Anh Trì đuổi tới, đôi mắt đen láy của Dạ Huyền hiện lên thần sắc nan kham, y giục ngựa đi về phía người kia, rút ra thanh lợi kiếm đeo bên hông, trầm giọng nói: “Thẩm tướng quân, dừng lại thôi.”

Lợi kiếm là thanh kiếm sắc bén ấy ^^

“Dạ Huyền!” Thẩm Anh Trì bắt lấy tay y, lại bị Dạ Huyền né được, một kiếm đâm trúng ngựa của hắc, con ngựa kêu lên một tiếng, ngã quỵ xuống, Thẩm Anh Trì không kịp đề phòng, từ trên lưng ngựa ngã nhào xuống đất. Hắc kinh động nhảy lên, đối diện là kiếm phong còn đang nhỏ máu, chĩa thẳng vào cổ họng hắc. Người cầm kiếm đưa lưng về phía ánh trăng, thanh âm băng lãnh vang lên: “Thẩm tướng quân, ngày khác gặp lại trên chiến trường, ta sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Cho dù không thấy rõ thần tình, nhưng hắc vẫn có thể tinh tường cảm nhận được cái loại sát khí xuyên thấu từng thớ thịt này. Thẩm Anh Trì mặt không đổi sắc, ngược lại, hắc bắt đầu kích động, tham lam nhìn vào gương mặt của đối phương.

Gió núi phát qua, thổi tung ngoại bào của Dạ Huyền, mảnh hồ được thêu ở bên trong như muốn xé tung mảnh vải mà bổ nhào về phía người hắc. Lê quốc Thái tử đứng dưới ánh trăng, lãnh liệt như lưỡi dao, cao quý uy nghiêm, so với tình nhân ngoan ngoãn phục tùng trước kia cách xa một trời một vực, vậy mà lại làm cho toàn thân hắc đều nóng lên!

Đây mới chính là Dạ Huyền hoàn chỉnh, nam nhân kiêu ngạo cường hãn như vậy, càng thêm kích thích tinh thần chinh phục của mình, tựa như chìm vào cơn suối ái dục cuồng nhiệt, không thể tự thoát ra được!

“Dạ Huyền,” đứng trước thanh lợi kiếm bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng của mình, hắn nói rõ từng câu từng chữ: “Cho dù đến cùng tận nhất sinh(4), ta cũng muốn có được ngươi lần nữa!”

Dạ Huyền cười lạnh một tiếng, bàn tay cầm kiếm vẫn kiên cường vững chắc, nói: “Hôm nay ta không giết ngươi nhưng về sau chắc chắn sẽ không nương tay.”

Dứt lời, y thu kiếm vào vỏ, quay đầu ngựa lại, dứt khoát rời đi.

-oOo-

(1) Mã hữu thất đề: ngựa còn có lúc mất móng.

(2) Bát phong xuy bất động: tám gió thổi không động. Tám gió ở đây gồm 4 thuận và 4 nghịch. Các bạn google để biết thêm nhé ^^ . Ý ở đây là dù chuyện gì xảy ra cũng không bất động, không quan tâm.

(3) Bá vương ngạnh thượng cung: rape đó :))

(4) Cùng tận nhất sinh: đến tận cùng của cuộc đời.

9. Chương 9: Liên Thành [thượng]

Người dân Lê quốc vốn tưởng rằng Thái tử của bọn họ đã sớm hóa thành nắm đất vàng nhưng nay lại bình an trở về, trên dưới Lê quốc ai nấy đều vui mừng, lão Hoàng đế ngày đêm nằm trên giường bệnh lại càng mừng rỡ, bệnh tình đã thuyên giảm đi không ít.

“Hoàng nhi của ta...” Vừa hồi cung, Hoàng hậu đã vội vã ra nghênh đón, ôm Dạ Huyền khóc không thành tiếng, ngay cả Hoàng đế bệ hạ luôn trang trọng uy nghiêm cũng không kiềm được mà nước mắt ngấn dài, hai bên vẫn vô bá quan đều lộ vẻ xúc động, quanh quẩn trong đại điện đều là thanh âm nức nở, Sứ Nguyệt ở phía sau đã sớm khóc òa lên.

“Phụ hoàng, mẫu hậu.” Dạ Huyền quỳ xuống trước mặt song thân, “Nhi thần bất hiếu, hữu phụ gia quốc (1), thỉnh phụ hoàng thứ lỗi. Nhi thần ở đây bạo gan xin đi đánh giặc một lần nữa, đoạt lại non sông Lê quốc để bồi tội.”

Lời nói kiên định làm cả điện đều kinh ngạc, thanh âm trệu khí vang lên không dứt. Dạ Huyền ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn về phía song thân đầu đã bạc trắng, khuôn mặt phong trần mệt mỏi không giấu được vẻ kiên nghị dứt khoát. Hoàng đế khiếp sợ, nói: “Hoàng nhi, ngươi đã một lần suýt chết, trăm sẽ không cho ngươi đi chịu chết lần nữa.”

“Phụ hoàng.” Dạ Huyền nở một nụ cười trấn an, nói: “Nếu tính mạng của nhi thần có thể đổi lấy một lần tề tụ của quốc gia, sơn hà quy tịnh, nhi thần muốn lần liều chết cũng sẽ không chối từ!”

...

Xa cách ba năm, vào một ngày tuyết đầu mùa bắt đầu lất phất rơi, hoàng Thái tử Lê quốc lần thứ hai nắm giữ ấn soái, xuất binh thu hồi quốc thổ đã bị đánh chiếm.

Xa cách ba năm, bọn họ lại một lần nữa gặp nhau trên chiến trường.

Những chuyện tình nồng mật ý đã không còn sót lại chút gì, chỉ biết chém giết đến người chết ta sống. Thời gian ba năm gần bó bầu bạn kia tựa như một hồi mộng đẹp, tỉnh lại rồi chỉ còn lại oán hận mà thôi.

Nước sông một lần nữa nhiễm màu máu đỏ, hàn tuyết tung bay cũng không thể che khuất được khói lửa nơi chân trời cùng với những bộ xương khô vô định vô căn. (2)

Dưới sự dẫn dắt của Dạ Huyền trải qua hơn mười đợt chiến đấu, quân đội Lê quốc càng ngày càng mạnh, rốt cuộc cũng đánh tới dưới chân Tuyết Linh quan.

Ngày mai chính là trận quyết chiến, đối diện với ánh trăng treo cao nơi chân trời, Dạ Huyền vuốt ve mặt nạ dầu hổ trong tay, thật lâu không nói, trong mắt hiện lên một nỗi niềm thương cảm nhân nhật.

Trong khi đó, tình hình trong soái doanh của Trấn bắc quân lại không được sáng sủa cho lắm.

Thẩm Anh Trì trúng một mũi tên, thần sắc của mấy vị quân y đều ngưng trọng, lấy ra mũi tên cho hắn rồi bôi thuốc băng bó. Tam vương gia Chu Cẩm Văn ở trong trường đi tới đi lui, đợi quân y lui ra hết, y thông thả đi tới trước mặt Thẩm Anh Trì, nghiêm mặt nói: “Ngày mai, để ta thay người lĩnh binh đi.”

“Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, không có gì đáng ngại.” Thẩm Anh Trì bình tĩnh cười nói: “Người cũng thật là, không ở kinh thành ăn ở thanh nhàn, theo ta ra chiến trường làm cái gì?”

Khuôn mặt tuấn dật của Chu Cẩm Văn co lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bản vương muốn bắt sống Nhạc Thừa Lãm!”

Y muốn tự tay vặn đầu tên hỗn đản kia! Lúc ở kinh thành bày ra vẻ mặt giả dối ôn nhu kính cẩn nghe theo y, bị hắn lừa tới tâm hoa nộ phóng (3), đầu óc choáng váng, kết quả lại dẫn sói vào nhà, suýt nữa còn bị gán vào tội thông đồng với địch phản quốc. May mà hoàng huynh anh minh mới không đem một người đường đường là đại vương như y mà bỏ ngục.

Thẩm Anh Trì nhìn y oán khí ngập trời, hảo tâm nhắc nhở: “Hoàng đế bệ hạ sở dĩ không truy cứu là bởi vì thượng bất chính hạ tắc loạn (4). Chính người cùng với Nhị hoàng tử Lê quốc dây dưa không rõ, tự nhiên cũng sẽ lo lắng cho người khác.”

“Vậy còn người?” Chu Cẩm Văn liếc nhìn hắn, nói: “Ngày mai quyết chiến, tới lúc trọng yếu, người có cam tâm hạ thủ với y không?”

“Nếu không thì ta tới đây làm gì?” Thẩm Anh Trì trả lời qua loa cho có, Chu Cẩm Văn hừ lạnh một tiếng: “Đại tướng quân, không nên tỏ ra vẻ huyền bí làm gì, nghĩ xem làm thế nào có thể bắt sống bọn họ mới là chính!”

“Tuân mệnh.” Thẩm Anh Trì hành lễ một cái làm Tam vương gia không nói được lời nào nữa, than thở cả nửa ngày, cuối cùng cũng vung tay áo, quay về nghỉ ngơi.

Thẩm Anh Trì nhìn theo bóng dáng y, chỉ cười nhưng không nói.

...

...Tuyết lất phất bay, mang theo những mảnh băng nhỏ vun, chốc chốc lại xoẹt qua mặt. Cánh đồng mênh mông bát ngát không có lấy một bóng người, trong cơn gió lạnh tựa hồ còn mang theo vài tiếng thì thào nước nổ, nghe như tiếng ngâm khe ôn nhu của ái nhân. Thiên địa ngổn ngang thành một màu, hắn mãi bước đi trong tuyết, không rõ phương hướng, nhưng theo bản năng cứ đi về phía trước, chân càng ngày càng nặng nề, tựa như dưới lớp băng tuyết có vô số gút mắc đang quẩn lấy, làm tắc nghẽn cước bộ của hắn. Đưa tay đón lấy vài mảnh bông tuyết, vừa chạm vào đã tan ra, giọt nước theo kẽ tay mà chảy xuống, đến khi mở ra, cả bàn tay đã nhuộm một màu đỏ, mùi máu tươi xông vào mũi, hắn ngạc nhiên nhìn xung quanh, chỉ thấy đọng lại trên mặt đất phủ đầy tuyết là một mảnh đỏ thẫm, từng đốm từng đốm nhỏ, càng tới gần càng nhiều, mãi đến khi đôi mắt đã nhuộm hồng.

Trên mặt đất là mặt nạ đầu hổ của Thái tử Lê quốc, mặt trên còn vương lại vài giọt máu đã nguội lạnh. Hắn đưa tay nhặt lên chiếc mặt nạ ấy, vừa chạm tới nó, nơi trời đông tuyết phủ trong nháy mắt biến thành sân nhà trong kinh thành. Trước mặt là cảnh liễu nhẹ nhàng đung đưa, ánh trăng sáng tỏ liêu nhân cùng những cánh hoa quế nhỏ nhỏ lất phất rơi xuống, bay bổng trên mặt hồ. Cảm nhận được da thịt ấm áp của tình nhân đang kề bên, đôi mắt đen láy như bầu trời đêm kia chứa đựng biết bao thâm tình, cười khanh khách nhìn hắn.

Gắt gao đem người nọ kéo vào lòng, Trấn bắc tướng quân nở một nụ cười thỏa mãn. Vẫn còn đang trong cơn mộng mị tràn đầy nhu tình, ở ngoài trường, gió cuốn cuộn thổi tung lớp tuyết mỏng manh cùng với cát vàng trên mặt đất, chậm rãi bay xa.

Tiếng tiêu nghẹn ngào trong khoảng không, quan sơn nguyệt minh. (5)

...

Trận quyết chiến ngày tiếp theo phát sinh chuyện chưa từng xảy ra, quân đội Lê quốc đại phá Long hành trận, đánh bại Trấn bắc quân, bắt sống hàng vạn binh sĩ cùng với Trấn bắc tướng quân và Tam vương gia

Chu Cẩm Văn, áp tải về đô thành hỏ yển.

Thẩm Anh Trì mấy năm qua chưa bại dưới tay ai, lúc này lại thua không còn manh giáp, ngay cả hấn cũng không thể tin được, nhưng mà bản thân bị trọng thương, tính mệnh như chuông treo mảnh chỉ khiến Trần bắc tướng quân không có tâm tư nào mà suy nghĩ nữa. Lúc tỉnh dậy sau cơn hôn mê, đã mặt đối mặt với Tam vương gia đang bị nhốt trong địa lao rồi.

Một thân bị thương, còn có thể thấy rõ bạch cốt ở bên trong, nhiều năm vào sinh ra tử như vậy, bị thương còn nhiều hơn ăn cơm, Thẩm Anh Trì từ lâu đã tôi luyện bản thân, cho dù thái sơn có sụp đổ vẫn không tỏ ra yếu kém, hô to gọi nhỏ.

“Anh Trì! Người không nên lộn xộn, thật vất vả máu mới ngừng chảy!” Chu Cẩm Văn bám vào lao lan (6), ném một bình sứ nhỏ qua cho hấn, “Uống đi! Là định thần đan.”

Thẩm Anh Trì dựa vào tường ngồi xuống, phát hiện vết thương chỉ được xử lý đơn giản, đem cả người hấn quần thành ổ bánh chưng. Hấn kéo xuống bằng vải trước ngực, cười khổ một tiếng, lẩm bẩm nói: “Thật là ác độc, hạ thủ nặng như vậy.”

Tình hình của Chu Cẩm Văn khá tốt, chỉ bị thương ngoài da, tuy rằng chặt vật, nhưng nhìn thấy y còn có khí lực nói huyền thuyên, chỉ biết người này vẫn chưa ăn chút khổ cực nào.

Vậy mà... thất bại, cổ họng bỏng rát, hầu như không nói được lời nào, đôi mắt sắc bén như ưng phủ kín một tầng âm trầm u tối, không biết nên hỉ hay bi.

Ba ngày không gặp mà người đã khác xưa, Dạ Huyền ngày hôm nay từ lâu đã không còn là ái nhân ôn nhu ngoan ngoãn trong lòng hấn nữa, có thể nói rằng, đối đầu với Thẩm Anh Trì bây giờ là vị tướng lĩnh thiếu niên ngang sức ngang tài đã từng cùng hấn giằng co nơi chiến trận.

Tất cả dường như chỉ là một giấc mộng, tỉnh rồi lại càng thêm sâu muộn. Ở trong lòng y, có khi nào hấn đã sớm trở thành đối tượng mà y muốn xóa bỏ hay không? Tình cảm ba năm qua, đối với một Thái tử tâm cao khí ngạo mà nói, chẳng phải là điều hết sức sỉ nhục hay sao?

Chưa nói đến hôm nay thua trên tay y, chuyện sinh tử, hấn đã sớm không để ý nữa.

“Anh Trì?” Chu Cẩm Văn thấy hấn trầm lặng, lo lắng hỏi: “Người sẽ không giận điên lên chứ?” Phản ứng của người này quả thật làm y đoán không ra.

Thẩm Anh Trì xoa xoa thái dương, đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp khàn khàn vang vọng trong địa lao, lộ ra vẻ âm lãnh quỷ dị. Lòng tơ phía sau Chu Cẩm Văn đều muốn dựng đứng lên, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đại tướng quân đã từng khiến kẻ địch vừa thấy đã sợ mất mật này đây.

Tiếng cửa mở cắt đứt tiếng cười của hấn, từ xa vọng lại tiếng bước chân rồi dừng lại trước ngực của bọn họ.

“Nhạc.Thừa.Lắm!” Chu Cẩm Văn sắc mặt trắng xanh, nghiêng răng nghiêng lợi. Thừa tướng Lê quốc diện vô biểu tình nhìn y một cái, lại chuyển qua nhìn Thẩm Anh Trì, ngoài cười nhưng trong không cười, chấp tay nói: “Thẩm tướng quân, thất lễ rồi.”

“Đâu có.” Thẩm Anh Trì thờ ơ cười, hỏi: “Xin hỏi Nhạc thừa tướng làm sao xử lý ta?”

“Việc này phải để Thái tử diện hạ định đoạt.” Nhạc Thừa Lắm đưa mắt ra hiệu, tên cai ngục ở ngoài liền mang cho hai người bọn họ một hộp thức ăn, dọn xong liền lui ra ngoài. Nhạc Thừa Lắm nhìn thoáng qua Tam vương gia đang nghiêm mặt không phản ứng, nói: “Nếu tiếp đãi không chu đáo, mong hai vị thứ tội.”

Dứt lời, hấn xoay người rời đi. Thẩm Anh Trì liền gọi hấn lại: “Chờ một chút!”

“Còn có chuyện gì?”

Thẩm Anh Trì đưa cho hấn một chiếc bình sứ nhỏ, nói: “Đưa cho y dùng, mỗi ngày một viên.”

“Anh Trì!” Chu Cẩm Văn hung hăng đá một cước vào lao lan, gầm nhẹ: “Đầu óc người hỏng rồi sao?”

Thánh phẩm trị thương định thần đan nghìn vàng khó có được lại bị hấn đưa vào tay giặc!

Nhạc Thừa Lãm mở nắp bình, ngửi một cái, neho mắt nhìn đối phương, nói: “Thương thế của người nặng hơn so với y.”

“Cũng không chết được.” Thẩm Anh Trì miễn cưỡng cười, trên mặt lộ ra vẻ chẳng hề gì. Nhạc Thừa Lãm nhú mày, mỉa mai: “Làm sao ta biết được người có bỏ độc hại Thái tử hay không?”

Nhìn xem, đúng là chó cắn Lã Động Tân!(7) Chu Cẩm Văn cười lạnh một tiếng, định chen vào nói, nhưng Thẩm Anh Trì vẫn giữ bộ dáng điềm tĩnh, thản nhiên nói: “Yên tâm, nhất nhật phu thê bách nhật ân (8), ta là vì tình xưa, nhất quyết sẽ không hại y.”

Nhạc Thừa Lãm như bị tát một cái, vẻ mặt nan kham, ánh mắt phức tạp, liếc mắt nhìn Chu Cẩm Văn, phát tay áo bỏ đi.

...

Hoàng huynh đã ngây người cả đêm nhìn cái bình sứ kia rồi — Sỉ Nguyệt trộm ngắm y hơn mười lần, rốt cuộc nhìn không được, len lén nhón chân từ phía sau, đoạt lấy bình được. Dạ Huyền thỉnh linh bị cắt đứt tâm tư, cau mày nói: “Đừng làm rận!”

Trên tay bỗng dưng mất đi đồ vật, tâm dường như cũng rơi xuống vài phần.

“Dạ Huyền ca ca.” Sỉ Nguyệt ngồi xuống cạnh y, đem cái bình vẫn còn mang theo độ ấm của người giờ lên trước mắt, nói: “Huynh là do dự nên uống hay không uống, hay là do dự nên giết hay không giết?”

Dạ Huyền bị đoán trúng tâm sự, thở dài: “Về công về tư, cũng không nên lưu hân.”

Bệnh tình Quốc vương ngày càng nghiêm trọng, đến nỗi chỉ có thể nằm trên giường không dậy nổi, quốc sự toàn bộ giao cho Thái tử gánh vác. Đại thần trong triều đều dằng tấu, không ngại mà nói rằng Trần bắc tướng quân bách chiến bách thắng là cái gai trong thịt của Lê quốc, lần này bị thua, có nhiều người rất muốn trừ khử hân, thân là Thái tử Lê quốc, vốn phải sớm quyết định, nhưng lại mượn cớ thân thể không khỏe, dồn lại tấu chương, chần chờ chưa quyết.

Lý trí cứ mãi kêu gọi y rầm rĩ: giết người kia, tháng ngày người ở kinh thành kia hoang đàng bừa bãi cũng chưa có ai thấy qua, sẽ không còn lo sợ người ngoài biết được Thái tử điện hạ kiêu ngạo cao quý lại tùy ý một người nam nhân đặt ở dưới thân mặc sức cầu hoan, sẽ không còn phải tự trách một đoạn phong hoa tuyết nguyệt này đã làm lỡ việc nước nhà, cũng không còn mỗi lần nghĩ tới hân, ngực lại đau đớn như bị thiêu đốt, tựa như một chén nước sôi, kích động không thôi.

Đôi mắt trong suốt của Sỉ Nguyệt chăm chú nhìn y, đưa tay đặt lên lồng ngực y, thấp giọng nói: “Ngày đó ban đêm, huynh đã chính miệng nói cho đệ biết, huynh thương hân.”

Dạ Huyền không khỏi lộ vẻ xúc động, kéo tay hân xuống, tâm tư hỗn loạn. Trong lòng Sỉ Nguyệt đã có vài phần sáng tỏ, đưa tay ôm lấy cổ Dạ Huyền, khẽ khuôn mặt lên vai y, thấp giọng nói: “Dạ Huyền ca ca, huynh... kỳ thực vẫn còn thích hân, đúng không?”

Dạ Huyền dở khóc dở cười, xoa xoa đầu hân, nói: “Tiểu hài tử biết cái gì?”

“Đệ mười lăm rồi!” Sỉ Nguyệt ngẩng đầu, tức giận trừng mắt nhìn y, kêu lên: “Dạ Huyền ca ca, đệ biết huynh nhất định không nỡ giết hân, huynh đừng khó dễ chính mình nữa.”

“Làm sao không nỡ?” Khuôn mặt tuần mỹ của Dạ Huyền hiện lên một tầng băng sương, ngay cả thanh âm đều lạnh đến thấu nhân: “Hân hỷ quốc gia của ta, lại lừa ta ba năm, thậm chí ngay cả thân nhân của ta cũng hãm hại, người như vậy, vì sao ta có thể bỏ qua cho hân?”

“Đệ... đệ lại không biết nói thế nào...” Sỉ Nguyệt đem đầu cọ cọ vào hõm vai y, thanh âm mềm mại tinh tế: “Huynh có phải nghĩ rằng giết hân xong là có thể giải quyết mọi chuyện? Dạ Huyền ca ca, huynh có thể tàn nhẫn ra tay sao? Nếu hân chết, huynh có quên được hân không?”

Dạ Huyền yên lặng, trầm mặc trong chốc lát, cười nói: “Ngày trước không biết ai hận không thể đem hân thiên đao vạn quả? Sao bây giờ lại nhẹ dạ như vậy?”

“Đệ mới không thêm quan tâm hân sống hay chết!” Sỉ Nguyệt hừ lạnh một tiếng, làm nũng trên người Dạ Huyền, thấp giọng nói: “Đệ sợ huynh sẽ hối hận.”

Hối hận...sao? Dạ Huyền biết mình không phải là người dễ động tình, cả đời này duy nhất chỉ có một lần tâm động, đó chính là vào khoảng trống ba năm mê muội kia, đơn thuần yêu thương người nợ, si mê chờ mong hấn, toàn tâm toàn ý dung túng hấn.

Nếu thật có thể hoàn toàn quên mất thì tốt rồi, toàn bộ chỉ như một giấc mộng xuân, vô luận là ngủ đến cuồng loạn hay sau khi thanh tỉnh, tâm vẫn trong sáng trấn tĩnh như trước, bất nhiễm tạp trần.

Hồi tưởng lại ba năm ấy, chỉ có kinh ngạc cùng phẫn nộ vì bị lừa dối, nhưng lại không hề thấy nửa phần khuất nhục, nếu là tình nhân, Thẩm Anh Trì quả thực đối xử rất tốt với y, một mảnh chân thành, chỉ là, bọn họ cuối cùng vẫn phải đối địch với nhau, làm sao có thể dễ dàng hóa giải?

Thẩm Anh Trì ơi Thẩm Anh Trì, nếu ba năm trước đây người không làm cái chuyện treo đầu dê bán thịt chó, ta sợ là đã sớm về với Hoàng Tuyên bĩ ngạn (miền cực lạc), hóa thành tro bụi, người cũng sẽ không phải mang họa sát thân, mà ta cũng sẽ không phải tâm loạn như ma thể này.

“Dạ Huyền ca ca...” Sí Nguyệt lắc lắc cánh tay y, hỏi: “Huynh tại sao không nói gì? Đệ nói sai cái gì rồi sao?”

Dạ Huyền sững nịch xoa mặt hấn, nói: “Tiểu Sí Nguyệt của ta đã trưởng thành rồi. Đêm đã khuya, quay về ngủ đi, ngày mai lâm triều ta sẽ cùng triều thần bàn bạc sau.”

“Ta muốn ngủ ở đây.” Sí Nguyệt dường như rất sợ y cự tuyệt, nhanh chóng cởi giày leo lên giường, chui vào trong chăn, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vài phần đắc ý, hướng y cười hì hì. Một tia tình cảm ấm áp dần lan ra trong lòng Dạ Huyền, tắm rửa xong, hai huynh đệ cùng ôm nhau ngủ, thân thể ấm áp của Sí Nguyệt rụt vào lòng y, gập một cái liền ngủ, Dạ Huyền như có điều suy nghĩ nhìn khuôn mặt đang say ngủ của hấn, một đêm vô miên.

...

Ngày hôm sau lâm triều, không ai chú ý tới trong mắt của vị Thái tử trẻ tuổi mơ hồ nổi lên vài sợi tơ máu cùng với thần sắc uể oải, chúng đại thần trăm miệng một lời, nỗ lực khuyên giải Dạ Huyền đem Thẩm Anh Trì bêu đầu thị chúng, chấm dứt hậu hoạn.

Sắc mặt Dạ Huyền dần âm u, đôi mắt đen láy trầm tĩnh như nước, nhìn không ra một tí dao động.

Bọn họ chắc là cho rằng sự tình đã định? Bất quá chỉ thiếu một tiếng ra lệnh của y mà thôi. Dạ Huyền tức giận nắm chặt tay, tại sao không có ai hỏi một chút, ý của Thái tử ra sao?

Người ở bên dưới mỗi người một câu, những câu có lý, tựa như tầng tầng lớp lớp mây đen vây trong lòng y, chỉ thiếu chút nữa sẽ có sấm sét. Lúc này, thừa tướng Nhạc Thừa Lãm vốn trầm mặc bỗng nhiên chậm rãi ra khỏi hàng, nói: “Điện hạ, thần có ý kiến, đại vương Chu Cẩm Văn và Chu Cẩm Hằng là huynh đệ ruột thịt, cực kỳ thân thiết, nên vì hòa bình của hai nước mà lưu lại hấn. Về phần Thẩm Anh Trì, giết để định lòng quân là chuyện đương nhiên, nhưng điện hạ lại nhân từ, nổi lên lòng trắc ẩn cũng là lẽ thường, không bằng phế võ công của hấn, giữ làm nô bộc, cấp cho một vị đại thần nào đó để bảo toàn tính mạng của hấn, người nghĩ sao?”

Dạ Huyền lắng nghe hấn nói xong, khóe môi hiện lên một nụ cười ấm áp, nói: “Không.”

Y đứng dậy, chậm rãi bước xuống bậc thang được trải một lớp thảm thật dày có hình hổ văn, triều thần hai bên nhất thời xôn xao, nín thở ngưng mắt nhìn Dạ Huyền bước qua họ, đi tới cửa đại điện, Dạ Huyền xoay người lại, cất cao giọng nói: “Ta thà là giết hấn, cũng không muốn làm nhục hấn như vậy.”

“Điện hạ!” Nhạc Thừa Lãm thất thanh kêu lên, trong mắt tràn đầy sầu lo. Dạ Huyền phất tay áo bảo hấn chớ lên tiếng, đang muốn mở miệng, tổng quản thái giám hầu hạ lão hoàng đế đã lão đảo chạy tới, quỳ xuống, run giọng nói: “Điện... Điện hạ, Bệ hạ... người không xong...”

“Phụ hoàng?” Dạ Huyền hoảng hốt, vắn vớ cả triều nhất thời kinh sợ. Thái tử Lê quốc cau mày, bỏ lại một câu “Việc này tính sau!” liền vội vã chạy tới tầm cung của phụ hoàng.

-oOo-

(1) Hữu phụ gia quốc: có lỗi với nước nhà.

- (2) Vô định vô căn: không xác định được, không nguồn gốc.
- (3) Tâm hoa nộ phóng: mở cờ trong bụng, nở gan nở ruột
- (4) Thượng bất chính hạ tắc loạn: trên không ngay thẳng thì dưới sẽ loạn.
- (5) Quan sơn nguyệt minh: quan sơn là quan ải, nguyệt minh là trăng sáng :D Đại khái là trăng sáng chiếu nơi quan ải.
- (6) Lao lan: là cái rào gỗ phân cách nhà lao ấy ^^.
- (7) Sự tích chó cắn Lã Động Tân: các bạn google nhé, vì nó hơi dài :D tích này muốn ám chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đường lại mang vô cớ, làm ơn mà mắc oán.
- (8) Nhất nhật phu thê bách nhật ân: một ngày làm phu thê thì trăm ngày đều ân ái, ý chỉ là tình cảm phu thê sâu nặng.

10. Chương 10: Liên Thành [hạ]

Bệnh tình của lão Hoàng đế ngày càng trầm trọng, rốt cuộc cũng không sống qua mùa đông năm ấy. Dạ Huyền và Sí Nguyệt ngày đêm không ngủ mà ở bên giường hầu hạ người, thái y đã dụng hết y thuật của mình nhưng vẫn không thể chống lại ý trời, bốn ngày sau, Hoàng đế Lê quốc băng hà.

Sau Quốc tang là lễ đăng cơ của tân Đế. Các quốc gia khác phái sứ giả tới chúc mừng, Chu Cẩm Hằng cũng tặng một phần đại lễ, ý hòa đàm không nói cũng hiểu.

Mà chuyện của Thẩm Anh Trì dường như đã vô tình bị gác lại.

Tiếng hò reo vui mừng bên trong hoàng thành đều bị cửa lao ngăn cách, cả gian phòng lúc nào cũng trống trải tịch mịch, ngục tốt chỉ xuất hiện mỗi khi đưa cơm, ngay cả người đến thăm tù cũng không có. Hai nam nhân tuy cách một cái lao lan nhưng vẫn nhằm chán tới cực điểm, đành phải bày trò chơi ném đá với nhau.

Theo tin tức nghe được từ bọn cai ngục, đàm phán giữa hai nước đang tiến hành, mười bốn thành trì của Lê quốc trước kia đều được trả lại, Thiên triều cũng cam đoan rằng trong vòng triều đại này sẽ không khởi binh thêm lần nào nữa, điều kiện trao đổi là phải thả Đại vương Chu Cẩm Văn an toàn trở về, đó cũng là lý do vì sao Nhạc thừa tướng phân phó bọn cai ngục phải hết sức chiếu cố Tam vương gia. Bọn họ được đổi sang nhà giam khác, tuy rằng cũng là phạm nhân như nhau, nhưng bên này sạch sẽ ấm áp hơn nhiều so với nhà lao trước, đồ ăn thức uống cũng hoa mỹ không ít.

Chu Cẩm Văn vừa nghe mấy thứ này là do Nhạc Thừa Lãm sắp xếp, sắc mặt trắng xanh tái nhợt. Thẩm Anh Trì đồng cảm nhìn y một cái, đều là người không được như ý trong tình trường nên cũng thấy an ủi phần nào.

“Người nói, y sẽ xử trí người như thế nào?” Ước lượng vài cục đá, Chu Cẩm Văn nhắm vào cửa lao đối diện mà ném qua, thanh âm lạch cạch vang lên giòn giã. Thẩm Anh Trì hai tay để ở sau đầu, nằm ở trên giường, thờ ơ nói: “Bất quá thì chết thôi. Người cũng biết là y hận ta thấu xương.”

Chu Cẩm Văn sững sốt một chút, ném một viên đá vào vai hắn: “Uổng cho người lúc trước đối với y tốt như vậy.”

“Nhưng cũng không đền bù được tội lỗi mà ta đã gây ra.” Thẩm Anh Trì thần tình điềm tĩnh, ý vị thâm tường nhìn y cười nói: “Khí hậu ở đây hàn lãnh, trách không được người dân Lê quốc trời sinh tâm địa lãnh ngạnh.”

Chu Cẩm Văn cầm một vốc đá ném vào người hắn, Thẩm Anh Trì dễ dàng né được. Tam vương gia thấy vậy càng thêm bức tức, nhất lấy một cục gạch ở trong góc tường, nhất quyết thề rằng lần này phải ném bể đầu cái tên Thẩm Anh Trì đó.

Hung khí còn chưa kịp cầm lên, tiếng bước chân của tên cai ngục càng ngày càng gần. Hắn móc chìa khóa ra mở cửa lao của Thẩm Anh Trì, đẩy cánh cửa vững chắc sang một bên, cung kính đứng đó, không nói lời nào. Thẩm Anh Trì xoay người ngồi dậy, trêu tức nói: “Thế nào, không sợ ta vượt ngục bỏ trốn à?”

Lời còn chưa dứt, hần đã ngây ngẩn cả người, si ngốc nhìn người đang chậm rãi đi vào...

“Dạ Huyền...”

Y đã hao gầy đi rất nhiều, đôi mắt đen lầy tràn ngập vẻ mệt mỏi lo lắng, không còn thần thái rạng rỡ như ngày xưa nữa. Khuôn mặt tuấn mỹ tái nhợt tiêu tụy, đôi môi mỏng manh trắng bệch khê mím lại, bờ vai thon gầy còn đang cố gắng đứng thẳng, trên mặt dường như đã mang một lớp mặt nạ, trang trọng uy nghiêm, băng lãnh đậm mạc.

Thẩm Anh Trì cảm thấy yêu thương vô cùng, hận không thể lập tức kéo y vào lòng, vỗ về một phen. Vừa vươn tay ra lại nghe được âm thanh sợi xích va vào nhau, ý niệm trong đầu hần lập tức bị đánh gãy. Thẩm Anh Trì hậm hực rút tay lại, thân là tội nhân làm sao có thể tới gần vua của một nước, chỉ riêng ân oán gút mắc của hai người thôi cũng đủ để dựng nên một bức tường cao đến tận mây xanh ngăn cách bọn họ rồi.

Hai người cứ lặng im đứng đó, mắt to trừng mắt nhỏ, cái ngực lằng lể lui ra, Chu Cẩm Văn ở phòng đối diện cũng xoay người vào trong, kéo chắn bông trùm lên đầu, ý tỏ phi lễ vật thị.

Sự trầm mặc ám muội tràn ngập tứ phía, thậm chí có thể nghe rõ ràng tiếp hô hấp của đối phương, nhịp tim dần dần không khống chế được nữa, mãnh liệt phập phồng không ngừng, cách nhau ba thước nhưng lại là sự dày vò từng phen từng tác. Đứng bất động một lát, lý trí cũng đã kéo căng tới tận cùng, toàn bộ ưu thương trong mắt đối phương trong phút chốc đã hoàn toàn tan vỡ, Thẩm Anh Trì thở dài một tiếng, đưa tay lôi y vào lòng, gắt gao ôm lấy như muốn sáp nhập cả hai làm một, cúi đầu hung hăng hôn lên hai phiến môi mỏng manh mát lạnh kia.

Tuy tha thiết nhưng vẫn mang theo vài phần thô bạo, tùy ý tác nhu (đòi hỏi), nhưng trong lòng lại không nén được sự tuyệt vọng đang dần lớn lên. Đây là báu vật vô giá mà ông trời ban ân, hay vẫn là một đoạn hư hư ảo ảo, chỉ có thể xuất hiện khi ta nằm mộng?

Dạ Huyền nửa nghiêng mặt, mặc hần tùy tiện trên môi mình, hàng lông mi nhẹ nhàng run rẩy, do dự chốc lát, hai tay liền khê khằng khoác lên vai hần.

Nhắm mắt lại, cảm giác được sự ấm áp ôn nhu trên thân thể của đối phương, trong lúc mê muội, đã bị áp lên giường. Thẩm Anh Trì thỏa mãn rời khỏi môi y, hôn dọc xuống cổ.

Dạ Huyền không phản kháng, chỉ tựa vào ngực hần, thần tình có chút hốt hoảng, thấp giọng nói: “Ta mệt mỏi quá...”

Bàn tay vừa chạm vào vạt áo liền ngừng lại, Thẩm Anh Trì nâng mặt y lên, trong mắt lộ vẻ thương xót, khê hôn lên hai gò má y, lẩm bẩm nói: “Dạ Huyền... tâm can của ta...”

Những lời thân mật xưa kia văng vẳng bên tai làm cả người y run rẩy, vô thức muốn đẩy người nọ, lại bị hần ôm càng chặt hơn. Thẩm Anh Trì vỗ về đôi vai thon gầy của y, nói: “Đừng nghĩ gì nữa, hảo hảo ngủ một chút đi, ta ngủ cùng ngươi, được không?”

Dạ Huyền nhìn hần một chút, cúi đầu “Ân” một tiếng, gương mặt dán vào vai hần, hoàn toàn thả lỏng, hô hấp dần dần dịu lại. Thẩm Anh Trì vỗ nhẹ vai y, chậm rãi xoa dịu cơ thể cứng ngắc của đối phương.

“Ngươi...” Dạ Huyền muốn nói lại thôi. Thẩm Anh Trì dường như đã đoán được tâm tư của y, ngón tay khê vuốt ve bờ môi y, nói: “Vô luận ngươi có đưa ra quyết định như thế nào, ta cũng sẽ không oán trách ngươi.”

Dạ Huyền thần tình âm trầm, mi mắt rũ xuống, né tránh tầm mắt của hần. Thẩm Anh Trì kéo chắn bông đắp cho cả hai, cẩn thận tỉ mỉ bọc y lại: “Ta chỉ có một yêu cầu. Dạ Huyền, nếu như muốn chém đầu ta, ta muốn ngươi tự mình động thủ.”

“Ngươi!” Dạ Huyền ngồi dậy, kinh ngạc trừng mắt nhìn hần. Thẩm Anh Trì nở một nụ cười âm áp với y, nói: “Nếu như cuộc đời này đã không thể ở gần nhau, được chết trong tay người ta yêu, ta không còn gì để tiếc nuối.”

Đôi môi Dạ Huyền khê run lên, nói không thành lời, đôi mắt đã hơi ươn ướt, thấp giọng nói: “Ngươi tội gì phải như vậy?”

“Ta yêu ngươi.” Thẩm Anh Trì lần thứ hai ôm y vào lòng, thỏa mãn thở dài: “Được rồi, ngủ đi, ngoan.”

Thanh âm ôn nhu mang theo độ ấm làm yên lòng người. Dạ Huyền thở dài, tựa như trước kia, ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng hắn, nhắm mắt lại.

Y quả thật rất mệt mỏi, quốc sự bận rộn liên tiếp mấy ngày liền khiến y thở không thông, tâm cũng mệt mỏi, ác mộng không ngừng, hầu như đêm nào cũng mất ngủ, vì thế mới đến muộn như vậy. Như ma xui quỷ khiến mà lén trốn đi, lo sợ không yên, cả người nhu nhược nhưng lại chẳng thấy thẹn mà tới đây tìm kiếm sự ôn nhu sủng nịch của ngày trước.

Thể xác và tinh thần đều đã tới cực hạn, y không còn chút sức lực nào để bước tiếp nữa, dứt khoát chặt đứt sợi tơ tình này đi, lưu lại một đêm ngọt ngào gắn bó cùng ái nhân để những năm tháng cuối đời vẫn có thể nhớ đến đoạn hồi ức đẹp dễ này là tốt rồi.

Chút ánh sáng cuối cùng từ cây nến đỏ cũng đã tàn lụi, hết thấy mọi ưu sầu đều tiêu tan trong bóng tối. Đêm đã về khuya, vắng vắng bên tai là tiếng sáo xa xôi không biết từ đâu truyền tới, du dương trầm bổng, đau thương như tiếng khóc than.

Sắc trời dần hửng sáng, giữa cơn mộng lung, cảm nhận được khí tức ấm áp mềm mại nhất thời lưu lại trên môi, Thẩm Anh Trì không mở mắt, sợ rằng sự ngọt ngào ôn nhu trước lúc chia ly sẽ vì kinh động mà tan biến.

Nụ hôn mờ nhạt chưa kịp in sâu, tiếng trống canh từ xa đã truyền đến, như thúc giục người quyết biệt. Dạ Huyền đứng dậy rời giường, chỉnh trang lại y phục, ngừng mắt nhìn Thẩm Anh Trì trong chốc lát, đẩy cửa lao ra, vội vã rời đi mà không quay đầu lại.

Trên cánh môi lưu lại một giọt nước lạnh lẽo đắng chát, khiến lòng hắn đau nhói không thôi.

Lặng im suy nghĩ, tựa như trong mộng, một giọt lệ lặng lẽ rơi.

Đợi cho tiếng bước chân của y dần tan biến, Chu Cẩm Văn liền ném một cục đá vào người Thẩm Anh Trì: “Này, y đã đi rồi sao ngươi còn ngủ?”

Thẩm Anh Trì bất đắc dĩ thở dài, mở mắt ra nói: “Người vì có gì lại muốn quấy nhiễu mộng đẹp của người khác vậy?”

“Đúng rồi, là mộng giữa ban ngày phải không?” Chu Cẩm Văn thần tình có chút quỷ dị, giống như vừa phát hiện một bí mật nguy hiểm nào đó, nhẹ giọng nói: “Ta vừa thấy y khóc.”

“Người nhìn lầm rồi.” Thẩm Anh Trì trừng mắt liếc y, ác thanh ác khí nói: “Quen biết nhiều năm như vậy, ta còn chưa từng thấy y rơi lệ lần nào.”

Chu Cẩm Văn bị hắn trừng đến phát run, sờ sờ đầu, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt tái nhợt còn mơ hồ ngấn lệ của Lê quốc tân Đế... lẽ nào mình thật sự nhìn lầm?

Thẩm Anh Trì mặc kệ y, đưa ngón cái xoa lên bờ môi mình, giọt lệ của người kia trước khi ly khai đã khô cạn từ lâu, nhưng ngực vẫn còn đau đớn như bị ai cắn xé. Làm sao không biết y rơi lệ cơ chứ? Con người kiêu ngạo quật cường kia, từ đầu tới cuối đều nằm trong lòng mình, tất cả những hi vọng ái ố của y, Thẩm Anh Trì đều rõ hết thấy.

Chu Cẩm Văn nhìn sắc trời, nhẹ giọng nói: “Niên sự mộng trung lưu, hoa không yên thủy lưu. Yển từ quy, khách thượng yếm lưu (*). Anh Trì, ngươi nói phải làm sao mới tốt?”

(*) Trích từ bài Tích Biệt của Ngô Văn Anh (thời Tống), tạm dịch (bởi bạn Quỳnh Như): Tháng năm tàn trong mộng, hoa trôi mãi theo dòng. Yển đã bay đi rồi, khách sao còn ngơ ngẩn lâu cao.

“Mặc cho số phận vậy.” Thẩm Anh Trì lơ đãng sắp xếp lại đệm giường. Chu Cẩm Văn tức tối giậm chân, cả giận nói: “Lẽ nào Trần bắc đại tướng quân bách chiến bách thắng của Thiên triều ta lại bất lực uất ức mà chết trong nhà lao sao?!”

Thẩm Anh Trì chợt dừng lại, than thở: “Trận đánh này, ta thua.”

...

Vốn đã chuẩn bị chết nơi đất khách tha hương, ai ngờ Hoàng đế trẻ tuổi của Lê quốc lại tự mình an bài, đem cả hai vị con tin trả về cho sứ giả Thiên triều. Đối mặt với bọn quần thần đang kinh ngạc hoảng hốt, y chỉ hơi hột nói một câu: “Ai cảm thấy không phục, tìm trẫm.”

Mãi đến khi leo lên mã xa về nước, Thẩm Anh Trì vẫn còn sững sờ không thôi, mà lúc khởi hành, hắn cũng không thấy bóng dáng Dạ Huyền đâu cả.

Trên tường thành, Dạ Huyền nhìn theo đội mã xa đang dần dần tiêu thất, khuôn mặt tuấn tú hiện lên sự điềm tĩnh an tường, ánh dương quang mỏng manh của những ngày đông chiếu vào mặt y, làm nhạt đi vẻ u sầu ngưng đọng trên trán, trong lòng y biết rằng cả đời này, sợ là khó có cơ hội tái kiến.

“Vì sao không đi tiễn hắn?” Phía sau truyền đến thanh âm của Nhạc Thừa Lãm. Dạ Huyền xoay người, đạm nhiên nói: “Đã tiễn rồi, còn người?”

Nhạc Thừa Lãm sờ sờ lên gò má sưng vù vẫn còn in năm dấu tay, đáy mắt lộ vẻ ảo não, nói: “Nhiều chuyện không bằng bớt một chuyện.”

Nam tử luôn luôn có bộ mặt nghiêm nghị lãnh khốc giờ đây lại lộ ra biểu tình nan kham, Dạ Huyền nhìn hắn lắc đầu cười: “Việc vặt đã xong, đi xuống thôi, còn chưa thỉnh an thái hậu đấy.”

...

Dạ Huyền rất nhanh đã hiện ra bộ mặt cường ngạnh tàn nhẫn của y, chỉnh sửa lại luật pháp, nghiêm ngặt trong việc thi cử, cắt giảm thuế má, loại trừ một nhóm thần tử dong lục vô năng (tầm thường hèn hạ), lại giáng chức mấy vị nguyên lão trọng thần vẫn chưa phục tân Đế, trừng trị thẳng tay Vương thúc có mưu đồ soán ngôi. Tất cả mọi người trong triều cùng dân chúng, ai ai cũng không dám xem thường vị Hoàng đế trẻ tuổi này.

Hoàng thái hậu cuối cùng cũng có thể yên tâm an hưởng tuổi già, mỗi lần đều nhìn Dạ Huyền bằng con mắt yêu thương cùng thanh thần, nhưng lại có một điều làm cho nàng mãi không an tâm.

Dạ Huyền chưa bao giờ cận kề nữ sắc, từ lúc kế vị tới nay, không có lấy một vị phi tử, cũng chưa lâm hạnh qua một cung nữ nào, làm sao thái hậu không vội cho được? Vì vậy đã tự tay chọn hơn mười vị tiểu thư kiêu diễm nhất, đưa vào hậu cung hầu hạ Hoàng đế, nhưng đều bị Dạ Huyền ôn nhu cự tuyệt. Thái hậu càng nghi hoặc, lại thu thêm mấy thiếu niên nhu thuận xinh đẹp nữa, không ngờ Dạ Huyền cũng chẳng thèm liếc mắt đã đem trả về, điều này khiến thái hậu nảy sinh một ý nghĩ đáng sợ, nhất thời sốt ruột trong lòng, đứng ngồi không yên, lại sợ hỏi rõ sẽ thương tổn tâm tình của hoàng nhi. Vì vậy thừa dịp ăn tối cùng Dạ Huyền, nàng cẩn thận thử y một hồi, kết quả sau khi Dạ Huyền uống một ngụm rượu, trên mặt lúc trắng lúc hồng, sắc mặt dần theo vài phần thẹn thùng, nói: “Mẫu hậu đừng quá lo lắng, nhi thần không có bệnh ‘không tiện nói ra’(*)”.

(*) Thái hậu tưởng bạn ấy bị... bất lực ý :))

Thái hậu thở một hơi, sầu lo giảm đi không ít: không có bệnh ‘không tiện nói ra’, vì sao lại cự tuyệt như vậy ngọc ôn hương ngoài cửa chứ?

Không ngờ quấy rầy hoàng nhi lần nữa, thái hậu bèn gọi thừa tướng Nhạc Thừa Lãm tới, lặng lẽ hỏi hắn: “Hoàng đế ở Trung Nguyên ba năm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhạc Thừa Lãm nào dám nói thật? Nói quanh co một hồi, thật sự là thoái thác không xong, mơ hồ bịa chuyện “Dạ Huyền đã có người trong lòng nên không có hứng thú đối với nhục dục chi hoan.” Mà chuyện này thật sự là nửa thật nửa giả, lừa gạt cho qua.

Nguyên lai hoàng nhi của nàng quả thật si tình, thái hậu nửa buồn nửa vui, đoán tới đoán lui, lại đoán ra Thụy Tuyết.

Bọn họ là thanh mai trúc mã, xưa nay thân mật khăng khít, lại có hôn ước, người trong lòng Dạ Huyền, tám chín phần là nàng.

Thằng nhỏ ngốc nghếch này, vì sao không nói với mẫu thân cơ chứ? Thái hậu vội vã triệu Thụy Tuyết vào cung, tường đầu mọi chuyện đã chu đáo rồi, ai ngờ nha đầu kia lại không thuận theo, quay về xin song thân

rút lại hôn ước, càng ngạc nhiên là Dạ Huyền đã ân chuẩn — này là chuyện gì?! Đường đường là vua của một nước, lẽ nào lại cô độc sống hết quãng đời còn lại, đoạn tuyệt hoàng tự sao?

“Nhi thần tự có chừng mực.” Đối mặt với sự khiển trách của thái hậu, Dạ Huyền cúi đầu thuận theo, kính cẩn trả lời từng câu, làm cho nàng vừa vội vừa tức, truy vấn: “Người rốt cuộc là bị ai dụ dỗ câu hồn, mà ngay cả mỹ nhân như Thụy Tuyết cũng không cần?”

Dạ Huyền chỉ cười nhưng không đáp, đôi mắt đen láy nổi lên một tầng ưu thương nhàn nhạt, một lần nữa làm mềm đi tâm tư của mẫu thân.

“Thôi vậy, người còn trẻ, có một số việc nhìn không thấy cũng là chuyện thường tình.” Thái hậu thở dài, “Người cùng Thụy Tuyết cùng nhau lớn lên, tuy đã không còn hôn ước, nhưng thân thiết một chút cũng tốt.”

Nàng còn ôm vài phần hy vọng, muốn vun đắp thêm cho bọn họ, khôi phục một đoạn tình cũ.

...

“Đáng tiếc là đại ca đã không còn hy vọng rồi, chỉ sợ là mẫu hậu đã tính sai.” Sí Nguyệt lột một múi cam chín mọng, đưa tới bên môi Dạ Huyền, nói: “Tình ái đến tột cùng là gì, có thể khiến cho người ta điên cuồng như thế?”

Dạ Huyền gò trán hấn một cái, nói: “Chờ đệ lớn bằng ta, tự nhiên sẽ rõ.”

Sí Nguyệt gổi đầu lên đùi y, quay đầu nhìn người đang ngồi đánh đàn bên cạnh, hỏi: “Vậy còn người, Thụy Tuyết tỷ tỷ?”

Thụy Tuyết chỉnh lại dây đàn, nói: “Phúc thủy nan thu (*), chỉ có thể trách tạo hóa trêu người, đành phải theo ý trời thôi.”

(*) Phúc thủy nan thu: Nước đổ khó thu, gương vỡ khó lành. Chuyện qua rồi không vãn hồi được.

Dạ Huyền trầm mặc trong chốc lát, nói: “Đúng vậy, xin lỗi người, Thụy Tuyết.”

Nếu không gặp Thẩm Anh Trì, không trải qua cái cảm giác say mê cùng đau khổ khắc cốt ghi tâm này, có lẽ y sẽ cưới Thụy Tuyết, thương yêu cưng chiều nàng, cả đời hảo hảo chiều cổ nàng.

Cho dù đây chỉ là vì mười mấy năm thanh mai trúc mã mà tích lũy nên sự thân thiết cùng sủng nịch, không hề có tình yêu nam nữ.

“Bệ hạ không cần tự trách.” Thụy Tuyết ôn nhu nói, “Lòng ngưỡng mộ của Thụy Tuyết đối với bệ hạ vẫn như vậy, chỉ là, nữ nhân chung quy cũng chỉ muốn gả cho một đấng lang quân có thể toàn tâm toàn ý mà đối xử tốt với mình, trong lòng bệ hạ đã có người khác, Thụy Tuyết đã thôi không mộng tưởng rồi.”

Dạ Huyền có chút không được tự nhiên, cười khổ nói: “Ngay cả người cũng xa lạ như thế, nhưng ta lại muốn cùng người trở thành huynh muội thân thiết kia mà.”

Thụy Tuyết ngẩng đầu nhìn y, thấy trong đôi mắt ấy có phần thương cảm ưu sầu, nàng thở dài, làm sao có thể coi loại tình cảm nàng dành cho y là tình cảm huynh muội cơ chứ?

Đều là tại cái tên nam nhân chết bầm kia lấy đi bệ hạ của nàng, đến khi Dạ Huyền trở lại bên người họ, đã mang theo phần tình ái sâu nặng kia rồi, mọi chuyện đã không thể vãn hồi được nữa.

Việc đã đến nước này, cũng khó mà cưỡng cầu, nàng cũng đã nghĩ thông, đôi tay nhỏ nhắn quét qua dây đàn, nở ra một nụ cười ngây thơ, nói: “Dạ Huyền ca ca, nghe ta đánh đàn không?”

...

.

Mùa đông lại tới, một trận tuyết vừa qua đi, ánh trăng lại càng thêm sáng tỏ. Dạ Huyền sau khi phê xong tấu chương, trở lại tẩm cung vẫn không thể ngủ được, cho toàn bộ cung nữ đều lui ra ngoài, ngồi một mình bên cửa sổ, đem bàn cờ ra giải sầu.

Đêm đã khuya, mọi thứ đều trở nên yên lặng tĩnh mịch, đột nhiên có vật gì đấy đập vào song cửa, phát ra một tiếng “Ba” nhỏ. Tâm tư Dạ Huyền bị quấy nhiễu, buông xuống quân cờ, yên lặng lắng nghe, sau một lát, một tiếng đập nhỏ lại vang lên.

Là ai to gan như vậy, dám gõ cửa sổ của Hoàng đế đương triều, đại nội thị vệ đều để làm cảnh hay sao?

Dạ Huyền đứng dậy mở ra song cửa, từng trận hàn khí lập tức ủa vào mặt, một quả banh tuyết từ khoảng không bay tới đập vào ngực y, chăm chú nhìn kỹ, cách vài bước ở phía xa là một người nam tử cao lớn tuấn lãng, trên mặt mang theo một nụ cười ôn nhu, nói: “Ta bị giáng xuống làm huyện lệnh ở Khải Châu, gần biên giới Lê quốc, tối nay mạo muội đến đây thăm hỏi cổ nhân, nếu có gì quấy nhiễu, xin hãy lượng thứ.”

Nói xong, hắn vọt vào tấm điện, đem Dạ Huyền vẫn còn đang đứng ngây ngốc ôm vào lòng, thì thầm bên tai y: “Nhớ ta sao, Dạ Huyền của ta?”

– Toàn văn hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-doan-huyen>